മലയാളനാട്
വാരിക

പുസ്തകം പതിമൂന്ന് | ലക്കം നാൽപ്പത്തിയൊൻപത്

ലേഖനം

ഇന്ദുപ്രസംഗം
—കെ. വി. വിജയൻ 3
മത്സരനിബദ്ധമല്ല രാഗം
—എ. പി. ഉദയഭാനു 6
മുകുന്ദന്റെ കഥകൾ
—പി. കെ. ശ്രീനിവാസൻ 59

നോവൽ

സലാം എന്ന സുൽത്താൻ
—എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ 9
ഒരുപിടിനിഴലുകൾ
—പമ്മൻ 12
ജന്മാന്തരങ്ങളുടെ നിറമുള്ള പൂവ്
—ഇലവും ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ 25
അരങ്ങിപ്പാറ
—ശ്രീധരൻ ചമ്പാട് 42
രണ്ടു മുഖങ്ങൾ ഒരു മനസ്സ്
—തോപ്പിൽ രാമചന്ദ്രൻപിള്ള 55

കഥ

ചിരിക്കരുത്
—ടി. വി. കൊച്ചുബാവ 36

കവിത

രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കളും
—ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ 11

പംക്തികൾ

വായനക്കാരുടെ കത്തുകൾ 2
നോക്കെത്താത്ത തീരങ്ങൾ
—എസ്. കെ. നായർ 16
അമ്പലനടയിൽ
—വെന്നിവാസുപിള്ള 20
ഡോക്ടറുടെപംക്തി
—ഡോക്ടർ കാനംശങ്കരപ്പിള്ള 51
സിനിമ 63

മുഖചിത്രം: രൂപ
ഫോട്ടോ: എം. പി. സുരേഷ്

25th April 1982 • 1157 മേടം 12 • Phone 2825, 8362

ചീഫ് എഡിറ്റർ
എസ്. കെ. നായർ

എഡിറ്റർ
വി. ബി. സി. നായർ

വായനക്കാരുടെ കത്തുകൾ

നിഴലുകൾ

നിഴലുകളെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ഇതുനാളും. ഒടുവിൽ നാൽപ്പത്തിയഞ്ചാം ലക്കത്തിന്റെ താളുകളിൽ അവയെ കണ്ടെത്തി, നിറമുള്ള 'ഒരുപിടി നിഴലുകളെ' പമ്മന്റെ ആത്മകഥാപരമായ ആ നോവൽ ഉടൻ വായിക്കുവാൻ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. എസ്. കെ. നായരുടെ 'പാർവ്വതി' മനസ്സിനെ ആർദ്രമാക്കുന്നു.

കെ. ഭക്തവത്സലം
കൂത്താട്ടുകുളം.

വളർച്ച

നോക്കെത്താത്ത തീരങ്ങളും കടന്ന് ഒരുപിടിനിഴലുകളുമായി അത്തിപ്പാറയും ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥവും പിന്നിട്ട് വാരഫലത്തിലൂടെ അമ്പലനടയിൽനിന്ന് ഭാര്യമാരുടെ കഥകൾപറയുന്ന 'മലയാളനാടി'ന്റെ അടിക്കടിയുള്ള വളർച്ചയിൽ അഭിനന്ദനങ്ങളർപ്പിക്കട്ടെ.

ബക്കർ
ദോഹ.

യുവസാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് ക്യാമ്പ്

കവിത, നാടകം, കഥ എന്നിവയുടെ രചനയിൽ താൽപ്പര്യമുള്ള യുവസാഹിത്യകാരന്മാർക്കുവേണ്ടി 1982 ഏപ്രിൽ 29, 30, മേയ് 1, 2 എന്നീ തീയതികളിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ച് ഒരു ക്യാമ്പ് നടത്തുവാൻ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരം, കൊല്ലം, ആലപ്പുഴ എന്നീ ജില്ലകളിൽ നിവസിക്കുന്ന 25 വയസ്സുവരെ പ്രായമായ യുവസാഹിത്യകാരന്മാരെ നോക്കിയാണു് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുക. ക്യാമ്പംഗങ്ങളുടെ യാത്രാച്ചെലവും താമസച്ചെലവും അക്കാദമി വഹിക്കുന്നതായിരിക്കും. വിശദവിവരങ്ങൾക്ക് സ്വന്തം മേൽവിലാസമെഴുതിയ കവറിൽ 50 പൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച് സെക്രട്ടറി, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, ടൗൺഹാൾ റോഡ്, തൃശൂർ-680001 എന്ന വിലാസത്തിൽ എഴുതുക.

നിലവിളിയുടെ മാറ്റൊലി

ബാലകൃഷ്ണൻമാങ്ങാടിന്റെ നോവൽ അവസാനിച്ചതിൽ ആത്മാർത്ഥമായ ദുഃഖമുണ്ട്. രജിയും വിജിയും ദേവനും മനസ്സിൽനിന്നു മായുന്നില്ല. അടുത്തകാലത്ത് വാരികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോവലുകളിൽവെച്ചേറ്റവും ഹൃദ്യമായിത്തോന്നിയതു് "നിലവിളിയുടെ മാറ്റൊലി" യാണ്. മലയാളനാടിനും നോവലിസ്റ്റിനും അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

— ബാലൻ, കോഴിക്കോട്

പത്മിനിയെക്കുറിച്ച്

പ്രശസ്ത ചിത്രകാരിയായ പത്മിനിയെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ ലേഖനം വായിച്ചു. ഇപ്പോഴും പ്രസക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത അവരുടെ രചനകളെക്കുറിച്ച് ലേഖകൻ ഓർമ്മിച്ചതു് ഉചിതമായി. എങ്കിലും പത്മിനിയെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ പഠനമായിരുന്നില്ല ആ ലേഖനം. അവരുടെ ചിത്രകലാജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ ദശകളെ അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പഠനമായിരുന്നെങ്കിൽ ലേഖനം കുറേക്കൂടി ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടേനെ. എങ്കിലും ലേഖകന് അഭിവാദനങ്ങൾ.

—ദേവൻനമ്പൂതിരി, ചിറാരം.

പമ്മന്റെ നിഴലുകൾ

പമ്മന്റെ നോവലുകൾക്കുള്ള സാരള്യം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതാണ്. ആത്മാവിന്റെ നിഴലുകളും നിലാവിന്റെ ചാർത്തുകളും ഒഴുകിവീഴുന്ന ഒരുപിടിനിഴലുകൾ വളരെ ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു. അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

—ശങ്കരൻകുട്ടി, കൽക്കത്ത-17.

ഒ. വി. വിജയൻ

ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം

ഒരു ചെപ്പടിവിദ്യയുടെ തിരിച്ചടി

ഇന്ദിരയ്ക്കു് പ്രിയങ്കരമായ ഒരു വിപദ്‌ഹോഹളമുണ്ടായിരുന്നു. ചിലിയിലെ മാർക്സിസ്റ്റു പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന അലൻഡെ (Allende) യെ വധിച്ചതുപോലെ തന്നെയും വധിക്കാൻ അന്താരാഷ്ട്രീയ സാമ്രാജ്യശക്തികൾ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന്. ഈ ചെന്നായ്‌വിളി അവർ പല വേദികളിൽ പല ശൈലികളിൽ ആവർത്തിച്ചു. ഇത്തരം ശക്തികളെക്കുറിച്ചും, വൈദേശിക ഹസ്തത്തെക്കുറിച്ചും, കടലുകടന്നെത്തിയിട്ട് വരുന്ന ശത്രുവിനെക്കുറിച്ചുമൊക്കെ അവർ സംസാരിച്ചു. തന്റെ കക്ഷിയോടും തന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളോടും വിയോജിക്കുന്നവരെയൊക്കെയും ഈ രാഷ്ട്രാന്തരീയ ഭീഷണികളുടെ ദേശീയ ഉപാധികളായി ഇന്ദിര ചിത്രീകരിച്ചു. ഇങ്ങിനെയാണ് ജയപ്രകാശനാരായണനെപ്പോലൊരു ദേശസ്നേഹിയെ ഫാഷിസത്തിന്റെ സിംബലാക്കാനുള്ള ഔദ്ധത്യം അവർക്കുണ്ടായതു്. ലോകസാമ്രാജ്യത്വം ഇന്ദിരയെ ഇത്രയും ഏകാഗ്രതയോടെ വേട്ടയാടാൻ കാരണം അവർ ഇന്ത്യൻവിപ്ലവത്തിന്റെ അച്ചാണിയാണെന്നതുതന്നെ, അല്ലാതെ മറ്റെന്തു്? പടിഞ്ഞാറൻകുത്തകകളുടെ സന്തതസഹചാരിയായ ഐ. എം. എഫിൽനിന്ന് അയ്യായിരംകോടി രൂപ കടംപറ്റി ഒരു പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പ് കഴിയുംവരെ ഇടക്കാലാശ്വാസം വായ്പവാങ്ങിയ ഇന്ത്യൻമുതലാളിത്തത്തിന്റെ വിപ്ലവത്തെക്കാൾ തീവ്രമായ വിപ്ലവം മറ്റെവിടെയുണ്ട്? ഐ. എം. എഫിന്റെ ചൊൽപ്പടിയിൽ തിരുത്തിയെഴുതപ്പെട്ട സാമ്പത്തികനയങ്ങൾ; അവരുടെ നിർദ്ദേശം കേട്ടെഴുതിയ ദേശരക്ഷാനിയമം, വിപ്ലവത്തിൽ നിങ്ങൾ ഇനിയും അവിശ്വസിക്കുന്നോ? സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഭീഷണിയിൽ നിങ്ങൾ അവിശ്വസിക്കുന്നോ?

കർമ്മചലശക്തിയില്ലാത്ത, ഉള്ളടക്കമില്ലാത്ത, ഏതൊരു ജനക്കൂട്ടത്തിനും ഇത്തരം ചെന്നായ്‌വിളികൾ ആവശ്യമായ്‌ത്തീരുന്നതുകാണാം. ചരിത്രബോധത്തിന്റെ താഴ്ന്ന നിലവാരങ്ങളും നിരക്ഷരത്വവുമൊക്കെ ഈ ചെന്നായ്‌വിളികൾക്ക് കളമൊരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാശോന്മുഖങ്ങളായ സമൂഹങ്ങളിലെ ഒലിഗാർക്കികളുടെ സ്ഥിരം ചെപ്പടിവിദ്യമാത്രമാണിതു്. ഇന്ദിരയുടെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്ക് പുതുമയില്ലെന്നർത്ഥം. അത്യന്തരാഗമത്ത ഓരോ പരാജയത്തെയും മൂടിവെയ്ക്കാൻ ഈ ചെപ്പടിവിദ്യകൾ സഹായിച്ചു. ചെപ്പടിവിദ്യയിൽനിന്നു ചെപ്പടിവിദ്യയിലേയ്ക്ക് ഇന്ദിരയുടെ മഹോത്സവം തീർത്ഥയാത്ര നടത്തി.

ഭരണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളുടെയെല്ലാം താല്പര്യം തങ്ങളുടെ മക്കൾ അമേരിക്കയിൽ പോകണമെന്നതാണ്. അമേരിക്കയിൽ ഉദ്യോഗം. അല്ലെങ്കിൽ നാട്ടിൽ ഒരു വ്യവസായം. ഒരു ബഹുരാഷ്ട്രകുത്തകയുമായി കൊളാബറേഷൻ. ഭാരതീയതയുടെ അവിട്ടത്തൊലിയിൽനിന്ന്; ദേഹി ദേഹത്തിൽനിന്നെന്നപോലെ, ചാടിരക്ഷപ്പെടാൻശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ഭരണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബഹുരാഷ്ട്രീയതയിലെ ഒട്ടിപ്പുമാത്രമാണ് ഈ ഇന്ത്യൻ വിപ്ലവം. ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യവിരോധം, വിരോധാഭാസം, എന്താണ്? മൂന്നാംലോകമെന്ന പ്രാകൃത

അറിയിപ്പ്

അവിചാരിതമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ ഈ ലക്കം "സാഹിത്യവാരഫലം" ചേർക്കാൻകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

—പത്രാധിപർ.

കാരികളായിത്തീർന്നു! ഈ സമസ്യയിൽ സോവിയറ്റ്യൂണിയനാകട്ടെ, അമേരിക്കൻ മുതലാളിത്തമാകട്ടെ ഒട്ടും പരിഭവിച്ചതില്ല. കാരണം മൂന്നാംലോകം പ്രാകൃതത്തിന്റെ മേഖലയാണ്, ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടാനുള്ള അസംസ്കൃത പദാർത്ഥസഞ്ചയമാണ്.

മേഖലയെക്കുറിച്ചു കൂടുതലറിഞ്ഞതിലെ നൈരന്തര്യത്തിൽ ഉൾക്കാഴ്ച കിട്ടി. ദേശീയസ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്ന നിരവധി സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അനന്തരാവകാശികളാണ് മൂന്നാംലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയോടെ ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തിരോഭവിക്കുകയും, പുതിയ ഭരണനേതാക്കന്മാർ മുൻയജമാനരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ എന്തുവെച്ചാൽ വമ്പിച്ച വിഭവ, ധനശേഖരങ്ങളുടെ, അധിപന്മാരാവുകയും ചെയ്തു. സാക്ഷരതയുടെയും വികസിച്ച ബോധതലങ്ങളുടെയും അഭാവത്തിൽ, അങ്ങിനെ, കോളനിജനതകൾ കറുപ്പും തവിട്ടുമായ പുതിയ സാമ്രാട്ടുകളുടെ, പ്രാകൃതചക്രവർത്തിമാരുടെ, അധീനതയിലേക്കുനീങ്ങി

എന്നിരിക്കിലും സാമ്രാജ്യവിരോധകാലഘട്ടത്തിന്റെ സ്മരണകളും വായാടിത്തവും ഈ പുതിയ നേതാക്കന്മാർക്ക് കൈമുതലായിത്തീർന്നു. പണ്ട് താൻ പട്ടാളക്കാരനായിരുന്നകാലത്ത് തന്റെ കാമാർത്തത നിരസിച്ച ഇന്ത്യൻ സുന്ദരിയോടുള്ള വിദ്വേഷം പിൽക്കാലത്ത് ഏഷ്യൻ കച്ചവടക്കാരോട് ഇദിഅമീൻ കൈക്കൊണ്ട "വിപ്ലവനടപടി"കളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. സ്വകാര്യതലങ്ങൾ കുടുംബതലങ്ങൾ, കൊള്ള, പിടിച്ചുപറി കൊലപാതകം— ഇത്യാദിയും നീതീകരണമായ ഒരു വാഗർത്ഥസംസ്കൃതി മൂന്നാം ലോകസ്വേച്ഛാധിപതികൾക്ക് കൈമുതലായിക്കിട്ടി.

മൂന്നാംലോകഭരണാധിപന്മാരെ എതിർക്കുന്നവർ, വിമോചനത്തിന്റെ ദർശനശാസ്ത്രത്തിൽ, അങ്ങിനെ പ്രതിലോമ

എന്നാൽ, സത്യം ചെപ്പടിവിദ്യയുടെ പുറകെ, നിർദ്ദയമായി, സ്ഥിരചിത്തതയോടെ, കടന്നുവരുന്നു. എല്ലാ അസത്യങ്ങൾക്കും ജീവിതപരിധികളുണ്ടെന്നതാണു് പ്രകൃതിനിയമം. അലഹബാദ് കോടതി, നിയമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, തന്റെ ജോലി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, ആ വിധിയിൽ വഴങ്ങുന്നതിനുപകരം അതിനെ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ആക്രമണമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ ഇന്ദിരയുടെകക്ഷി മുതിർന്നു. സ്വന്തം ജോലിപ്രശ്നം സ്വന്തം കുടുംബപ്രശ്നം, ദേശീയവും ചരിത്രപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളായിമാറി. അടിയന്തരാവസ്ഥ, അങ്ങിനെ, വമ്പിച്ച ഒരു ബഹുജനവിപ്ലവത്തിന്റെ ഉപാധിയായിത്തീർന്നു! അലഹബാദ് കോടതിവിധിവരുമ്പോളും ഈ സ്നേഹം എവിടെയായിരുന്നു? ഇരുപതിനങ്ങൾ എവിടെയായിരുന്നു? സഞ്ജയനെ യുവരാജാവായി വാഴിയ്ക്കാനും, അങ്ങിനെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇതോസി (ethos) നെ തകിടംമറിയ്ക്കാനും ഈ "ചരിത്രത്തെ"യും "വിപ്ലവത്തെ"യുമൊക്കെ ഇന്ദിര ഉപയോഗിച്ചു. എങ്കിലും സത്യം ഇന്ദിരയുടെ അടുക്കളപ്പുറയോളം ചുരുങ്ങിനിന്നു. വ്യക്തിതാല്പര്യത്തിന്റെ തന്ത്രങ്ങൾക്കപ്പുറത്ത് അതിന് ഒരു പ്രസക്തിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല താനും.

എന്നാൽ പുതിയൊരു കീഴ്വഴക്കം ഇന്ദിര തുടങ്ങിവെച്ചു. നമ്മെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാകൃതമായ ചില ആഫ്രിക്കൻരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നടക്കാറുള്ളതുപോലെ, ഹീനങ്ങളും സങ്കുചിതങ്ങളുമായ കുടുംബതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് ചരിത്രസംഘട്ടനങ്ങളുടെ മുഖംമൂടി അണിയാനുള്ള പ്രയോഗസാധ്യതകളിന്ദിര സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ചു.

ഈ പ്രയോഗസാധ്യത മാത്രമായിരുന്നു മേനകയുടെയും ആയുധം. സോണിയയ്ക്കെതിരെ അവർ നടത്തിയ നാത്തൂൻപോരിന്, തന്റെ അമ്മായിയമ്മ അലഹബാദ് ഹൈക്കോടതി വിധിയ്ക്കുശേഷം ചെയ്തതുപോലെ, രാഷ്ട്രീയവും ചരിത്രപരവുമായ മുഖംമൂടികൾ മേനക അണിയിച്ചു. ഇന്ദിരയ്ക്ക് ഇതിൽ ആരെയും കുറ്റപ്പെടുത്താനില്ല. കാരണം അവരാണ് ഖേദകരമായ ഈ പാരമ്പര്യം തുടങ്ങിവെച്ചതു്. ഭരണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയപ്രക്രിയയെ ഇന്ദിര തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെയും സിൽബന്ധികളുടെയും ഉപജാപമാക്കി തരംതാഴ്ത്തി. ഭരണകൂടത്തിനു് ഒരു കുടുംബവ്യവസായത്തിന്റെ കോമാളിത്തൊപ്പി അണിയിച്ചു.

അതാണു്, അതുമാത്രമാണു്, ഒന്നാംനമ്പർ, സഫ്ദർജങ്ങ് റോഡിൽ, കഴിഞ്ഞാഴ്ച നടന്ന അച്ചിപ്പോരു്. ഇത്തരം അച്ചിപ്പോരുകൾ ദേശീയവാർത്തയാവുകയെന്ന ഗതികേടു് അടിമത്തത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലും ഭാരതത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ന്യൂഡൽഹി
ഏപ്രിൽ രണ്ടു്.

—o—

എ. പി. ഉദയഭാനു

മാംസനിബദ്ധമല്ല രാഗം

പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ രസികനായിരുന്നു; സാഹിത്യരസികനും. തനിക്ക് വള്ളത്തോൾകവിതയാണ് ഇഷ്ടം എന്ന് എപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു. മഹാകവിയുമായും അടുത്ത മമതം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. "ധ്രുവമിഹ, മാംസനിബദ്ധമല്ല രാഗം." എന്ന ആശയത്തെപ്പറ്റി അല്പം പരിഹാസംതന്നെയായിരുന്നു ഗോവിന്ദമേനോന്. "മാംസനിബദ്ധമല്ലാതെ മറ്റെന്താണു രാഗം" എന്നദ്ദേഹം ചോദിച്ചിരുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ ഈ ശുദ്ധഗതിയെപ്പറ്റി മഹാകവിക്കും അല്പം ചിരിയാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് പനമ്പിള്ളി പറഞ്ഞിരുന്നു.

ജീവിതരസം ആവോളം നുകർന്നിരുന്ന ആളായിരുന്നല്ലോ മഹാകവി. ജീവിതരസം നുകരുന്നതിനുള്ള ഉത്സാഹം ഉദ്ദീപിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയും. ആ കവിതകൾ വായിക്കുന്നതുപോലും ജീവിതോത്സവമാണ്. പ്രസാദാത്മകതയുടെ കവിയായിരുന്നു വള്ളത്തോൾ.

ആശാന്റെ സിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കാൻ ഗോവിന്ദമേനോനുമായി തർക്കിക്കാനൊന്നും ഞാൻ പോയില്ല. തർക്കിച്ചിട്ടു കാര്യമെന്തു! ഇതൊന്നും തർക്കിച്ചുസ്ഥാപിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അല്ല. ഇതിനെറ്റയെല്ലാം ശാസ്ത്രം അവനവന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്. പൂർവ്വജന്മങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന വാസനകൾ ആവാം അതു നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. ബാല്യകാലാനുഭവങ്ങളും അതു രൂപപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടാവാം. "പാരമ്മൽ തട്ടിപ്പാരം പളുങ്കുമണി ചിന്നിച്ചാരവമോടെ പായുന്ന" വള്ളത്തോൾകവിത എനിക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. ഏതൊരാൾക്കും കുളിർമ്മ! അതു കോരിക്കുടിക്കാനും അതിൽ നീന്തിത്തുടിക്കാനും മുങ്ങി കുളിയ്ക്കാനും എന്തൊരു രസം. കരയിൽനിന്നു നോക്കിക്കാണാൻ എന്തൊരു കൗതുകം; എന്തു മനോഹരം.

ചുഴികളും മലരികളും നിറഞ്ഞ നിലയറ്റ കയംപോലെയാണ് ആശാൻകവിത. ഭേദം ഭയംതന്നെതാനും. അലകൾ കാവ്യമാണ്. അലകൾപോലും തിരച്ചുഴികൾപോലെയാണ്. അവയിൽ ചാടി ചുഴികളിൽ മുങ്ങി മലരികളിൽ പൊന്തുന്നതു് തിരുവില്വാമലയിലെ പുനർജ്ജനി നൂഴുന്നതിനേക്കാൾ കഠിനമാണ്. അതു കഴിഞ്ഞാലേ ഒരു നവജന്മം ലഭിച്ചെന്നു തോന്നൂ. ദുഃഖങ്ങളുടെയും ദാന്തങ്ങളുടെയും ഏകാന്തതയുടെയും മടിത്തട്ടിൽ വളർന്ന എനിക്ക് അതു് ഒരു പ്രത്യേകതരം ആശ്വാസവും, ആനന്ദവും ശാന്തിയും നൽകിയിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ സ്ഥായീഭാവം പ്രസാദാത്മകമല്ലെന്നും വിഷാദാത്മകമാണെന്നും ആണ് എന്റെ ഭയം. അതാവാം ആശാൻകവിതയോടു തോന്നുന്ന മമതയ്ക്കു കാരണം. ഒന്നേ സത്യമായുള്ളു, ശോകം; ഒന്നേ രസമായുള്ളു, കരുണം; മറ്റെല്ലാം മിഥ്യകൾ; മായകൾ; ഇതാണെന്റെ വിശ്വാസം. ഈ ഹൃദയഗതി നല്ലതാണെന്ന് എനിക്കു വിചാരവുമില്ല. വിധിവിശേഷസുഖംസ്വീകരിക്കുവാൻ, മതിയും മർത്ത്യനനശ്വരിരാഗവും എന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുന്നവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ. അതിനു മാംസനിബദ്ധമായ രാഗത്തിന്റെ ആധിപത്യം ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ആശാനാകട്ടെ, "ധ്രുവമിഹ, മാംസനിബദ്ധമല്ല രാഗം" എന്ന് ലീലാകാവ്യത്തിൽ ഉദ്ഘോഷിച്ചുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു കവിവചനംതന്നെയാണ്. ലീലയുടേതല്ല; മദനന്റേതല്ല. മദനൻ സംസാരിക്കുന്നതുപോലും ഇല്ലല്ലോ? മാംസം, പച്ചമാംസം, അതുതന്നെ നിനച്ചും കൊതിച്ചും നുണഞ്ഞും കഴിയുന്ന നമുക്ക്, ഇതൊരു നീർച്ചുഴിയിൽ പിടിച്ചുതാഴ്ത്തൽ ആണ്. മാംസത്തിന്റെ പിടി വിട്ടാൽ പിന്നെ താങ്ങ നമുക്കുള്ളതു്!

"...ന്തിനെയിട്ടിച്ചുപോരേ; പരതതിർക്കുകേ" എന്നിങ്ങനെ പന്തിനെയും പന്തണിമുലയെയും പിൻതുടരുന്ന കാമാസക്തമായ കണ്ണുകളോടും മനസ്സോടും തുള്ളിച്ചാടിച്ചുനടക്കുന്ന രതിക്രീഡാ ചിത്രത്തിന്റെ മാദകമായ രസം. രാഗം മാംസനിബദ്ധമല്ലെന്ന വാക്കുകളുടെ നീർച്ചുഴിയിൽ താണാൽ എങ്ങിനെ കിട്ടും! മുഴച്ചും ഉരുണ്ടു തെളിഞ്ഞും ഞെരുണ്ടും താണും ഉയർന്നുമുള്ള മാംസഖണ്ഡങ്ങളുടെ മദനമോഹനതയെവിടെ, മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത രാഗത്തിന്റെ വിരസതയെവിടെ; മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത രാഗത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതുതന്നെ ഒരുവക ഭ്രാന്തല്ലേ!

ലീലാകാവ്യംതന്നെ ഒരുവക ഭ്രാന്തല്ലേ? ഭ്രാന്തുപിടിച്ച മദനന്റെ പിറകേ ഭ്രാന്തെടുത്തോടുന്ന ലീലയുടെ കഥ.

"ഭ്രാന്തു" ലോകത്തു് അനാദികാലം മുതൽക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. കശ്യപപ്രജാപതിയുടെ ആശ്രമപ്രാന്തത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ദുഷ്യന്തമഹാരാജാവ് അങ്ങനെ ഭ്രാന്തുകണ്ടു വിസ്മയിച്ചില്ലേ? തങ്കത്താമരപ്പൂക്കളുടെ തങ്കമയപരാഗം നിറഞ്ഞ തടാകജലത്തിൽ കുളിച്ച്, രത്നശിലാതലങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് കല്പവൃക്ഷത്തിൽ തട്ടിവരുന്ന വായുമാത്രം ഭക്ഷിച്ച് വേശ്യകളായ സുരസുന്ദരികളുടെ മധ്യത്തിൽ സംയമികളായിക്കഴിയുന്ന തപസ്വികളെ ദുഷ്യന്തൻ കാണുന്നു. മറ്റു തപസ്വികൾ ഈ സുന്ദരികളെ പ്രാപിക്കുന്നതാണ് പരമലക്ഷ്യമായി കാണുന്നതു്. ഉർവ്വശിയുടെയും മേനകയുടെയും പാദങ്ങളിൽ തപസ്സിന്റെ ഫലം സമർപ്പിക്കുന്നവരാണ് അവർ പലരും. സ്വർവേശ്യകളുടെ കാൽചിലമ്പൊലി കേൾക്കുമ്പോൾ അവരുടെ സമാധി ഭഗ്നമാകുന്നു. വിധേയകളായ ആ സുരസുന്ദരീമധ്യത്തിൽ സംയമം പാലിക്കുന്ന മുനികൾ ഭ്രാന്തന്മാരല്ലേ?... സുരസുന്ദരികൾക്ക് അതീതമായ ചില ഖണ്ഡങ്ങൾ ആ ഭ്രാന്തന്മാർ സങ്കല്പിക്കുന്നുണ്ടാവണം. അങ്ങിനെയും ചില ഖണ്ഡങ്ങളുണ്ടാവാം.

എ. പി. ഉദയഭാനു

യോഗിയാകാൻ ലക്ഷ്യംവച്ച്, ഒരു മഹായോഗിയുടെ ശിഷ്യനായി പുറപ്പെട്ട ആശാന്, ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ലോകവും സങ്കല്പങ്ങളും ഭാവനകളും ചില അനുഭൂതികളും ചുഴന്നുനിന്നിരിക്കണം. അതിന്റെ "പരിഹാസ്യത" ആശാൻ കവിതകളിൽ എല്ലാം കാണാം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടോ അതാണ് ആശാൻകവിത എനിക്ക് ഹൃദയസ്പൃക്കാക്കിയിരിക്കുന്നതു്, ഞാനും കുട്ടിക്കാലത്തു് സന്യാസിയാകുമെന്ന് പറഞ്ഞുനടന്നിരുന്നുവല്ലോ എന്റെ ശ്രീമതിക്ക് എന്നെപ്പറ്റി പറയാനുള്ള ഒരു "പരിഹാസ"മാണതു്.

"സ്ഥൂലസൗഹൃദമാന്തരാത്മീയം" എന്ന ബോധതലത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന് മദനനെ കൈക്കൊള്ളി നിബോധവനാന്തരങ്ങളിലേക്ക് സാഹസികയാത്രചെയ്യുന്ന നായികയെയാണ് ലീലാകാവ്യത്തിൽ കാണുന്നതു്. ലീല മുഗ്ദ്ധയാണ്. പതിയുമായി ഫലനെ ചെയ്യവളാണ്! ശാരീരബന്ധമായ കാമം അറിഞ്ഞവളാണ് മനോ

വിന്റെ മരണശേഷമാണെങ്കിൽ വിവാഹാർത്ഥികളുടെ തള്ളിക്കയറ്റമായിരുന്നു. സുഭഗമായ ശരീരം മനഃക്ഷോഭം അവൾക്കു ഭാരമാകുകയായിരുന്നു. അവൾ മോഹിച്ചുവന്ന മദനൻ എവിടെയെന്ന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുമില്ല.

താൻ വിട്ടുപോകയാൽ സ്ഥലം വെടിഞ്ഞുപോയ മദനൻ ആരുമിരുന്നില്ല. ശരീരത്തിനപ്പുറമുള്ള രാഗസങ്കല്പം ലീലയിൽ ഉണർന്നുവോ? സഖിയായ മാധവിയോട് ലീല പറയുന്നു:

അയി ചാരുതരാംഗ, മെൻ
ദയിതൻ ദേവസമൻ മഹാമതി
സ്വയമോർപ്പവനല്ലതോഴി, ഞാൻ
മയമീ ഉടൽ ഭോഗിയാമതു

മദനന്റെ പ്രേമം സമ്പത്തിനെയോ ശരീരശോഭയെയോ അവലംബമാക്കിയിരുന്നില്ല.

നവരാഗിഗണിച്ചതില്ലവൻ
...ഭവനാവസ്ഥയുമെന്റെ ശോഭയും

വിവാഹിതയായ ലീല അന്യദിക്കിൽ പോയി എന്നു കേട്ട മദനൻ.

“അപഥത്തിൽനടന്നതി-
ല്ലപരയെയോർത്തതുമില്ല നാളിയായ്
അപകൃതനവനല്ലൊരു വൈരമി-
ല്ലപചയമാർന്നതുമില്ല സൗഹൃദം”

ഇത്ര ഔന്നത്യമുള്ള മദനഹൃദയമാകട്ടെ പ്രേമരൂപമായിരുന്നു. ഏതദേശചാരിവിട്ടുപോയ പ്രദേശം വെടിഞ്ഞ്, വിന്ധ്യാരണ്യത്തിന്റെ വിജനതയിൽ, ആശ്വസിപ്പിക്കപ്പെടാത്തവനായി, തന്റെ നാമം മന്ത്രമാക്കി ജപിച്ചുനടക്കുന്നവനാണ് മദനൻ എന്നറിയുന്ന ലീലയ്ക്ക് എങ്ങിനെയാണ് ആ മനുഷ്യനെ മറക്കാനും കണ്ടെത്താനും സ്വന്തമാക്കി പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുക! അവൾ നമ്മുടെ മഹാനഗരങ്ങളിലെ നാഗരികതകളിൽ ഒരുവളായിരുന്നില്ലല്ലോ.

വിന്ധ്യാടവിയിൽ, സസംഭ്രമയായി, സാഗരോന്മുഖയായി, ഒഴുകുന്ന രേവാനദീതീരങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ്, ചമ്പകഗന്ധിയായി മദനനെ ലീല കണ്ടെത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. സ്വബോധം വ്യവഹിതമായവനായി, അതിവിരൂപനായി അസ്ഥിമാത്രശേഷനായി തന്റെ പ്രിയനെ ലീല കണ്ടു. അവളാകട്ടെ ഉൽക്കടമായ പ്രേമവായ്പോടെ അവനെ ഉടലിൽ അണച്ച് “മുഷ്കമാകും വിടപിയിൽ മോഹനവല്ലിപോലെ” നിന്നു. അവനാകട്ടെ, പ്രിയയുടെ മോഹനമുഖാംബുജം സ്വയമലിവോടു” ഒന്നു മുകരുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ തെളിഞ്ഞ ബോധത്തിൽ, അവൾ അന്യനാൽ പരിഗ്രഹിതയാണെന്ന വിചാരത്താലാവണം, ലീലയെ വിട്ട് അപരാധിപോലെ, അവൻ അതിവേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോകയും രേവാനദിയുടെ ആഴങ്ങളിൽ ജലസമാധികൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ലീലയും മദനന്റെ വഴി പിൻതുടർന്നു; ജലനിമഗ്നയായി.

തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന ലീലാ-മദന ദർശന

(ശേഷം 58-ൽ)

കേരള
ദിനേശ് ബീഡി
കണ്ണൂർ

സലാം എന്ന സുൽത്താൻ

എൻ. കൃഷ്ണൻനായരുടെ നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു

“My candle burns at both ends;
It will not last the night;
But, oh, my foes, and oh, my friends-
It gives a lovely light”
—Millay (1892- 1950)

ശവപ്പെട്ടിയ്ക്കു ചുറ്റും കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചു നിൽക്കുന്ന മെഴുകുതിരികൾ.

അവ കത്തിത്തീരുകയാണ്.

ശവപ്പെട്ടിയ്ക്കുള്ളിൽ, കത്തിത്തീർന്ന ഒരു ജീവിതം.

സലാം എന്ന സുൽത്താന്റെ മൃതദേഹം.

നരച്ചുനീണ്ട താടിയും തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളുമുള്ള ബിഷപ്പുതിരുമേനിയുടെ വിറകലർന്ന ശബ്ദം. അമർത്തിപ്പിടിച്ച തേങ്ങലോടെ അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ശ്രവിച്ചുനിന്നു.

കൂട്ടത്തിൽ താനും.

—ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരാൾ.

ഔപചാരികതത്തിന്റെ ആവരണമണിഞ്ഞ അർത്ഥശൂന്യമായ വാക്കുകളായിരുന്നില്ല, തിരുമേനിയുടേത്.

കത്തിനിന്നിരുന്ന മെഴുകുതിരികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“ഈ മെഴുകുതിരികൾ ഒരു നിശ്ചിത സമയം കത്തിനിൽക്കും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ എരിഞ്ഞടങ്ങും. മനുഷ്യജീവിതവും ഇതുപോലെയാണ്. മനുഷ്യജീവിതമാകുന്ന മെഴുകുതിരി എരിഞ്ഞടങ്ങാതെ വയ്യ. കർത്താവിന്റെ നിശ്ചയമതാണ്. പക്ഷേ, ചിലർ ജീവിതമാകുന്ന മെഴുകുതിരിയുടെ രണ്ടറ്റവും കത്തിക്കുന്നു. സ്വാഭാവികമായും അതു വളരെ വേഗം കത്തിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു് അത്ഭുതകരമായ പ്രഭ ചൊരിയുന്നുവെന്ന് അവർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. നിമിഷങ്ങൾ മാത്രം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ആ പ്രഭകണ്ട് ആഹ്ലാദിക്കുന്നവർ മൂഢന്മാരാണ്...”

“പിതാവിന്റെ പാതകൾ പിൻതുടരരുത്” എന്നു പരോക്ഷമായി ഉപദേശിച്ച നന്മനിറഞ്ഞ തിരുമേനി, അങ്ങയോടു പരാതിയില്ല. അങ്ങയുടെ ഉദ്ദേശശുദ്ധി ആദരപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുന്നു.

പക്ഷേ, സലാം അങ്ങേയ്ക്ക് അപരിചിതനായിരുന്നു.

—സലാമിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ എന്നവകാശപ്പെട്ടവർക്കും.

—സലാമിന്റെ ഭാര്യ മുത്തിന്.

—മക്കൾ സജീവിനും സുജിയ്ക്കും സ്വപ്നയ്ക്കും. എന്തിന്, സലാമിനു ജീവൻ നൽകിയ അക്കമ്മയ്ക്കുപോലും.

മുത്ത്”; സജീവിനെ കൂടുതൽ ചേർത്തുപിടിച്ചു. സുജി, നിറകണ്ണുകളോടെ സ്വപ്നയെ നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുകയായിരുന്നു...

* * *

ശവപ്പെട്ടി, ആഴമുള്ള കുഴിയിലേയ്ക്ക് സാവധാനം താഴ്ത്തപ്പെട്ടു. അതേവരെ അമർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്ന തേങ്ങലുകൾ പൊട്ടിക്കരച്ചിലായി മാറി. സജീവിന്റെ കവിളിലെ കണ്ണുനീർച്ചാലുകൾ തുടച്ചുമാറ്റാൻ മുത്തിന്റെ കയ്യ് ഉയർന്നുചെന്നു...

* * *

സലാമിന്റെ കണ്ണുകളെ നോക്കി”

അല്ലെങ്കിൽ, സലാം സലാമിനെതന്നെ അപരിചിതനായിരുന്നില്ലേ?

മദ്യചഷകത്തിനുള്ളിൽ മുങ്ങിമരിച്ച സലാമിനെ നിങ്ങൾക്കു പരിചയമുണ്ട്; അല്ലേ?

—അനേകമനേകം സ്ത്രീകളുമായി കിടപ്പറപങ്കിട്ട സലാം.

—കണക്കറ്റ കടംബാദ്ധ്യതയുണ്ട്. കൈവിരലുകൾക്കിടയിലൂടെ ചോർന്നുപോകുന്നതു് ഒരു കളിക്കുട്ടിയുടെ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിനിന്ന സലാം.

— സമുദായം ഉന്നിക്കൊടുത്ത "സദാചാരം" എന്ന കമ്പിളിയുടുപ്പ് പിച്ചിച്ചീന്തിയെറിഞ്ഞിട്ട്, പൂർണ്ണനഗ്നനായിനിന്നു് ആർത്തട്ടഹസിച്ച സലാം.

— റിസർവ്വുവനങ്ങളിലെ പേടമാനുകളെയും പിടിയാനകളെയും വെടിവച്ചു വീഴ്ത്തിയിട്ട്, അവ പിടഞ്ഞുമരിക്കുന്നതുകണ്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ച സലാം.

സലാം എന്ന സുൽത്താൻ!

അതോ, സലാം എന്ന സാത്താനോ?

മദ്യപാനി.

സ്ത്രീലമ്പടൻ

ധൂർത്തൻ.

നിങ്ങൾക്ക് സലാമിനെ അത്രയറിയും ഇല്ലേ?

നിങ്ങൾക്കു തെറ്റുപറ്റി.

നിങ്ങൾ കണ്ടതു്, കൂർത്തുമൂർത്ത മുള്ളുകൾ എഴുന്നുനില്ക്കുന്ന പുറന്തോടുമാത്രമാണ്.

ആ മുള്ളുകൾ എങ്ങനെ രൂപംകൊണ്ടുവെന്ന് നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചില്ല.

ആ പുറന്തോടിനുള്ളിലെ അതിലോലവും മൃദുലവുമായ ഭാഗത്തേക്കു് നിങ്ങളുടെ നോട്ടം ചൂഴ്ന്നിറങ്ങിയില്ല.

പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്ന സലാമിന്റെ മനസ്സിനുള്ളിൽ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പേറ്റിരുന്ന മുറിവുകളുടെ ആഴം നിങ്ങൾ അളന്നുനോക്കിയില്ല...

* * *

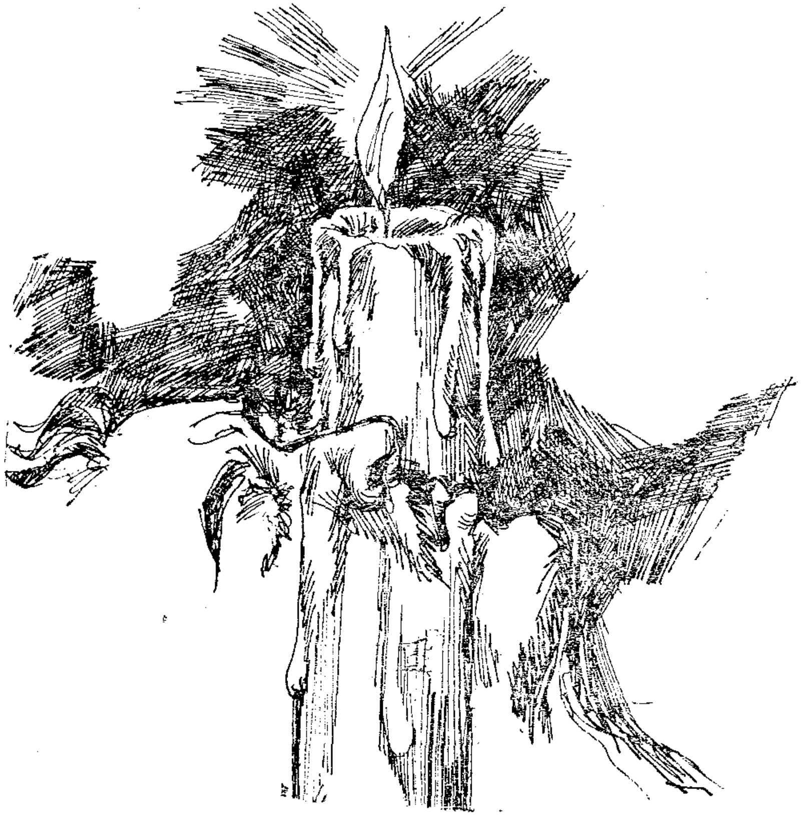

ആ മെഴുകുതിരിനാളം അവസാനമായി ആളിക്കത്തിയപ്പോൾ...

"സലാമിനെ ആർക്കുമറിയില്ല. ഒരു പക്ഷേ, നിനക്കല്ലാതെ... ഒരപേക്ഷ ഈ ലോകത്തിന് നീ സലാമിനെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം..."

ദീർഘകാലത്തെ അടുത്തപരിചയം. സലാം എന്ന സുൽത്താൻ അതിനിടയ്ക്കു പുറപ്പെടുവിച്ച ഏക അപേക്ഷ.

ആ അപേക്ഷ നിറവേറ്റുക എന്റെ കടമയാണ്...

പക്ഷേ, അവിദഗ്ദ്ധമാണ്, ഈ തൂലിക.

നിന്നോടു നീതിപുലർത്താൻ എനിക്കു കഴിയുമോ? നിശ്ചയമില്ല

ഒന്നുറപ്പുമാത്രം.

ഈ തൂലിക ഞാൻ കടുത്തചായത്തിൽ മുക്കില്ല,

ചിത്രത്തിനു മിഴിവുപോരെങ്കിൽ —മാപ്പ്!

(ആ വാക്ക് നിന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ ഇല്ലായിരുന്നല്ലോ) (തുടരും)

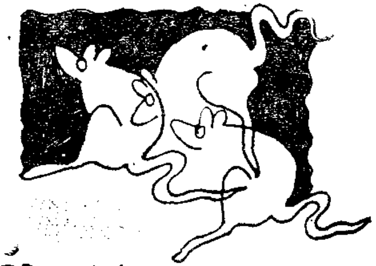

കുട്ടിക്കഥകളും ഗുണപാഠങ്ങളും

ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ

പൂച്ചയ്ക്ക് ഒരു വാലുണ്ട്.
സിംഹവാലില്ലാത്ത അതിന്റെ രാജാവ്
നരസിംഹം.
അതാണ് പൂച്ച എലിയെ
കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്
അതിന്റെ കണ്ണുകൾ അതിനെ—
ഭയപ്പെടുത്തുന്നതു്.
എലികളുടെ സായന്തനങ്ങളെ
പൂച്ചയുടെ നിഴൽ വിഴുങ്ങുന്നു
പൂച്ചയുടെ പുലരികൾ
എലികളുടെ ഉഷാരഗീതകങ്ങൾ
ഉരുത്തിരിയുന്നു.
എലിയുടെ വാലും വാലുതന്നെ.
അതിന്റെ രാജാവ്
ആനവാലുള്ള ഒറ്റക്കൊമ്പൻ ഗണപതി
എലികളുടെ പ്രഭാതപ്രാർത്ഥനകളിൽ
നാളികേരങ്ങൾ മുറിയുന്നു.
പ്രദോഷങ്ങളുടെ തമ്പുരാക്കൾ
തബലകൊട്ടുന്നു.
എല്ലാപൂച്ചയും
കൊന്നുകൊന്നു നരസിംഹങ്ങളായി.
ഗണമൂഷികങ്ങൾ
തിന്നുതിന്നു ഗണപതികളായി.
അച്ചുകൂടവും ഭരണകൂടവും
നരസിംഹബാബയ്ക്ക്.
കച്ചവടം മൊത്തവും ചില്ലറയും
ഗണപതിസേട്ടിന്.
വാലില്ലാതെ പുലിവാലുപിടിച്ച
നരൻ നഗ്നവാനരൻ.
അവന്റെ സീത കളിമൺസീത.
കല്കിവരുന്നതുംകാത്ത്
അവൻ കൽക്കരിഖനികളിൽ
കിതയ്ക്കുന്നു.

പമ്മൻ

ഒരു പിടി നിഴലുകൾ

അഞ്ചു്

പരമു ആശാരിടെ മകൻ ചങ്കരനും ഹെൻറിമില്ലറും

നാസ്തികത്വം ക്രൂരമായ ദീർഘകാല വ്യാപാരമാണ്. അതിന്റെ പര്യവസാനംവരെ ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചുവന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഞാൻ സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നു, വ്യാമോഹങ്ങളിൽനിന്നു ഞാൻ മുക്തനാണ്. എന്റെ യഥാർത്ഥങ്ങളായ കർത്തവ്യങ്ങൾ എനിക്കറിയാം......ഏതാണ്ട് പത്തുകൊല്ലങ്ങളോളമായി ഞാൻ ഉണർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളാണ്—കയ്പും മാധുര്യവും ചേർന്ന ഒരു ദീർഘമായ ഉന്മാദത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തിയ, അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ വയ്യാത്ത, ചിരിക്കാതെ പഴയ കാര്യങ്ങൾ ഓർമ്മിക്കാൻ വയ്യാത്ത, ജീവിതംകൊണ്ട് എന്തുചെയ്യണമെന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഒരാശയംപോലുമില്ലാത്ത ആള്.

ഞാൻ എന്റെ ജോലി പരിത്യജിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ളോഹ ഊരിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നേയുള്ളു.

ഞാനു എഴുതാം. അല്ലാതെന്തു ചെയ്യാനാണ്?

— (ഷാങ് പോൾ സാർത്ര്)

എനിക്കും എഴുതണമെന്നു തോന്നി.

അതെ, എഴുതുകതന്നെ. മരണമാണ് എനിക്ക് കഴിയുക.

പക്ഷെ, എന്തെഴുതണം?

എത്രയെത്ര കഥകളാണ് കവിതകളാണ് ആശയങ്ങളാണ് നേരമ്പോക്കുകളാണ്, വഷളത്തരങ്ങളാണ്, ചിത്രങ്ങളാണ് ദൃശ്യങ്ങളാണ് എന്റെ മനസ്സിന്റെ കതിർന്ന മണൽപരപ്പിൽ മുള പൊട്ടി കിളുർത്തുതുടങ്ങിയിരുന്നത്. ഇന്നിതാ അവയെല്ലാം വാടിക്കരിഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു അവയ്ക്കു ജീവൻകൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്ന നീരുറവ വറ്റിപ്പോയിരിക്കുന്നു.

എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആയില്ലല്ലോ "മലയാളനാടിൽ" നോവൽ കൊടുക്കാമെന്ന് ഏറ്റിട്ട് ഇന്നേക്ക് മാസം പത്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കഴിയട്ടെ......

നോവലും കഥയും! ഒക്കെ തനി ഭ്രാന്ത്!!

ഇത്രയും കാലം എഴുതിയിട്ട് എന്തുനേടി? എന്തുണ്ടായി? പേരുണ്ടായോ പെരുമയുണ്ടായോ, പണമുണ്ടായോ, പ്രതാപമുണ്ടായോ, ആരാധകരുണ്ടായോ, അംഗീകാരം കിട്ടിയോ, അക്കാദമി അവാർഡു കിട്ടിയോ......

ഇല്ല. ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. ഒരു ചുക്കും നേടിയില്ല

ഇക്കാലമത്രയും കഥയും നോവലും എഴുതിക്കിട്ടിയ ധനമാനം ദുബായിലോ അബുദാബിയിലോ ആശാരിപ്പണിക്കു പോയിരുന്നെങ്കിൽ വെറും ഒരൊറ്റ മാസംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കാമായിരുന്നു.

പോട്ടെ. എന്തിനിനി ഇതൊക്കെ പറയണം. ആശാരിയുടെ വീട്ടിൽ ജനിച്ചില്ല. ആശാരിപ്പണി പഠിച്ചില്ല. പിന്നതിന് തട്ടിമറിഞ്ഞ പാലിനെ ഓർത്ത് ദുഃഖിക്കണം. പൊട്ടിത്തകർന്ന പാത്രത്തിൽ നോക്കി കരയണം.

* * *

സത്യത്തിൽ അന്നു് മാർക്കറ്റിൽവെച്ച് പരമു ആശാരിടെ മകൻ ശങ്കരനെ കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കും തോന്നിയതാണ് പോയാലെന്തെന്ന്, അബുദാബിയിലോ, ബഹറിനിലോ, സൗദി അറേബിയയിലോ, ദുബായിലോ എവിടെങ്കിലും. മത്സ്യം വല്ലതും എത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയാൻവേണ്ടിയാണ് അന്ന് ബാന്ദ്രാമാർക്കറ്റിൽ പോയത്. മത്സ്യം എത്തിയിരുന്നു. നല്ല വലിയ കവടിപ്പിഞ്ഞാണംപോലത്തെ ആവോലി. കണ്ടപ്പോൾ കൊതിസഹിച്ചില്ല. എന്റെ പേഴ്സിനകത്ത് മുണ്ടക്കൽ വലിപ്പത്തിലുള്ള മൈസൂരും തിരക്കിട്ടുള്ളു. മീൻകാരി ജോഡിക്ക് പതിനഞ്ചുരൂപാ പറഞ്ഞു. ഞാൻ ആറും. അങ്ങനെ പത്തും ആറും കൂടെ പറ്റൂട്ടികളെപ്പോലെ കടിപിടികൂട്ടുമ്പോഴാണ് പിന്നിൽനിന്നും മറ്റൊരാൾ ആ മത്സ്യത്തിന് വിലചോദിച്ചത്.

മീൻകാരി കാര്യങ്ങൾ അല്പം കൂടി കവച്ചുവെച്ച് നിവർന്നിരുന്ന് ന മ്ലാനം മന്ദഹസിച്ചു. എന്നിട്ട് അവരുടെ ഭാഷയിൽ ചിണുങ്ങി.

—ജോഡി ഇരുപതുരൂപ. സാബിനായതുകൊണ്ട് പതിനെട്ടുരൂപാ. എന്നും വരുന്ന ആളല്ല്യോ ഇല്ലകൊണ്ട്—

—അതെടുത്ത് കാറിലേക്കുവെച്ചേക്കൂ. ഒരു രണ്ടുജോഡിയും കൂടെ—

ആ മനുഷ്യൻ മന്ദഹാസപൂർണ്ണമായിരുന്ന പല്ലുനോക്കിപ്പറഞ്ഞു

അതിനിടയിൽ മീൻകാരിയുടെ കുറുകിയുള്ള മാറിന്റെ ഇളക്കം ദൃശ്യം മനസ്സറിയാതെ വഴുതിവീണുപോയതോടെ വേഗം പിൻവലിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടാനുള്ള പുറപ്പാടായിരുന്നു.

അപ്പോൾ ഒരു ചോദ്യം

"ഇത്...നമ്മടെ...പമ്മൻസാറല്ല്യോ?

അയാൾ അതിശയത്തോടെ അന്വേഷിച്ചു

ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. പിടികിട്ടിയില്ല.

"സാറിവിടെയൊക്കെയാണെന്ന് അറിഞ്ഞോ കേട്ടിരിക്ക പറഞ്ഞു. ഞാനും ഇപ്പം ഇവിടെ, ഒരു ഗൾഫ്ജോണ്ട്—കാറുമിപ്പോൾ ...അല്ലാ...മനസ്സിലായില്ലെന്നു തോന്നുന്നു...ഞാൻ ഗോപാലിന്റെ മകൻ

N. B. S. NEWS

പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ

മഹാമായ
പി. ആർ. നാഥൻ
വൈവിധ്യമാർന്ന 16 മനോഹര കഥകളുടെ സമാഹാരം. വില: 8-00

ഇടമലക്കുടിയിലെ മുതുവാന്മാർ
ജോയി തിരുമൂലപുരം
സ്റ്റേറ്റ്സ്മാൻ — ദിനപ്പത്രം ഏർപ്പെടുത്തിയ അവാർഡ് ലഭിച്ചതാണ് ഈ കൃതി. വില: 4_25

റോമം
മേനോൻ രാധാകൃഷ്ണൻ
നിസ്തുലമായ റോമയുടെ ഈ ഇതിഹാസം നമ്മെ ആഴത്തിൽ ചിന്തിപ്പിക്കും. വില: 6-00

ക്രിസ്തു മരിച്ച ദിവസം
ആനി ജ്വാലിൻ
അറിവിന്റെ അളവും അദ്ധ്യാത്മികതയുടെ ആഴവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം. വില: 18-00

ആൽക്കഹോൾ
പി. കെ. കൃഷ്ണൻ, പണിക്കർ
ആൽക്കഹോളിന്റെ ഉത്പാദനം, ശാസ്ത്രീയതത്വം, ഗുണങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം. വില: 9-00

നോവലുകൾ

മുലപ്പാൽ
യു. കെ. കുമാരൻ
അനിർവ്വചനീയമായ അനുഭൂതി പകർന്നുതരുന്ന ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു നോവൽ. വില: 8-50

അലിയാത്ത ശില
ഡോക്ടർ വിജയാലയം ജയകുമാർ
നിരന്തരമായി പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ദാരുണമായ കഥയാണ് ഈ നോവലിൽ. വില: 12-00

നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം — 686001.

പാർത്തിരുന്ന പരമുആശാന്റെ മോനാ, ശങ്കരൻ!!

"എട...എട...ശങ്കരാ" ഞാൻ പെട്ടെന്ന് നിറുത്തിക്കളഞ്ഞു. പണ്ടൊക്കെ അവനെന്നെ തമ്പ്രാനെന്നല്ലാതെ വിളിച്ചിട്ടില്ല. ഇന്നു ഞാനവന് സാറാണ്.

അതുകൊണ്ട് വേഗം ശബ്ദവും ഭാവവും ഒന്നുപോലെ ഒതുക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ സവിനയം തിരക്കി.

"അപ്പോ...ശങ്കരൻ...!"

"ഞാൻ ദുബായിലായിരുന്നു സാറേ. മെക്കാനിക്കായിട്ട് പോയതാ കഴിഞ്ഞാണ്ട് തിരിച്ചുവന്നേപ്പിന്നെ പോയില്ല. ഇപ്പം ഇവിടൊരു ബിസിനസ്സ് തൊടങ്ങീട്ടൊണ്ട്. കാറുറിപ്പേറ്. "മോഡേൺ ഗരാജ്"!!

അപ്പോഴാണ് ഞാനവനെ നല്ലപോലൊന്നു നോക്കി.

പരമുആശാരീടെ മോൻതന്നെ. പറ്റെക്രോൺ, ചുണ്ടിനുതാഴോട്ട് തൊങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മുട്ടൻമീശ, കോളറിനോളം ഇറക്കി വെട്ടിനിറുത്തിയ കൃതാവ്, കഴുത്തിനടിവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന തലമുടി, കണ്ണിൽ "റേബാൻ" കണ്ണട. "I Love you" എന്നെഴുതിയിട്ടുള്ള ഇമ്പോർട്ടഡ് കുപ്പായം. ആകെക്കൂടി ഒരു പരമയോഗ്യൻ

"എന്നാൽ ഞാൻ പോട്ടെ". വേഗം എങ്ങനെങ്കിലും അവിടുന്ന് തടി ഊരിയാൽ മതിയെന്നേ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇല്ലെങ്കിൽ അവൻ പലതും തിരക്കിയെന്നുവരും. മീൻ വാങ്ങാൻ വന്നിട്ട് വില കൂടുതലായതുകൊണ്ട് വെറുംകയ്യായിട്ട് പോകുകയാണെന്ന് അവൻ അറിഞ്ഞാൽ — ശ്ശീ! മോശം.

"നില്ല് സാറേ. സാറെങ്ങോട്ടാ. സാറിവിടെങ്ങാണ്ടാ ഒണ്ടെന്ന് ഇന്നാളാരോ പറഞ്ഞു. എവിടാ താമസം ഞാൻ കൊണ്ടുവിടാം സാറു വാ. ദാണ്ടെ, അതിലോട്ടുകേറി ഇരി". വഴിയരികിൽ പാർക്കുചെയ്തിരുന്ന ഒരു പുത്തൻ അമ്പാസഡർ കാർ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു.

"വേണ്ട ശങ്കരാ. എനിക്ക് വേറെ ഒന്നുരണ്ടു ദിക്കിൽക്കൂടി പോകാനുണ്ട്". ഞാനൊഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിച്ചു

"എവിടാന്ന് പറ. ഞാൻ കൊണ്ടുവിടാം." അവൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

"വേണ്ട. വേണ്ട. കണ്ടതുതന്നെ ഭാഗ്യം...!" ഞാൻ പതുക്കെ പിന്നാക്കം വലിഞ്ഞു. വരുന്നവഴിക്ക് രണ്ടു മുരിങ്ങക്കോൽകൂടി വാങ്ങിച്ചോളണമെന്ന് ഭാര്യ പറഞ്ഞിരുന്നു. ഭാര്യക്കതു് എന്നോടു പറയാം. എനിക്കതു് ശങ്കരനോട് പറയാൻ പറ്റുമോ?!

ഏതായാലും നിരത്തിലിറങ്ങി കീശയ്ക്കൊതുങ്ങാത്ത ആ വേവലി മത്സ്യത്തെ മനസ്സിനുള്ളിലെ ചീനച്ചട്ടിയിലിട്ട് വറുത്തെടുത്ത് നുണഞ്ഞുനുണഞ്ഞു നിരാശാഭരിതനായി വീട്ടിലേക്കുമടങ്ങുമ്പോൾ എന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നതു് പരമു ആശാരീടെ മകൻ

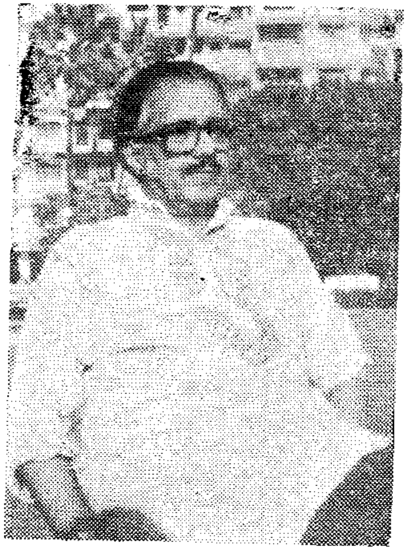

ശങ്കരനായിരുന്നു. ഒരു കാലത്ത് പരമു ആശാരീടെ പണിക്കത്തി മുറമടിക്കാനും പാത്രം കഴുകാനുമായി നിത്യവും രാവിലെ വീട്ടിൽവന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വടക്കേതിണ്ണയിൽ മൂക്കളയൊലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കേട്ടുവന്ന സ്വനഗ്രാഹിപോലെ ഒരേ താളക്രമത്തിൽ ഒരേ ശ്രുതിയിൽ ഒരേ രാഗത്തിൽ സമാസമവും മോങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചങ്കരൻ! നാടനരിക്കഞ്ഞിയുടെ തെളിവെള്ളത്തിൽ ഒരു നുള്ള് ഉപ്പിട്ടുകൊടുത്താൽ ആർത്തിയോടെ കുടിച്ച് അതിൽ ജന്മസാഫല്യം

കണ്ടിരുന്ന ചെറിയൻ ചങ്കരൻ. പള്ളിപ്പുരയിൽ പോകാനെന്നുപറഞ്ഞ് പൊട്ടിയ സ്ലേറ്റും പെൻസിലിന്റെ തുണ്ടുമായി വീട്ടിൽനിന്നുമിറങ്ങി നടവെളിയിൽ കുളപ്പിള്ളാരുമൊന്നിച്ച് ഗോട്ടികളിച്ചിരുന്ന ചങ്കരൻ. മീശ കരുത്ത് മുട്ടനായപ്പോൾ ചെങ്കൊടിപിടിച്ച് മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കിദിവസവും ജാഥയുമായികഴിഞ്ഞിരുന്ന ചങ്കരൻ!

ചെങ്കൊടി പിടിച്ചതിന്റെ തഴമ്പ് ഇന്നും അവന്റെ കൈകളിൽനിന്നും മാഞ്ഞുകാണുകയില്ല—

പക്ഷേ ഇന്നവൻ മുതലാളിയാണ്:

ഗരാജും കാറും പവൻമാലയിട്ട പെമ്പറന്നവളും കാസറ്റുഡെക്കും വാഷിംഗ് മെഷീനും, സിനിമാ പ്രൊജക്റ്ററും ടേപ്പ് റെക്കാർഡറും, മിക്സിയും, കുക്കിംഗ് റേഞ്ചും എയർ കണ്ടീഷണറും മറ്റും മറ്റുമുള്ള മുതലാളി.

ഇന്നവൻ പത്തുറുപ്പികയുടെ തണ്ടാവോലി വറുത്തതുംകൂട്ടി മൃഷ്ടാന്നം ആഹാരം കഴിച്ച്, പുറത്ത് പച്ചയും നീലയും, ചോകപ്പും, മഞ്ഞയും നിറങ്ങളുള്ള ചുവരുകളോടുകൂടിയ മാളികപ്പുറത്ത്, എയർ കണ്ടീഷണറിന്റെ കുളിർമ്മയിൽ, എൽവിസ് പ്രസ്ലിയുടെ സംഗീതധാരയിൽ മുങ്ങിത്താണ് അടുത്തുതന്നെ വാങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന മർസിഡീസ് ബെൻസും സ്വപ്നംകണ്ട് മയങ്ങുമ്പോൾ, തന്റെ ഉച്ച ഉറക്കത്തിന് വിഘ്നംവരുത്തിക്കൊണ്ട് ആ അസമയത്ത്; ചെങ്കൊടിപിടിച്ച് മുദ്രാവാക്യങ്ങൾ മുഴക്കി പൊതുനിരത്തിൽകൂടി ജാഥ പോകും തൊഴിലാളിപ്പരിഷകളുടെ വകതിരിവില്ലായ്മക്കുനേരെ അരിശംകൊള്ളുന്നുണ്ടാവണം.

"ഇവനൊന്നും നന്നാവില്ല. അഹങ്കാരികള്!" ശങ്കരൻ പിറുപിറുക്കുന്നു.

ശങ്കരനെ കണ്ടപ്പോൾ അവന്റെ പെങ്ങളെ ഓർത്തുപോയി

മണിമണിപോലത്തെ ഒരു സുന്ദരിപ്പെണ്ണ്.

എന്തൊരു നിറമായിരുന്നു, എന്തൊരു പളുപളുപ്പുള്ള അവയവങ്ങളായിരുന്നു. എന്തു ചന്തമായിരുന്നു ആ ഉറിച്ചുനിന്നിരുന്ന കൊച്ചുമുലകൾക്ക് വെള്ളിക്കൊലുസണിഞ്ഞ ആ കണങ്കാലുകൾക്ക്; ആ നനഞ്ഞ ഒറ്റമുണ്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ ചന്തികൾക്ക്, ആ ചിരിക്ക്; ആ നടത്തത്തിന്, ആ നോട്ടത്തിന്.

അന്നവൾക്ക് പതിനാറ്, പതിനേഴ് വയസ്സ് പ്രായം കാണണം. എന്നേക്കാൾ രണ്ടുമൂന്നു വയസ്സിനു മൂത്തതു്.

അവൾ കുനിഞ്ഞുനിന്ന് മുറം തുന്നിയിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ പല്ലുതേയ്ക്കുന്ന മട്ടിൽ അതുതന്നെ നോക്കിയിരിക്കുമായിരുന്നു.

പിന്നെപ്പിന്നെ കളിമട്ടിൽ അവളുടെ തുളുമ്പുന്ന ചന്തിയിൽ തട്ടിക്കുമായിരുന്നു

ഒടുക്കം ഒരു ചെല്ലപ്പാൻകാലത്ത് ഞാനവളെ അടുക്കളക്കോലയിൽ തള്ളിമറിച്ചിട്ട് അവളുടെ മാറത്ത് വലിഞ്ഞുകയറി. എന്നിട്ട് എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും എന്നെ തള്ളിമറിച്ചിട്ടിട്ട് അവൾ ഓടിക്കളഞ്ഞു.

വലിയ നാണക്കേടായിപ്പോയി...

* * *

നിബന്ധനകൾകൊണ്ട് കെട്ടിവരിഞ്ഞ് ഒന്നും ചെയ്യാനാവാതെ "ചത്തതിനൊക്കുമേ ജീവിച്ചിരിക്കിലും" എന്നമട്ടിൽ ആശുപത്രിയിലെ കട്ടിലിൽ അങ്ങനെ അവശനായി ദിനരാത്രങ്ങൾ തള്ളിനീക്കിയിരുന്നപ്പോഴാണ് അപ്രതീക്ഷിതമായി പൊടുന്നനെ ഡോക്ടറുടെ ആ വാക്കുകൾ ഭേരിപോലെ വീണ്ടും കേൾക്കാനിടയായതു്.

"മൂന്നുമണിക്കൂർ കഴിയട്ടെ എന്നിട്ട് തീർച്ചപറയാം. അതിനകം അടുത്തുള്ളവരെ ആരെയെങ്കിലും അറിയിക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിക്കാം!"

ഇക്കുറി മൂന്നു മണിക്കൂറായിരുന്നു

അതുതന്നെ പ്രാപ്യം മൂന്നു മണിക്കൂർ പോലും കിട്ടിയെന്നുവരില്ല മൂന്നു മിനിട്ടോ, മൂന്നു സെക്കന്റോ ആവാം.

അതുപോലും കിട്ടിയില്ലെന്നും വരാം—

അപ്പോഴാണ് ബോധമണ്ഡലത്തിലെ ഉപബോധഗിരിശിഖരങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും ഇങ്ങനൊരാശയം അങ്ങനൊരുമേഘംപോലെ ഉയർന്നുപൊങ്ങിയതു്! എന്തുകൊണ്ട് എനിക്കെന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ എഴുതിക്കൂടാ?!

(ശേഷം 54-ൽ)

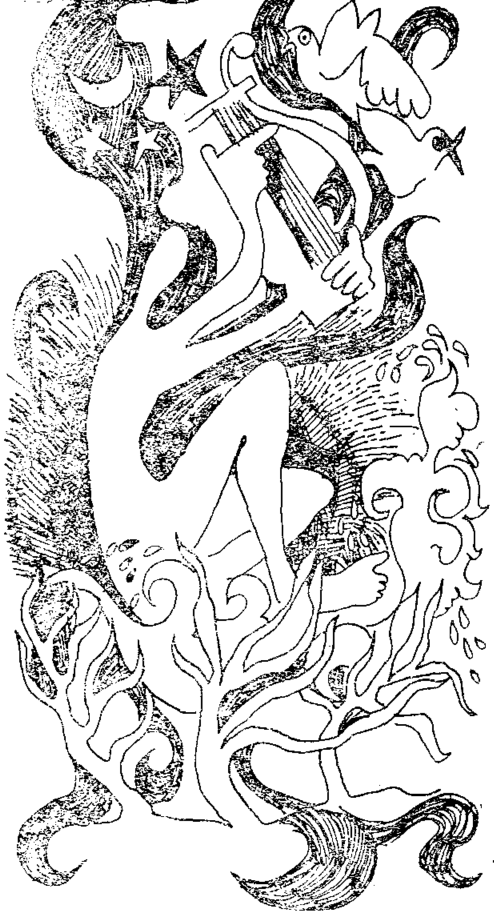

നോക്കെത്താത്ത തീരങ്ങൾ

എസ്. കെ. നായർ

പ്രപഞ്ചമെനിക്ക് നൽകിയ മുത്തു്

കൊല്ലത്തു് ഒരു വലിയ ബംഗ്ളാവുണ്ട്. അഷ്ടമുടിക്കായലിന്റെ തീരത്തു്. റെസിഡൻസി ബംഗ്ളാവെന്നതിനെ വിളിക്കുന്നു.

ഒരു കൂറ്റൻ കെട്ടിടം. ഉയരംകൂടിയ, വിസ്താരമുള്ള മുറികൾ. ഷട്ടിലോ കിളിത്തട്ടോ കളിക്കാവുന്നത്ര വിസ്താരമാണു് ആ മുറികൾക്കു്. വേണ്ടത്രമാത്രം കൊത്തുപണികൾചെയ്ത കസാലകളും മേശകളും. ഒരു പണക്കാരന്റെ സന്ദർശനമുറിയേക്കാളും വലുപ്പവും, സൗകര്യവും ചിട്ടയുമുള്ള കുളിമുറികൾ. ഒരു വലിയ ഡ്രായിംഗ്റൂം. ഇത്തരം നാലോ അഞ്ചോ മുറികൾ. സന്ദർശകർക്കിരിക്കാനുള്ള മുറിക്ക് ഫുട്ബോൾകോർട്ടിന്റെയത്രയും വലുപ്പമുണ്ട്. ഏതാണ്ടത്രയും വലുപ്പമുള്ള ഊണുമുറിയും.

ഭിത്തികളിൽ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ച ചീനപിഞ്ഞാണങ്ങൾ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നു. മൂലകളിൽ വലിയ ചീനഭരണികൾ.

ചില ഭിത്തികളിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സായ്പന്മാർ. പഴയ റെസിഡന്റുമാരുടേയോ പ്രസിഡന്റന്മാരുടേയോ ചിത്രങ്ങളാണവ.

റോഡിൽനിന്നും കടൽപോലെ വിശാലമായ ഒരു പറമ്പിലേക്കാണു് കയറുന്നതു്. ഒരു വലിയ ഗേറ്റിനുള്ളിലൂടെ പറമ്പു് ചുററിക്കിടക്കുന്ന റോഡിലൂടെ ചെന്നാൽ ഈ കെട്ടിടത്തിനു മുന്നിലെത്താം. മുൻവശത്തെ ഈ വിശാലമായ മുററത്തിനു് പുറകിലല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ കെട്ടിടത്തിനിത്ര ശാലീനതയും തലയെടുപ്പും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. മനോധർമ്മമുള്ള ആളുകൾ തെരഞ്ഞെടുത്ത സ്ഥലം. കലാബോധമുള്ളവർ രൂപഭംഗി നല്കിയ കെട്ടിടം. ഔചിത്യമുള്ള സായ്പന്മാർ തിരുവിതാംകൂർ വനങ്ങളിലെ തടിവെട്ടി നാടൻ ആനകളെക്കൊണ്ടു പിടിപ്പിച്ചു്, ഇംഗ്ലീഷ് വാളുകൊണ്ടറുപ്പിച്ചു് ഇവിടത്തെ കല്ലും മണ്ണും കൊണ്ടു്, വിദേശികളുടെ മനോധർമ്മം നാടൻ തച്ചുകളിൽ അടിച്ചുകയററി നിർമ്മിച്ചതാവണം ഈ മനോഹരസൗധം. അന്നത്തെ ധ്വരകൾ ഈ വഴി പോകുമ്പോൾ വിശ്രമിക്കുവാൻ നാട്ടുകാർക്കു് പ്രവേശനമില്ലായിരുന്നു.

ഇന്നും പലപ്പോഴും നാട്ടുകാർക്കു് പ്രവേശനം കിട്ടാറില്ല. കൊടിവെച്ച കാറിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന നാടൻ ധ്വരകൾക്കു് യാത്രക്കിടയിൽ മൂത്രമൊഴിക്കുവാൻ സൗകര്യം നൽകാൻ ഈ കെട്ടിടം സന്നദ്ധതയോടെ നില്ക്കുന്നു. പാവം റെസിഡൻസി ബംഗ്ളാവ്! അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ കരച്ചിൽ കേൾക്കാം. കസേരകളുടെ, പരവതാനികളുടെ, കട്ടിലുകളുടെ കരച്ചിൽ. അവരെ ആരും ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു് കരയുകയാവാം. ചീനഭരണികളിൽനിന്നും ചിത്രങ്ങളുള്ള ചീനപ്പിഞ്ഞാണങ്ങളിൽനിന്നും ഉയരങ്ങളിലുള്ള മച്ചിൽനിന്നും കരച്ചിലിന്റെ മുഴക്കം കേൾക്കാം.

പൊട്ടിച്ചിരിയും കേൾക്കാം;

കുളിമുറികളിലെ വാഷ്ബേസിനുകളിൽനിന്നും, ഫ്ളഷ് ടാങ്കുകളിൽനിന്നും അവയുടെ ആഹ്ളാദത്തിന്റെ പൊട്ടിച്ചിരി. അവരെയെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കുവാൻ വല്ലപ്പോഴും നാടൻ ധ്വരമാർ വരുന്നല്ലോ എന്നോർത്തു് നിരാധരായ, നിരാശപൂണ്ട കസാലകളേയും കട്ടിലുകളേയും നോക്കി പുച്ഛം നിറഞ്ഞു് എയ്യുന്ന പൊട്ടിച്ചിരി.

ഈ ബംഗ്ളാവിന്റെ പുറകിൽ മനോഹരമായ ഒരുദ്യാനമുണ്ട്. ആ തോട്ടം വട്ടമിട്ടു നടന്നു് താഴേക്കുള്ള പടവുകളിൽക്കൂടി ഇറങ്ങിയാൽ ശംഖുമുഖം കാണാം. ഒരു വെടിപ്പുള്ള മോന്തായത്തിൽ. പഴയ ഓർമ്മയുടെ, കാലം ചിലന്തിവലകൊണ്ടു് മൂടിയ ഏതോ ചരിത്രത്തിന്റെ സ്മൃതികൾ. തറയിൽ പലക പാകിയിട്ടുണ്ടു്. പലകയുടെ അടിയിൽ കായലുണ്ടു്. പലകയിൽനിന്നു് നോക്കിയാൽ മുന്നിൽ നീല ജലം കാണാം. ജലത്തിന്റെ പിന്നിൽ അങ്ങുദൂരെ നീല വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ. വൃക്ഷത്തലപ്പുകളുടെ മുകളിൽ നീലാകാശം. റെസിഡൻസി ബംഗ്ളാവിന്റെ ജെട്ടിയാണിതു്.

വല്ലപ്പോഴും പോയി പലകപ്പുറത്തിരിക്കും. അഷ്ടമുടിക്കായലിലെ തണുത്ത വെള്ളത്തിലെ കുഞ്ഞോളങ്ങളുടെ ലോലമായ ചിലമ്പൊച്ച കേൾക്കാം. മുന്നിൽ ഓളങ്ങളുടെ സമുദ്രം, വലിച്ചു് നീർത്തിയിട്ടിട്ടും നേരെയാകാത്ത നീലക്കമ്പളം പോലെയുണ്ടു്. ചെറുതോണികൾ നാണിച്ചു് പോവുന്നതു് കാണാം. മീൻ പിടിക്കാനുള്ള പുത്തൻ ബോട്ടുകളുടെ മുന്നിൽക്കൂടി നാണംമറയ്ക്കാൻ വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ടാണു് ചെറുവള്ളങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുപോവുന്നതു്. ഇടവഴിയിൽക്കൂടി പോവുന്ന പോക്കിരിയായ തമ്പുരാനെ

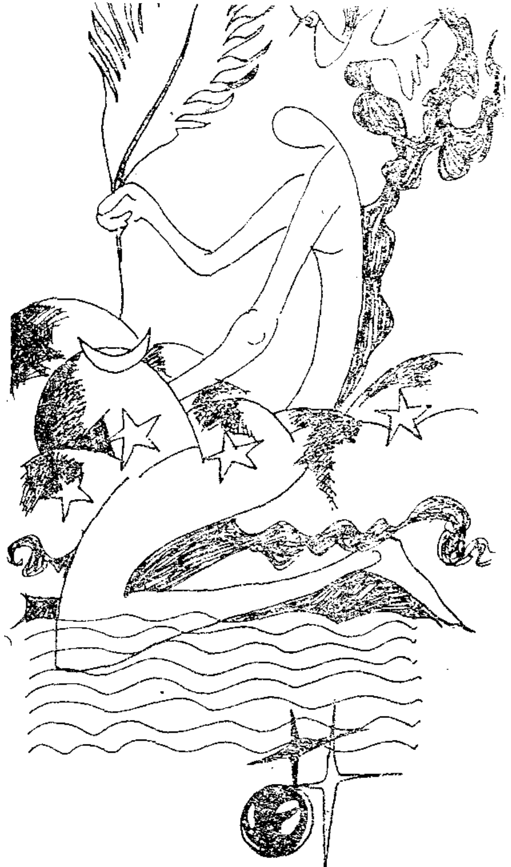

കാണുമ്പോൾ മാറിൽ ചേർത്തിടാതെ നാണിച്ചുപോവുന്ന പുലയിപ്പെണ്ണിനെപ്പോലെ.

ചില സായാഹ്നങ്ങളിൽ, കൊലയാളിയായ സൂര്യൻ, മേലാകെയുള്ള ചോര കഴുകിക്കളയുവാൻ സാഗരത്തിന്റെ അടിത്തലങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുവാൻ വരും. വരുന്നവഴി ചേർത്ത ചോര, അറിയാതെ ആകാശത്തു് പറ്റിപ്പിടിക്കും. ചോരനിറം മാനത്തു് കണ്ടു് പ്രകൃതി പാടാൻ തുടങ്ങും. ചോരയുടെ പാട്ടു്. മാനത്തുള്ള കരിമേഘങ്ങളിൽനിന്നും ചാററമഴയുടെ നൂലിഴപോലെയുള്ള ജലധമനികൾ പ്രകൃതി വീണയിൽ മുറുക്കിക്കെട്ടും. കമ്പികളിൽ കാററുവന്നടിച്ചു് ശ്രുതിയിടും. ശ്രുതി ശരിയാകുന്നില്ലെങ്കിൽ തന്ത്രികൾ വീണ്ടും മുറുക്കും. ചില കമ്പികൾ പൊട്ടും. ഇടിപോലെ ഭയാനകമായ ശബ്ദവും മിന്നൽപ്പിണർപോലുള്ള പ്രകാശവുമുണ്ടാകും, പ്രകൃതി വീണമീട്ടി തുടങ്ങും. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ചുവന്നു് തിളക്കമുള്ള നാദങ്ങൾ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കും.

മുഴക്കം ഏറിയേറിവരുമ്പോൾ തെങ്ങിൻതലപ്പുകൾ വിറയ്ക്കും. മാവിലകൾ ഞെട്ടറ്റു താഴെ വീഴും. വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ വാതം പിടിച്ചതുപോലെയാകും. കായൽപ്പരപ്പു് നിശ്ചലമാകും. ഓളങ്ങൾ എവിടേക്കോ ഓടിയൊളിക്കും. സൂര്യൻപോലും ഭയപ്പെട്ടു് സാഗരത്തിൽ മുങ്ങിത്താഴും. നീലാകാശം മുഴുവൻ കറുത്ത മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നിറയും. കാററുപോലും തളർവാതം പിടിച്ചു് അനങ്ങാതെ കിടക്കും—

എന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സ്നേഹത്തിന്റെ ചോര നിറഞ്ഞൊഴുകും. എന്റെ കണ്ണുകളിൽ തിമിരം പടർന്നു് കാഴ്ച കുറയും. ചെവിക്കല്ലു് പൊട്ടിത്തകർന്നു് കേഴ്‌വിപോലും ഇല്ലാതാകും.

ഞാനുറങ്ങുകയായിരുന്നോ?

കണ്ണുകൾ ചിമ്മി ചിമ്മി നോക്കി,

കണ്ണിന്റെ പാടകൾ മെല്ലെമെല്ലെ മാറുവാൻ തുടങ്ങി. ഉടുമുണ്ടിന്റെ തുമ്പത്തു് കണ്ണുകൾ തുടച്ചു. കാഴ്ചകൾ ഏതാണ്ടു് വ്യക്തമായി തുടങ്ങി. മുക്കും വായും പൊത്തിപ്പിടിച്ചു് ചെവിയിൽ കാററു നിറച്ചു. കൊട്ടിയടച്ച ചെവികൾ തുറന്നു. ശബ്ദങ്ങൾ മെല്ലെ കാതുകളിലേക്കു് ഒലിച്ചു് അരിച്ചു് കടക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഞാൻ നാലുപാടും നോക്കി, കായലോളങ്ങൾക്കു ജീവൻവെച്ചു അവയ്ക്കു് നാക്കുണ്ടായി. കാരണമിക്കുന്നതു്. മരതലപ്പുകൾ തലയാട്ടുന്നു്. കായലിന്റെ പരപ്പിലേക്കു നോക്കി. നീലവെള്ളത്തിന്റെ നാഭിയിൽ ഒരു രൂപം കണ്ടു. ആ രൂപം മഴവില്ലുകൊണ്ടു് വളച്ചു് സ്വന്തം തലമുടികൾ ഉയർത്തിക്കെട്ടി ഒരു വില്ലുണ്ടാക്കി. കൈയിൽ ഇരുന്ന ഫിസിലിന്റെ തന്ത്രികളിൽ, ചൂണ്ടുവിരൽ കൊളുത്തി നനവുണ്ടാക്കി. വില്ലു് മെല്ലെ ഓടാൻ തുടങ്ങി. ഫിസിൽ ലോലമായ നാദം ഉണർത്തിത്തുടങ്ങി. നാദം ഏറി ഏറി വന്നു. ആ രൂപം നാദത്തിനൊപ്പിച്ചു് ഓളങ്ങളുടെ നേർത്ത താളങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ചു് ആടാൻ തുടങ്ങി. വൃക്ഷങ്ങൾ നർത്തനം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഓളങ്ങൾ നർത്തനം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഓളങ്ങളിൽ പെട്ട ചെറുവള്ളങ്ങൾ ആടുവാൻ തുടങ്ങി ചേക്കേറുവാൻ പറന്നുപോയ പക്ഷികൾ ചിറകിട്ടടിച്ചു് താളമുണ്ടാക്കി. നീലാകാശത്തിൽ താരകങ്ങളുദിച്ചു. അമ്പിളിക്കല ചിരിച്ചു. കായലിനെ മറന്നു്, എന്നെത്തന്നെയും മറന്നു്, [illegible] ന്നു് ആ മനുഷ്യൻ പാടുവാൻ തുടങ്ങി. സ്നേഹത്തിന്റെ പാട്ടു്. വിശപ്പിന്റെ പാട്ടു്. ചോരയുടെ പാട്ടു്. കാതിൽ മാത്രം ലയിച്ചുപാടിയ പാട്ടിനൊപ്പിച്ചു് ആ രൂപവും, ഓളങ്ങളും, വൃക്ഷങ്ങളും, താരകങ്ങളും, അമ്പിളിയും പ്രപഞ്ചവും ആകെ മതിമറന്നു് ആടാൻ തുടങ്ങി. തന്ത്രികളിൽ ഓടിയ കൈവിരലുകൾ മുറിഞ്ഞു. ചോരത്തുള്ളികൾ കായലിലെ ഇററിററുവീണു. ധാരധാരയായൊഴുകി. കായൽ മുഴുവൻ ചോരയായി.

ആ രൂപം നീലാകാശത്തിനെപ്പിടിച്ചു മടിയിൽ വെച്ചു. നീലാകാശത്തിന്റെ താളുകൾ മറിച്ചു. ചിറകിട്ടടിച്ച പക്ഷികളുടെ തൂവൽ പറിച്ചു് ചോരയിൽ മുക്കി ആ താളുകളിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങി. നീലാകാശത്തിന്റെ താളുകൾ മറിച്ചു മറിച്ചെഴുതിത്തുടങ്ങി ഓളങ്ങളുടെ തൊലിയിൽ, വൃക്ഷങ്ങളുടെ തൊലിയിൽ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തൊലിയിൽ, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ തൊലിയിൽ, അമ്പിളിക്കലയുടെ [illegible] ചോരയുടെ [illegible], വിശപ്പിന്റെ തൊലിയിൽ, സ്നേഹത്തിന്റെ തൊലിയിൽ എഴുതിക്കൂട്ടി.

ആ രൂപം ഒരു കൂനായി മാറി ജലപ്പരപ്പിന്റെ [illegible] ലേക്കു് ഊളിയിട്ടുപോയി. ഞാൻ കണ്ണുകൾ പരതി നോക്കി. എന്റെ തോട്ടു് കായലിൽ [illegible] യായി.

[illegible] കൈകൾ പൊന്തി വന്നു. [illegible] കന്യകകൾ വിവിധ [illegible] തുല്യമായി [illegible], [illegible] കൈയിലൊരു [illegible]. അതിൽ ഒരു

(ശേഷം 50-ൽ)

KHIARA STORES
opp. Fashion Fabrics
PAR DUBAI (പാർ ദുബായ്) Tel: 431592

AND

KHIARA TRADERS
Near Firdous Restaurant
DEIRA (ദേരാ) Tel: 236282

Announce the following Special Discounts to our Valued Customers against purchase of stainless steel items from any of our shops.

cut

CUT THIS COUPON and Produce it to any of the above Shops (offer valid up to 30 - 4 - '82)

COUPON

	DISCOUNT
ON EVERY PURCHASE OF Goods worth DH. 390/	DH. 40/ (Forty)
ON PURCHASE OF Goods worth DH. 200/	Two stainless Steel Glass free
ON Purchase of goods worth. DH. 100/	One Stainless Steel Glass free

അമ്പല നടകൾ

വെന്നി വാസുപിള്ള

കോട്ടയം ടൗണിൽനിന്ന് ഉദ്ദേശം പന്ത്രണ്ടു കിലോമീറ്റർ വടക്കാണ് ഏറ്റുമാനൂർ. ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നും മൂന്നു കിലോമീറ്റർ അകലെയാണ് റെയിൽവേസ്റ്റേഷൻ. ബസ്സ്റ്റാൻഡ് വളരെ അടുത്തു. അലങ്കാര ഗോപുരം കടന്നുചെന്നാൽ പടിഞ്ഞാറെ നടയായി. വളരെ വീതിയുള്ളതാണ് പടിഞ്ഞാട്ടുദർശനമായ മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ നടയിലവസാനിക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറെനടയുടെ വടക്കുവശത്ത് ഏറ്റുമാനൂരപ്പന്റെ അമ്പലത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽ വായുകോണിൽ; സാമാന്യം വലിയ കുളമുണ്ട്. രണ്ടും ഇരട്ടപെറ്റ സഹോദരങ്ങളെപ്പോലുള്ളവ. ഒന്നിൽ മൂർത്തി ഉഗ്രം, മറ്റതിൽ ശാന്തം. സി.വി.രാമൻപിള്ളയുടെ ഹരിപഞ്ചാനനസൃഷ്ടിപോലെ.

ഏറ്റുമാനൂരും കടുത്തുരുത്തിയിലും വൈക്കത്തുമുള്ള മഹാദേവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒരുദിവസംതന്നെ ദർശനം നടത്തുന്നത് സർവമംഗളകരമാണ്. മൂന്നു ശിവലിംഗങ്ങളും വ്യാഘ്രപാദമഹർഷി ചിദംബരത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന് ഒരേ മുഹൂർത്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണെന്ന് ഐതിഹ്യം.

പിംഗലന്റെ മുഖം കരിഞ്ഞു. "ആട്ടെ; വഴിയുണ്ടാക്കാം!!." ഋഷി ആശ്വസിപ്പിച്ചു. മന്ത്രോപദേശം കിട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു, രണ്ടുപേരുംകൂടി പഞ്ചാഗ്നിമധ്യത്തിൽ നിന്ന് വിഷ്ണുവിനെയും ശിവനെയും ഉപാസനചെയ്തു. വിഷ്ണു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് പിംഗലന് പതിനെണ്ണായിരം കോടി സ്വർണ്ണനാണ്യം നല്കി; പിംഗലൻ അത് ഗുരുവിന് ദക്ഷിണയായി കൊടുത്തു, ഖരൻ ആ സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾകൊണ്ട് ശിവനെ അഭിഷേകംചെയ്തു. ദേവൻ അതും സ്വർണ്ണം ഇരട്ടിയാക്കിക്കൊടുത്തു. മഹർഷി അതുകൊണ്ട് വിഷ്ണുവിനെ അഭിഷേകംചെയ്തു.

ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻ

ഏറ്റുമാനൂരിന് അനേകം സ്ഥലപുരാണമുണ്ട്. മഹാദേവൻ ഒരു മാനിനെ സൃഷ്ടിച്ചു. അതിനു മേഞ്ഞുനടക്കാൻ മുപ്പത്താറുനാഴിക ചുറ്റളവുള്ള ഒരു ദ്വീപും സൃഷ്ടിച്ചു. പരശുരാമൻ കേരളം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ ഈ ദ്വീപ് അതിന്റെ ഭാഗമായി. മാനിന്റെ ഊര് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാനൂർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടു. ഖരമഹർഷിയുടെ ശിഷ്യൻ പിംഗലൻ എന്നും അലട്ടുമായിരുന്നു. "ഭഗവാനേ; അവിടത്തേക്ക് ഗുരുദക്ഷിണയായി എന്താണുവേണ്ടത്"?" ഒരു ദിവസം മഹർഷിക്ക് ശുണ്ഠിവന്നു. പതിനെണ്ണായിരംകോടി സ്വർണ്ണനാണ്യം വേണമെന്നുപറഞ്ഞു. നിർധനനായ

പിന്നെ പിംഗലനെ അനുഗ്രഹിച്ചു യാത്രയാക്കി. വിഷ്ണുവിനെയും ശിവനെയും ജപിച്ചുകൊണ്ട് ഖരൻമാനൂരിൽ വളരെനാൾ പാർത്തു. ശിവൻതന്നെ നല്കിയ അനന്തകോടി സൂര്യതേജസ്സുള്ള ശിവലിംഗം ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് കിഴക്കോട്ടു ദർശനമായി വിഷ്ണുവിനെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു.

കാലം കുറെക്കഴിഞ്ഞു. വ്യാസൻ ഇവിടെ അടുത്തുള്ള വേദഗിരിയിൽ പാർത്തിരുന്നല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യൻ ലോമഹർഷണൻ ഇവിടെ ദർശനംകഴിക്കാൻവന്നു. തീർത്ഥക്കുളമായ ചാപസരസ്സിൽ കുളിക്കാനിറങ്ങി. കാലുതെറ്റി വീണു, അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവർ പരിഹസിച്ചുചിരിച്ചു. ലോമഹർഷണൻ കുപിതനായി. ഈ പ്രദേശം ആയിരം വർഷം കാടായിക്കിടക്കട്ടെ എന്നുശപിച്ചു. സ്ഥലം കാടായി. ചാപസരസ്സുവറ്റി തോടായി. ആയിരംകൊല്ലംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വില്വമംഗലം സ്വാമിയാർ വന്നു. ലോമഹർഷണന്റെ ശാപത്തെപ്പറ്റികേട്ടു. തന്റെ ധ്യാനത്തിൽ ഒരു ശിവലിംഗം തോട്ടിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി കണ്ടു. ശിവന്റെ ജടയിലെ ചന്ദ്രനെയാണ് ഘനമായി മുമ്പേ കണ്ടതെന്നും ഗ്രഹിച്ചു. അതു വഹിക്കാൻ പാടില്ലല്ലോ. തൃക്കണ്ണിനാണ് ശിവലിംഗത്തിന്റെ മുകളിൽ. ആശ്ചര്യത്തോടെ "ഏറ്റുമാനൂരപ്പാ!!" എന്നു പറഞ്ഞ് എഴുന്നേറ്റു. ഏറ്റു എന്ന വാക്കിന് എഴുന്നേറ്റു എന്നർത്ഥം. മാനൂര് അങ്ങനെ ഏറ്റുമാനൂരായി; ദേവൻ ഏറ്റുമാനൂരപ്പനായി.

വില്വമംഗലം സ്വാമിയാർ മുപ്പത്താറുനാഴിക ചുറ്റളവുള്ള ദേശംമുഴുവനും ക്ഷേത്രസങ്കേതമാക്കി. അതിലെ ആദായംകൊണ്ടും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സഹായംകൊണ്ടും ക്ഷേത്രം നിർമ്മിച്ചു. ദർശനം പടിഞ്ഞാട്ടാക്കി. താഴമൺനമ്പൂതിരിക്കു തന്ത്രവും നീലേശ്വരത്തെ പണ്ടില്ലക്കാർക്ക് മേൽശാന്തിയും നല്കി. മണ്ണിട്ടുകിടക്കുന്ന വിഷ്ണുവിഗ്രഹം കണ്ടെടുത്ത് അമ്പലം പുതുക്കിപ്പണിയിച്ചു. പ്രതിഷ്ഠ മുതലായതും നടത്തി. അതാണു കീഴ്തൃക്കോവിൽ.

സ്വാമിയാർ പിന്നെ ഊരാൺമസ്ഥാനവും ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഉടമവകാശവും പുന്നശ്ശേരി, കടലൂർ തുടങ്ങിയ എട്ടു മനക്കാർക്കായി നല്കി. എട്ടുമനയുമാണ് ഏറ്റുമാനൂരായതെന്നും ഒരഭിപ്രായമുണ്ട്.

വില്വമംഗലത്തിന്റെ ജീവിതകാലം ക്രിസ്തുവർഷം എട്ടാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും ഒമ്പതാംശതകത്തിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിലുമായിരുന്നു എന്നാണ് അഭ്യൂഹം. മേല്പറഞ്ഞ ക്ഷേത്രനിർമ്മിതികളുടെ കാലം സൂക്ഷ്മമല്ലെങ്കിലും അങ്ങനെ നിർണ്ണയിക്കാം.

പിന്നീട് 717-ൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണം തുടങ്ങി. 721-ൽ മുഴുമിച്ചു. പുന്നശ്ശേരി മനക്കാരുടെ പ്രത്യേകോത്സാഹത്തിൽ ഊരാളന്മാർതന്നെ അതു നടത്തി. നാലാം കലശദിവസം ഭ്രാന്തനായ ഒരു ദേശാടി ഓട്ടുവിളക്കുമായി ഊരാൺമക്കാരുടെ മുന്നിൽവന്നു. "ഇതു കൊളുത്തിക്കൊണ്ടുവെക്കണം." ഇതു കത്തിക്കാൻ എണ്ണ വേണ്ടേ എന്നൊരാൾ ചോദിച്ചു "ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻ വിചാരിച്ചാൽ എണ്ണയില്ലാതെയും കത്തും. ഇതു കത്താനുള്ളവക താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളും!!, എന്നായിരുന്നു മറുപടി. ഉടനെ ഒരാൾ അകത്തുനിന്നും തുള്ളിക്കൊണ്ടുവന്നു. വിളക്കെടുത്ത് വലിയ ബലിക്കല്ലിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്ത് മുകളിൽ തൂക്കി. എണ്ണയും തിരിയും കൊണ്ടുവരാൻ ഊരാളന്മാർ ആളയച്ചു. അപ്പോഴേക്ക് ഇടിമിന്നലുണ്ടായി. എല്ലാവരും പേടിച്ചുവിറച്ച് കണ്ണടച്ചു. പിന്നെ കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ വിളക്ക് കത്തുന്നു. നിറയെ എണ്ണയുമുണ്ട്. എണ്ണ കൊണ്ടുപോയ ആൾ എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നില്ല.

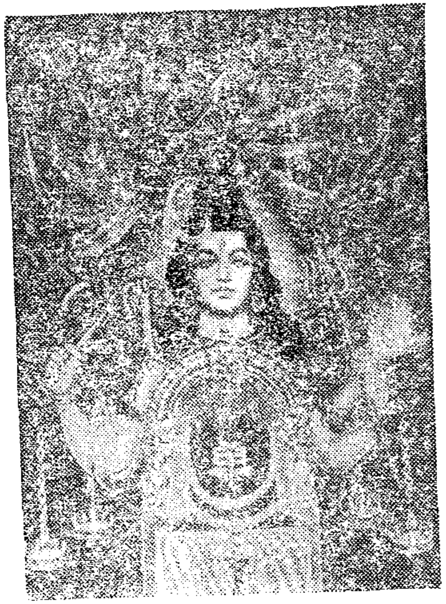

ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻ

ഊരാളന്മാർ മൂശാരിയെയും വിളക്കു ണ്ടാക്കിയ ആളിനെയും അന്വേഷിച്ചെങ്കിലും നോക്കി. കണ്ടില്ല. രണ്ടുപേരും ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻതന്നെയായിരുന്നെന്നു മനസ്സിലായി. ഈ വലിയവിളക്ക് പിന്നീടണഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭക്തന്മാരുടെ വഴിപാടെണ്ണയും നിറയ്ക്കുകൊണ്ട് കെടാവിളക്കായി കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കൊല്ലവർഷം എട്ടാംശതകത്തിലാണ്. ഒരു ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന് വലിയ വയറുവേദന പിടിപെട്ടു. ചികിത്സകളൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഇനി ഏറ്റുമാനൂരപ്പന്റെ ചികിത്സ മതിയെന്നുറച്ച് ഇവിടെവന്ന് സംഭജനമാരംഭിച്ചു. വയറുവേദന നിശ്ശേഷം ഭേദമായി. ഭജനംകഴിഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ വിശേഷാലൊരു വിളക്കും സദ്യയും നടത്തണമെന്നായിരുന്നു വിചാരം. അതിനു വട്ടംകൂട്ടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ രാത്രിയിൽ ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻ സ്വപ്നംകാണിച്ചു. "വിളക്കും സദ്യയുമൊന്നും വേണ്ട. ഉള്ള പണമായാലോ പണ്ടമായാലോ തന്നാൽ മതി". ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവ് വെള്ളികൊണ്ട് ഒരു വൃഷഭവിഗ്രഹം പണിയിച്ചു. അതിന്റെ അകം ചെന്നെല്ലുകൊണ്ടു നിറച്ചു. ഒരു നെന്മണിയിടം പുറത്തുകളയാതെ ഒരു ഭാരവും അതിനൊപ്പം ഉണ്ടാക്കി. വിഗ്രഹം നടയ്ക്കുവെച്ചു, ബാക്കി പണം ഭണ്ഡാരത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ഭണ്ഡാരത്തിൽ പടിഞ്ഞാറുവശത്ത് ഒരു വൃഷഭവിഗ്രഹങ്ങളുള്ളതിലൊരെണ്ണമിതാണ്. ഇതിൽനിന്ന് ഒരു നെന്മണിയെടുത്തുതിന്നാൽ വയറുവേദന ശമിക്കും. അങ്ങനെ അനേകംപേർ സുഖംപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇവിടത്തെ ഉച്ചപ്പൂജയ്ക്ക് മാധവിപ്പിള്ളിപ്പൂജ എന്നാണ് പേര്. സാമൂതിരി കോവിലകത്തെ ഒരു തമ്പുരാട്ടിയ്ക്ക് തലയിൽ വ്രണംവന്നു പഴുത്തു. ഒരു ചികിത്സകൊണ്ടും ഇണങ്ങിയില്ല. ഒരു രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാൻകിടക്കുമ്പോൾ ഏറ്റുമാനൂരപ്പനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. "ഈ വ്രണം ഭേദപ്പെട്ടുതന്നാൽ അവിടെ എന്നും ഒരു പൂജ നടത്തിച്ചുകൊള്ളാം". ഒന്നുമയങ്ങിയപ്പോൾ തോന്നി—ഒരാൾ വാളും ഭസ്മത്തളികയുമായി വന്നു വാളുകൊണ്ട് തലയിലെ പഴുപ്പ് വടിച്ചുകളഞ്ഞ് ഭസ്മംതേച്ചു. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ വ്രണം പൊറുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവരം മാതുലനായ സാമൂതിരിപ്പാടിനെ അറിയിച്ചു. വ്രണം രണ്ടാഴ്ചകളിൽ നിശ്ശേഷം ഭേദമായി. തമ്പുരാൻ ഭാഗിനേയിയോടുകൂടി ഏറ്റുമാനൂരിൽ വന്നു ദർശനം നടത്തി. 336 പറ നിലവും ഏഴരക്കുറിപ്പണവും ഏറ്റുമാനൂരപ്പന്റെ പേർക്കു തീറുവാങ്ങി പ്രമാണങ്ങൾ നടയ്ക്കുവെച്ചു. വഴിപാടുകളും കഴിച്ചു. ആ വസ്തുക്കളിലെ ആദായംകൊണ്ട് ഉച്ചപ്പൂജ നടത്താൻ പതിവായി. അത് മാധവിപ്പിള്ളിപ്പൂജയെന്ന് അറിയപ്പെടാനും തുടങ്ങി. ഇതിന്റെ നടത്തിപ്പിലേയ്ക്ക് സാമൂതിരി ഇവിടെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ പാർപ്പിച്ചിരുന്ന ഭവനത്തിന് മാധവിപ്പിള്ളിമഠമെന്നും പേരുണ്ടായി. നിലക്കളിമ്പിന്റെ ആറുപലം ശർക്കര, ആറു നാളികേരം, രണ്ടിടങ്ങഴി നെയ്യ്, ഇരുനാഴിഅരി—ഇവകൊണ്ട് ഒരു ഇടിച്ചുപിഴിഞ്ഞ പായസവും ഒരുപറ അരിയുടെ വെള്ളനിവേദ്യവും നെയ്യ്‌വിളക്കുമാണ് ഈ പൂജയുടെ വിശേഷങ്ങൾ.

അനിഴംതിരുനാൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ചെമ്പകശ്ശേരി ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അവിടത്തെ ദേവാരക്കാരൻപോററി വിഗ്രഹങ്ങളും സാളഗ്രാമങ്ങളും ഒരു കാടിവള്ളത്തിൽ കയററി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചു. അതറിഞ്ഞ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ വഴിയിൽവെച്ചു തടഞ്ഞു. പിടികൂടി വധിച്ചു. വിഗ്രഹങ്ങളും മററും വീണ്ടെടുത്തു. ബ്രഹ്മഹത്യാദോഷം തീരാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവ് ഇവിടെവന്ന് നാല്പത്തൊന്നു ദിവസം ഭജനമിരുന്നു. അത് കാലംകൂടിയ തുലാഞ്ഞായറിലെ തിരുവോണനാളിൽ വച്ചിട്ടും പിറേന്ന് രണ്ടും ദേവാരക്കാരൻപോററിയുടെ അവകാശികൾക്കും വേണ്ടി നട്ടുഗ്രാമക്കാരായ 141 ബ്രാഹ്മണർക്ക് സദ്യയും ഭാരതങ്ങൾക്കും ആയിരാമന്ന പണവും പുത്തൻ വസ്ത്രവും ദക്ഷിണയും നല്കി. അതു പിന്നെ ആണ്ടുതോറും നടത്തുന്ന പട്ടത്താനമായി.

ഒരു പുഞ്ഞാററിൽ രാജാവ് അറിയാതെ ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണനെ കൊന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ പ്രേതം ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സായി അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചു. മന്ത്രവാദമൊന്നും ഫലിയ്ക്കാഞ്ഞ് രാജാവ് ഒടുക്കം ഇവിടെവന്ന് ഭജനംപാർത്തു. ബാധ തുള്ളി വലിയ വിളക്കുപിടിച്ചു സത്യംചെയ്ത് ഒഴിഞ്ഞുപോയി. ദിവസവും പന്തീരാറ് നമസ്കാരത്തിനുള്ള വകയായി രാജാവ് ഗ്രാമങ്ങൾ ക്ഷേത്രദാനംചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണഭോജനമാണ് നമസ്കാരം.

തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം കൊല്ലം 927-ൽ വടക്കുംകൂറിനെ ആക്രമിച്ചു മാധവിപ്പിള്ളിമഠവും മാധവിപ്പിള്ളി നിലങ്ങളിലെ വിളവും മാധവിപ്പിള്ളിപ്പറമ്പുകളിലെ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും ആ ആക്രമണത്തിൽ നശിച്ചു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന് അനർത്ഥങ്ങൾ സംഭവിക്കാൻ തുടങ്ങി. പ്രശ്നം വെയ്പിച്ചു. ഏറ്റുമാനൂരപ്പന്റെ കോപമാണ്, പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണം എന്നു വിധിയുണ്ടായി. ഏഴരപ്പൊന്നാനയെ നടയ്ക്കുവെക്കാമെന്ന് മഹാരാജാവു നേർന്നു. അതു ചെയ്യാനിടയാവുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം നാടുനീങ്ങി. പിൻഗാമിയായ ധർമ്മരാജാ ഏഴരപ്പൊന്നാനയും സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുള്ള കലത്തൊട്ടിയും [illegible] താണിക്കമംഗലം ദേശത്തിന്റെ ആധാരവും നടയ്ക്കുവെച്ചു. ഏറ്റുമാനൂരമ്പലത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഏഴരപ്പൊന്നാനയുടെ ആഗമം ഇങ്ങനെയാണ്. വരിക്കപ്ലാവിന്റെ തടികൊണ്ടു തീർത്ത് എട്ടുമാററുള്ള സ്വർണ്ണത്തകിടുകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ ഏഴു വലിയ ആനയും ഒരു ചെറിയ ആനയും. വലിയ ആനകൾക്ക് ഒരുതുലാം സ്വർണ്ണംവീതം. ചെറിയ ആനയ്ക്ക് അരത്തുലാം സ്വർണ്ണം.

ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻ പിരിയാക്കടങ്ങൾ പിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനെപ്പററി ഒരു കഥയുണ്ട്. മലബാറുകാരൻ ഒരു നമ്പൂരി ചേർത്തലക്കാരൻ ഒരു തിരുമുൽപ്പാടിന് കടപ്പത്രപ്രകാരം കുറെ പണം കൊടുത്തു. അതിന്റെ പലിശ മുടങ്ങാതെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിയ്ക്കൽ മുതലാവശ്യപ്പെട്ടു. തിരുമുൽപ്പാട് കടപ്പത്രം വാങ്ങിനോക്കി കാലഹരണപ്പെടാൻ രണ്ടുദിവസം കൂടിയേ ഉള്ളു. മൂന്നാംദിവസം കഴിഞ്ഞുവരാൻ പറഞ്ഞ് കടപ്പത്രം തിരിച്ചുകൊടുത്തു. പറഞ്ഞ അവധിക്ക് നമ്പൂരി വന്നു. ഇകയെത്രയാണെന്നു നോക്കട്ടെ എന്നുപറഞ്ഞ് തിരുമുല്പാട് കടപ്പത്രം വാങ്ങി. "അല്ല, ഇതു കാലഹരണമായല്ലോ, കാലഹരണമായ തുക കൊടുക്കാൻ വല്ല വിധിയും ഉണ്ടോ? എന്നു പറഞ്ഞ് ആധാരം തിരികെ കൊടുത്തു. ചതി പററിയ നമ്പൂരി [illegible] മണ്ഡപത്തിലിരുന്ന് ശുദ്ധോപവാസഭജനം തുടങ്ങി. ഒരാൾ അടുത്തുവന്നുപറഞ്ഞു: "ഇവിടെ പരിഹാരം കിട്ടുകയില്ല. ഏറ്റുമാനൂരപ്പനെ ആശ്രയിച്ചാൽ കാര്യം സാധിച്ചേക്കും". നമ്പൂരി ഏറ്റുമാനൂരമ്പലത്തിലെത്തി. "ഇത് ഏറ്റുമാനൂരപ്പനു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു" എന്ന് തീയതിവെക്കാതെ മേഡോവർ എഴുതി കടപ്പത്രം നിക്ഷേപപ്പെട്ടിയിലിട്ടു. മണ്ഡപത്തിലിരുന്ന് ശുദ്ധോപവാസഭജനവും ജപവും തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും തിരുമുല്പാടിന് എരിപൊരിസഞ്ചാരം തുടങ്ങി. നില്ക്കാനും ഇരിക്കാനും കിടക്കാനും വയ്യാ. മരുന്നും മന്ത്രവും ഫലിക്കുന്നില്ല. ജ്യോത്സ്യൻ കവിടി വാരിവെച്ചു ഒരു പണമിടപാടു കാരണമാണ്, ഏറ്റുമാനൂരപ്പനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു ഗോചാരംകൊണ്ടു കാണുന്നു —എന്ന് ജ്യോത്സ്യൻ പറഞ്ഞു. നമ്പൂരിക്കു കൊടുക്കാനുള്ള തുകയുടെ ഇരട്ടിയോ പലിശയും കൂടെ കൂട്ടമെടുത്തുകൊണ്ട് തിരുമുല്പാട് ഏറ്റുമാനൂരമ്പലത്തിലെത്തി കടപ്പത്രക്കാരുടെ ഇരട്ടിയും പലിശയും ഒരു കിഴിയാക്കി നമ്പൂരിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു തൊഴുതു "ക്ഷമിക്കണം". നമ്പൂരി അതിൽനിന്ന് തനിക്കുവരാനുള്ള തുക മാററിവെച്ചു. ശ്രീകോവിലിലേക്കു നോക്കി. "എടുത്തുകൊള്ളൂ. വേണമെങ്കിൽ കുറെ പലിശകൂടി ഇരുന്നോട്ടെ" എന്ന് അകത്തുനിന്ന് അശരീരി കേട്ടു" എന്നിങ്ങനെയുമതി എന്ന പറഞ്ഞു നമ്പൂരി കിഴിയിലെ ബാക്കി സംഖ്യ ക്ഷേത്രത്തിലെ അധികാരപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥനെക്കേല്പിച്ചു. കടപ്പത്രമെടുപ്പിച്ച് കിഴിപ്പെഴുതിച്ച് തിരുമുല്പാടിനു നല്കി.

ക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വംബോർഡിന്റെ അധീനതയിലും ഭരണത്തിലുമാണ്. ഈ നീണ്ട പ്രയാണചരിത്രത്തിൽ ഉത്സവങ്ങളും ഭരണവും സംബന്ധിച്ച് പലതും നടന്നു. സമു

ദായമായി നിയമിക്കപ്പെട്ട വലിയ കൂട്ടങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാ ഊരാണ്മാവകാശങ്ങളും കയ്യടക്കി. നാട്ടുകാർ എതിർത്തു. മുത്തള് ചെങ്ങന്നൂരിലെ എട്ടില്ലക്കാരെ ഊരാണ്മക്കാരാക്കി. പിന്നെയും എതിർപ്പുണ്ടായപ്പോൾ 929-ൽ ക്ഷേത്രം തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെ ഏല്പിച്ചു. 987-ൽ ഇതു് സർക്കാരധീനതയിലായി.

പതിനൊന്നാറേ ഗോപുരത്തിലെ ചുവർചിത്രങ്ങളിൽ അനന്തശയനം; പ്രദോഷതാണ്ഡവം, അഘോരമൂർത്തി ഇവ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാകുന്നു. അഘോരമൂർത്തിയാണു് പ്രതിഷ്ഠാസങ്കല്പം. പഞ്ചബ്രഹ്മരൂപിയായ ശിവന്റെ ഒരു രൂപമാണിതു്.

ഓം ഈശാനായ നമഃ
ഓം തത്പുരുഷായ നമഃ
ഓം അഘോരായ നമഃ
ഓം വാമദേവായ നമഃ
ഓം സദ്യോജാതായ നമഃ

എന്നാണു് പഞ്ചബ്രഹ്മമന്ത്രം. ശത്രുദോഷം, അപസ്മാരം, ബാധ, ആഭിചാരദോഷം തുടങ്ങിയവ ഇവിടത്തെ ഭജനം കൊണ്ടു് കഴിയും.

ആദ്യം സ്വർണ്ണധ്വജം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു് 1063-ലാണു്. അതിനെ കേട്ടുപററി. ഇപ്പോഴത്തേതിനു് മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം പഴക്കമേയുള്ളു.

മണ്ഡപത്തിന്റെ വടക്കേ തൂണുകളിന്മേൽ യഥാക്രമം ദുർഗ്ഗയും പൂർണ്ണത്രയീശനും ശ്രീകോവിലിനു വടക്കുവശത്തു് ശാസ്താനടയും മതിൽക്കെട്ടിനകത്തു് ദക്ഷിണാമൂർത്തിപ്രതിഷ്ഠയും ഇതിനെല്ലാം കിഴക്കേ വാതിലിനകത്തു് പാർവതീസങ്കല്പവും ഉണ്ടു്. കിഴക്കേനടയിലെ വിളക്കുകത്തിയ്ക്കുക ഒരു വിശേഷ വഴിപാടാണു്. നാലമ്പലത്തിനു വെളിയിൽ തെക്കുപടിഞ്ഞാറാണു് നാഗപ്രതിഷ്ഠകളുള്ള ആൽത്തറ. ക്ഷേത്രത്തിനു വടക്കുവശത്തുള്ള കുളമാണു് ചാപസരസ്സ് (വില്ക്കുളം) തെക്കേപ്പുറത്തു് വായുകോണിൽ വിഷ്ണുക്ഷേത്രവുമുണ്ടു്.

ഉത്സവബലി, ക്ഷീരധാര, മുഴക്കാപ്പു്, ജലധാര, മൃത്യുഞ്ജയഹോമം, വലിയ വിളക്കുകത്തിയ്ക്കൽ — ഇവയൊക്കെയുണ്ടു് പ്ര

മലയാളനാടു് വാരിക

വരിസംഖ്യാനിരക്കു്

ഒരു വർഷത്തേക്കു്	80-00 രൂ.
ആറു മാസത്തേക്കു്	40-00 രൂ.
ഒററപ്രതി	1-50 രൂ.

ഇന്ത്യക്കു പുറത്തുള്ള വരിസംഖ്യാനിരക്കുകൾക്കു് ഓഫീസിലേക്കെഴുതുക.

മാനേജർ,
മലയാളനാടു് വാരിക;
കൊല്ലം 691013

ധാനവഴിപാടുകൾ. നിർമ്മാല്യവും അഭിഷേകവും കഴിഞ്ഞു് വിഗ്രഹത്തിൽ ചാർത്തുന്ന അങ്കി പിടയെന്നു നിർമ്മാല്യത്തിനേ മാറ്റു. വളരെ ചൈതന്യമുള്ള താണു വിഗ്രഹം (ശിവലിംഗം) ഒന്നു കണ്ടാൽ കൺമുന്നിൽ എന്നും നിൽക്കും. മകരസംക്രമം, വിഷു, കർക്കടകസംക്രമം; ധനു തിരുവാതിര; ശിവരാത്രി, പ്രദോഷങ്ങൾ ഇവ വിശേഷദിവസങ്ങളാണു്. ശിവരാത്രിയ്ക്കു് പതിനെട്ടു പൂജയും പ്രദോഷങ്ങൾക്കു് വെള്ളിവാഹന എഴുന്നള്ളിപ്പും ഉണ്ടു്. കുംഭത്തിൽ തിരുവാതിര ആറാട്ടായി പത്തുദിവസത്തെ ഉത്സവമുള്ളതിൽ ആറാട്ടുകഴിഞ്ഞുള്ള ആസ്ഥാന മണ്ഡപത്തിലെഴുന്നള്ളിപ്പു് ജനലക്ഷങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നു. അഞ്ചാമുത്സവത്തിനു് തങ്കത്തകിടു് പതിച്ചു സ്വർണ്ണച്ചട്ടമെഴുന്നള്ളിക്കും. ഏഴാമുത്സവത്തിനു് സ്വർണ്ണക്കുടമെടുക്കും. എട്ടാമത്തെയും ഒമ്പതാമത്തെയും ഉത്സവത്തിനും പത്താം ദിവസം ആറാട്ടുകഴിഞ്ഞുള്ള എതിരേല്പിനും ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തിലെഴുന്നള്ളിപ്പിനും ഏഴരപ്പൊന്നാനയെ എഴുന്നള്ളിക്കും.

അത്താഴപ്പൂജയ്ക്കു് ശേഷമാണു് ഉത്സവബലിബിംബമോക്ഷണം. തൊഴുതിറങ്ങുമ്പോൾ ബിംബവുമായി വരും. കിട്ടിയതും ഏറ്റുമാനൂരപ്പന്റെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടാണെന്നു് ഭക്തജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

—o—

രണ്ടു്

താന്റെ പറമ്പിന്റെ കഥ ഓർമ്മ വന്നു. അവിടെവച്ചു് ഒരു സ്ഥലക്കച്ചവടം... ശാന്തിഹോമവും നടത്തിയാലെന്താ?"

നമ്പൂതിരി ഒരിക്കലും ഇത്ര ഗൗരവത്തോടെ ഒന്നും പറയാറില്ല പ്രത്യേകിച്ചും നല്ല ലഹരിയുടെ മാളത്തിലായിട്ടും.

മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുകിടന്ന എന്തോ ഒന്നിലേക്കു് നമ്പൂരി എന്നെ ഇപ്പോൾ ഉണർത്തിയിരിക്കുന്നു.

ആദ്യം അവിടെ ഒരൊറ്റ ശബ്ദമുണ്ടാകുന്നതു് ആ ജ്യോത്സ്യനാണു്...

നല്ല കാലം...

വീണ്ടും ആ മനുഷ്യൻ ഒരു സ്ഫോടനത്തിനു വിത്തിട്ടു.

നിധി... ഒരു ദ്രവ്യം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഞാനതുകണ്ടില്ല. ഏതു നിധിയായാലും അതു് മൂല്യമുള്ള ദ്രവ്യമാണെന്നു് അന്നൊട്ടുംതന്നെ ഉള്ളു് പറയുന്നു.

"നമ്പൂതിരീ—"

"താങ്കൾക്കു് അതിന്റെ വിധിയൊക്കെ അറിയാമല്ലോ—"

"അറിയാം—"

ഒരു പ്രസ്താവന

"എടാ കൃത്യന്മാരെ, എനിക്കു പണം വേണം—"

"എന്തുവകയിൽ?" തമ്പി.

"ഇന്നലെ ആ മലമുകളിൽ നിങ്ങൾ കണ്ടതെല്ലാം ഞാൻ വരച്ചുവച്ച ചിത്രങ്ങളായിരുന്നു. വാട്ടർകളർ, ടെമ്പറാ, പെൻസിൽ, ഇൻഡ്യനിങ്കു്, ഓയിൽ... എല്ലാം ഇടകലർന്ന്—"

തമ്പി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു:

"എടാ കശ്മലൻ, ഞാൻ വാററു

ഇലഞ്ഞിമരങ്ങളുടെ നിറമുള്ള പൂ

വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ

വൃക്ഷങ്ങൾ മെല്ലെ മറഞ്ഞു. നിലാവു് അലിഞ്ഞുതീർന്നു. കാററു് വന്നപ്പോൾ ഒരു കാതിൽ ശാന്തിഹോമം എന്ന വാക്കു് ഇടർച്ചയായിച്ചെരിച്ചു.

നിലാവിൽ തിളങ്ങുന്ന വെളിച്ചം തുടർച്ചയായി തീപ്പിടിക്കുന്നു. തെളിഞ്ഞു്, പാലൊഴുകുന്നതുപോലെ വെള്ള ആകാശത്തിൽ മങ്ങുന്ന തിങ്കൾ ആയിത്തു് പറക്കുമ്പോൾ, നമ്പൂതിരിയുടെ ശബ്ദം:

ഓം ശാന്തി, ശാന്തി, ശാന്തി...

വെളുപ്പാൻകാലത്തു് ശുക്രനക്ഷത്രം ഉദിച്ചുനിന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു് നേരെ ക്യാമ്പിലെത്തി.

പ്രഭാതത്തിൽ മാത്യൂസിന്റെ വക

പാരമ്പര്യക്കൊട്ടാരം വളർത്തിയ വൃക്ഷങ്ങൾ, സസ്യങ്ങൾ, മൃഗങ്ങൾ, എന്നിവയൊക്കെ ഇളകിയാടാൻ പഠിച്ച കാററു്, എനിക്കുവേണ്ടി മിനക്കിയെടുത്ത് ചില്ലുകൾ— ഹു, ഹു" പെട്ടെന്നു നിർത്തി അയാൾ ഓർമ്മിച്ചു: "ക്ഷമിക്കണം. ഇന്നലെ പറയാൻ വിട്ടുപോയി. അവിടെ ഒരു കൂറ ഒഴുകുന്ന നദി, ഏതോ കരയെ കൊണ്ടു കടന്നുപോകുന്ന ആ ഗന്ധർവ്വസ്ത്രീയാണു്..."

വസന്തജാലം

അതേമാതിരി കവിതയെപ്പററി സാഹിത്യക്യാമ്പിൽ എല്ലാവരും സ്തുതിച്ചു്

സംസാരിച്ചു. അന്ന് ഏലമലകളിലെ ഗുഹയിൽ പിടിച്ച രാത്രി കഴിഞ്ഞുവന്ന് പിറ്റേന്ന് രാവിലെ എഴുതിയതാണ്. അതിലെ ഏതാനും വരികൾ എന്നെയും വീണ്ടും വീണ്ടും ആലോചിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട്, എന്തിന്, ഞാനങ്ങിനെ എഴുതി? ആ കവിത തന്നെ പെട്ടെന്ന് തോന്നിയതാണ്.

ഇവിടെ നീ ഒന്നും കേൾക്കുന്നില്ല.
ഒന്നും വാങ്ങുന്നുമില്ല
നീ കാണുന്ന പഴയതും പുതിയതും
ഒന്ന്.
നിന്റെ പിൻപ് നിന്റെ മുൻപ്
തന്നെ.
എല്ലാം ജന്മാന്തരങ്ങളായി—
നിന്നിലുള്ളതുമാത്രം
കാണാൻ ഈ കണ്ണുപോരാ,
കേൾക്കാൻ ഈ ചെവിയും
മനസ്സിനെ ഇനിയുമിനിയും—
കിളച്ചുമറിക്കുക
മരണവും ജനനവും
മധുരവും കയ്പും
എല്ലാമിവിടെ കിടക്കുന്നു. മായയുടെ—
മഹാസൃഷ്ടിചൈതന്യം
ഉണരുംവരെ കിളക്കൂ, കിളച്ചുമറിക്കൂ!

മലമുകളിൽവച്ച് എന്റെ പറമ്പ് മനസ്സിൽ വീണ്ടും ശക്തമായി പൊന്തിവന്നു. നമ്പൂതിരിയുടെ വാക്കുകൾ... ശാന്തിഹോമത്തിന് കൂടുതൽ വല്ല അർത്ഥവുമുണ്ടോ? എനിക്കു ഭയംതോന്നാതിരിക്കാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിപ്പറഞ്ഞതാണോ? എന്തുമാവട്ടെ. ശാന്തിയാണ്, മനഃശാന്തി. അതുവേണം. മറ്റു സൂക്ഷ്മങ്ങൾ അറിയേണ്ട", കളിയാക്കും നമ്പൂതിരിയോട് ഇത് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന് കുറേ ദിവസങ്ങളിലേയ്ക്ക് ജോലിതിരക്കാണ്. ഒരുമാസത്തിനകം രഹസ്യമായി കർമ്മം നടത്താം.

ആ പറമ്പ് ഞാൻ വീണ്ടുമുഴുതുമറിയിരിക്കുന്നു, എന്നെനിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു എന്നാലും ആ അസ്ഥികൾ ഇപ്പോഴും അറപ്പുണ്ടാക്കുന്നു. ഭീതി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരു ഹോമത്തിൽകൂടി അവയുടെ മരണഗന്ധം പുകഞ്ഞ് വായുവിൽ പോയി ലയിക്കുന്നത് ഞാൻ ഉള്ളിൽക്കണ്ടു. ധൈര്യം ഇനിയൊരിക്കൽ കാണാൻ പോകുന്ന ഹോമത്തിൽനിന്ന് ഇപ്പോഴേ കുറേ സംഭരിച്ച്, വൈകുന്നേരം ഞാൻ പറമ്പിലേക്കുചെന്നു.

യാദൃച്ഛികങ്ങൾ എന്നു നമ്മൾ വിളിക്കുന്ന പലതും നമ്മുടെ ഭാഗ്യക്കുറവുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ തോന്നുന്നവയാകും. ഞാൻ മരംകൊണ്ടുള്ള പടിവാതിലടച്ച് പറമ്പിലേക്ക് കയറിയപ്പോൾ തലക്കുമീതെ കൂടി ഒരു മരംകൊത്തി പറന്ന് മൂലയിൽനിന്ന ഒരു മരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടാർത്തു. എന്തൊരു ചിത്രം! കക്ക! കടക! കക്കി—ഞാൻ ചിരിച്ചുപോയി. തമ്പിയുടെ ഒരു ആദിവാസിപ്പെണ്ണിന്റെ ഒരു മകൾ വന്നിരിക്കുന്നു.

തമ്പി ആ കഥ പറഞ്ഞില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇവൾ എന്റെ മനസ്സിൽതട്ടാതെ കടന്നുപോയേനെ.

പറമ്പിൽ ചുറ്റിനടന്നു.

ഇതുവരെ ശ്രദ്ധിക്കാത്ത പലതും കാണുന്നു.

കുറ്റിപ്പടർപ്പുകൾ. എന്തുതരമാണവ? പേര് അറിയില്ല.

പാല പൂത്തിട്ടുണ്ട്. രൂക്ഷമായ മണം വരുന്നു.

ആകാശത്തിൽനിന്ന് ആവി പറന്നിറങ്ങി. സൂര്യന്റെ പകൽയാത്ര പടിഞ്ഞാറേക്ക് എത്തുന്നു. എന്താണിന്ന് ചൂട്? ആകാശത്ത് പകൽ സ്വർണ്ണം പൂശിയ ഇലക്കുത്തുകൾ പോലെ അഞ്ചാറ് മേഘക്കീറുകൾ.

മേടക്കാറ്റാണ് വീശുന്നത്. പുതിയ ഉളവരുന്നു.

ചെമ്പകവൃക്ഷങ്ങളിലെ പുഷ്പങ്ങൾ പുറത്തുവരാൻ ഇനിയെത്ര ദിവസം വേണ്ടിവരും?

പെട്ടെന്ന് എന്റെ കാലിൽ ഒരു മുള്ള് തറച്ചുകയറി. അതിനെ എടുത്തുനോക്കി. ഞെരിഞ്ഞിലിന്റെ മുള്ള്. നാലു വശത്തേക്കും മുള്ളുള്ള ഒരു കായ. ദാ, ഇവിടെയാകെ എന്തെല്ലാം പടർപ്പുകൾ; ചെടികൾ—കാര, കഹോരി, എരിക്ക് എരിക്കിൻപൂവ് പരമശിവന്റെ ഇഷ്ടപ്പൂക്കളിലൊന്നാണ്. മുള്ളുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. മുള്ളുകൾ സസ്യത്തിലെ അസ്ഥികളാണ്. മനുഷ്യന്റെ അസ്ഥിവളം കൊണ്ടാണോ ചെടികളിൽ മുള്ളുണ്ടാവുന്നത്.

ഇതാ കിളച്ചുമറിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മണ്ണിൽ അവിടവിടെ വെളുത്ത നിറങ്ങൾ. ഇതാണ് ഇങ്ങോട്ട് വരാൻ കൊള്ളാത്തത്.

എന്നാലും കുറച്ചുനേരംകൂടി കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്ന് തോന്നി.

എന്തുകഷ്ടം—ഇവിടെ പാലപ്പൂ മാത്രമേയുള്ളോ? അല്ല എരിക്കിൻ പൂക്കളുണ്ട്.

ആ പറമ്പിൽ ആദ്യം കയറിയപ്പോൾ കണ്ട ഒരു സംഗതി തെളിഞ്ഞ ഒരു ചിത്രം പോലെ നിൽക്കുന്നു. കനത്ത ചായം വലിച്ചെറിഞ്ഞുപിടിപ്പിച്ച ഒരു വാൻഗോഗ് ചിത്രം. തെക്കേമൂലയ്ക്ക് വടക്കോട്ടു മുഖമായി പർണ്ണശാല നിൽക്കുന്നു. അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു മന്ദാരം. അതിന്റെ ചില്ലകൾ പർണ്ണശാലയിലേക്ക് കിടക്കുന്നു. ആ മന്ദാരം എങ്ങിനെ ഈവിധം വളർന്നു. വളർന്നുവളർന്ന് അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് വളരെ ക്ലേശിച്ച് ഉയർന്ന പൊങ്ങിയ കണക്ക് അതു നിൽക്കുന്നു.

ആ ബൈബിൾ കഥയിലെ പാമ്പുകയറിയ വൃക്ഷം ഓർമ്മയിൽവന്നു. ഏദൻ തോട്ടത്തിലും ആ സർപ്പം ചുറ്റിയ വൃക്ഷം മന്ദാരമായിരുന്നോ? പാമ്പു ചുറ്റിയാൽ മരത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ വളവുണ്ടാകുമോ?

ഒരു പക്ഷേ, പാമ്പു ചത്തടിഞ്ഞ സ്ഥലത്താണോ ഈ മന്ദാരം വളർന്നത്? ഇതിന്റെ ഉള്ളിൽ പാമ്പിന്റെ വെർട്ടിബ്ര പടർന്നുകയറിയിട്ടുണ്ടാവുമോ?

വെറുതെ, ഭ്രാന്തമായ വിചാരങ്ങൾ.

ആകാശത്തിൽ മഞ്ഞയും ചുവപ്പും.

ഇലകളിൽ മഞ്ഞവെളിച്ചം വ്യാപിച്ചതു നോക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ കുറേനേരം ഇരുന്നു.

മഴക്കുമുൻപ് ശാന്തിഹോമം നടത്തണം.

കുറെ ദിവസങ്ങൾകൂടി. ഞാൻ എങ്ങും പുറത്തിറങ്ങാതെ വീട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഞെരിഞ്ഞിൽമുള്ളുകൊണ്ട സ്ഥലത്ത് വേദനയുണ്ട്.

മേടം പതിനൊന്നാംതീയതി അർദ്ധരാത്രികഴിഞ്ഞ്, അതായത് രണ്ടുമണിക്ക് ശാന്തിഹോമം — നമ്പൂതിരിയുടെ അറിയിപ്പുവന്നു. എല്ലാ ഒരുക്കപ്പടികളും നമ്പൂതിരിയുടേത്.

ആ തീയതിവന്നു.

ആ സമയംവന്നു.

പർണ്ണശാലയിൽ വിളക്ക്, പൂജാപാത്രങ്ങൾ, പത്രപുഷ്പഫലതോയം...

ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുനിന്നു. കർമ്മി, സി. എ. കാരൻ നമ്പൂതിരിയാകുന്നു.

കൂടെ ഒരു സഹായിയും.

ഗണപതിഹോമം, ഭഗവതിസേവ...

അത് അഗ്രപൂജയും പിശാചഭൂതസന്നിധാനത്തിലെ ആരാധനയുമാണ്.

പിന്നെ, നമ്പൂതിരി ഹോമകർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നു...

ജീവബ്രഹ്മമണിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ധ്രുവവും ജുഹുവും എല്ലാം പഴമപരിചയമുള്ള കർമ്മിയെപ്പോലെ യഥാവിധി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഈ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഹവിസ്സെടുത്ത് ആദ്യം സ്വിഷ്ടകൃത്തിന് അർപ്പിക്കുന്നു. പകം, ചൊല്ലുന്നു. ആദ്യം ചെയ്യുന്നു.

"അഗ്നയേ സ്വിഷ്ടകൃതേ ഇദന്ന മമ..."

നാനാമന്ത്രങ്ങൾ. കർമ്മങ്ങൾ. ആജ്യങ്ങൾ.

ഒടുവിൽ, ഒന്നുമണിക്കൂർനേരത്തെ കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം,

"ഈ ഭഗ്ജഗന്മയ വചൃസ്സുവകർമ്മ ഭോജാം കർമ്മാവസാനസമയേ സ്മരണീയമാഹ..."

ധൂമപടലങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നു. അതിനുള്ളിൽ നിലവിളക്കുകളിലെ ദീപങ്ങൾ യജ്ഞദേവതമാരുടെ പ്രീതിപൂണ്ട മിഴികളായി നില്ക്കുന്നു. പുല്ലിന്റെയും പ്ലാവിന്റെയും അക്ഷതത്തിന്റെയും ചന്ദനത്തിന്റെയും തുളസിപ്പൂവിന്റെയും ഗന്ധങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന് ആത്മാവിൽ ഒരു ലഹരിയായി മാറി. ആ ആരാധനാമന്ത്രങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നിലയ്ക്കാതെ തുടരുന്നതായി എനിക്കു തോന്നുന്നു.

നമ്പൂതിരി കർമ്മങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി എഴുന്നേററു പറയുന്നു; ഇനി ഞാൻ പഴയ നമ്പൂതിരി...

"അതെ സഖാവെ, ഞങ്ങൾ പഴയ മാര്യൂസും ബന്ധയും ..." ഇരുട്ടിൽനിന്ന് അട്ടഹസിപ്പിടിച്ച ശബ്ദം.

ഈ ഭയങ്കരന്മാർ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നോ?

നമ്പൂതിരി പറയുന്നു.

"എടോ ഭയപ്പെടേണ്ട. കൃത്യസമയത്ത് എത്തിക്കൊള്ളാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നതാണ്. അവർ വേണ്ട വിഭവങ്ങളോടെയാണു വന്നിട്ടുള്ളത്—ഇതുവരെ ദിവ്യമായ ഹവിർയജ്ഞം ഇനി അല്പം മാനുഷികമായ സോമപാനം..."

സന്തോഷം. പക്ഷെ, നമ്പൂതിരിക്ക് കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം പാനത്തിനുള്ളവക ഞാൻ വാങ്ങി ഒരു മൂലയിൽ ഒളിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്.

പർണ്ണശാലയിലെ സാമഗ്രികൾ ഒതുക്കി.

ഒരു ചെറിയ നിലവിളക്കുമാത്രം. ചുററും ഞങ്ങളിരുന്നു.

പാലപ്പൂമണത്തിൽ, അങ്ങാടികളുടെ ഗന്ധത്തിൽ, പടിഞ്ഞാറു ചാഞ്ഞ നിലാവിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ, സർവ്വശരീരംപോലെ വളഞ്ഞുവളർന്ന മന്ദാരത്തിന്റെ ദലമർമ്മരത്തിൽ, മുൾച്ചെടികൾ ഇളകിയുണ്ടാവുന്ന കേൾക്കാൻ വയ്യാത്ത ശബ്ദത്തിൽ, മദ്യലഹരിപിടിച്ചു ഞങ്ങളിരുന്നു. ഇടയ്ക്ക് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും ഇടയ്ക്ക് കരഞ്ഞും കഴിച്ചുകൂട്ടിയവരെല്ലാം. ആത്മാവിൽ ആശീർവാദങ്ങൾ മുഴങ്ങിനിന്നു—

ഓം മനസ്സമാധീയതാം
സമാഹിതമനസസ്മഃ
പ്രസീദന്തു ഭവന്തഃ
ശാന്തിരസ്തു
പുഷ്ടിരസ്തു
അവിഘ്നമസ്തു
ശിവംകർമ്മാസ്തു...

ഇതും മററൊരു പുണ്യാവികാസമാണ്...

ദിവസങ്ങൾ കാററടിക്കാത്ത കൊച്ചു തടാകങ്ങൾപോലെ കിടന്നു. സൂര്യൻ വന്നുപോകുന്നുവെന്നുമാത്രം. നിന്നു കാൽ തളരുന്ന ആകാശം, നെടുവീർപ്പുമായി കിടക്കുന്ന ഭൂമി. അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന സമയത്ത്, ഒന്നുമൂന്നുദിവസം മഴപെയ്തു. ഭൂമിയെ വേനലിൽനിന്ന് വളരെദൂരം അകലെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. മണ്ണിന്റെയും ജീവജാലങ്ങളുടെയും ഉള്ള് തണുത്തു. അവിടെ അവശേഷിച്ചിരുന്ന സസ്യങ്ങൾ ഒന്ന് കണ്ണുതുറന്നെഴുന്നേല്ക്കുന്ന സന്തോഷത്തിലാണ്.

അപ്പോൾ മഴനിന്നു, സൂര്യൻമനുഷ്യരെ കണ്ണു കളിപ്പിച്ച രസത്തോടെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നാലാംദിവസം പുറത്തുവന്നു.

തൊഴുകഴിഞ്ഞ് പ്രകാശമുള്ള ഒരു വൈകുന്നേരം ഞാൻ എന്റെ പറമ്പിലേക്കു ചെന്നു. പടിതുറന്ന് അകത്തു കയറി.

ഞാൻ മിഴിച്ചുനിന്നു.

പറമ്പിന്റെ നടുക്ക്, അതായത് വടക്കോട്ട് അഭിമുഖമായ പർണ്ണശാലയുടെ മുൻഭാഗത്ത് നിറയെ അഞ്ചലത്തൊരി കാട്ടുപോലെ വളർന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു ഒരുമാസം, അല്ല ഒരു നാല്പതു ദിവസം—ഇത്രയധികം ചെടികൾ വളർന്നുവന്നതെങ്ങനെ? ഒരു പക്ഷെ, കൊച്ചുചെടികൾ അവിടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ നിന്നിരിക്കാം. ആ സ്ഥലമാകെ അതിന്റെ മഞ്ഞച്ച പൂക്കളാണ്. ഇടയ്ക്ക് വെളുത്ത കൊച്ചു പൂക്കളും.

ശവപ്പറമ്പിൽ മാത്രം കാട്ടുപിടിച്ചു വളരുന്നചെടി.

ശവംനാറിപ്പൂവെന്നു വിളിക്കുന്നത് ഇതിനെയല്ലേ?

അസുഖകരമായി തോന്നി.

പർണ്ണശാലയിലേക്കു കയറി, തൂണിൽ ചാരിയിരുന്നു.

സൂര്യന്റെ ചുവന്ന രശ്മികൾ യാത്ര പറയുന്നതിനിടയ്ക്ക് അവിടെയെല്ലാം വരയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ എന്തോ ഒരു ശബ്ദംകേട്ട്, ആ ചെടികൾക്കിടയിലേക്കു നോക്കി. ഭാഗത്തിൽ ഒരു മൂളൽ. അതോ ദൂരെയെങ്ങോ ഒരു കാററിന്റെ ഈണം കേട്ടിട്ട്, അതു തോന്നുകയാണോ? അല്ല—ദാ ഇവിടെത്തന്നെ ഈ അഞ്ചലത്തെററികൾക്കിടയ്ക്ക്...

"ആ—പൂ—ഉ—"

ഒരു കുട്ടിയുടെ ശബ്ദമാണ്.

പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേററ് ചെടികൾക്കിടയിലേക്കു കയറിനോക്കിയപ്പോൾ, അതിൽ കുഴിയുള്ള ഒരു ഭാഗത്ത് ഒരു കുഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എന്തോ ഒക്കെ നോക്കി കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഞാനതിന്റെ കടന്നടുത്തു നോക്കി. ഭംഗിയുള്ള ഒരാൺകുട്ടി. കഷ്ടിച്ചു നടക്കാറായിട്ടുണ്ടോ എന്നുപോലും സംശയം.

"മോനെ, നീയേതാ?"

എന്റെ വിവരമില്ലായ്മ അതിനെയാണ് ആദ്യം പ്രവർത്തിച്ചത്.

ചുററുംനോക്കി. ആരെയും കാണുന്നില്ല ഈ കുഞ്ഞ് എത്തിയിരിക്കും?

ഇത്രയും നാളായിട്ട് ആ പറമ്പിന്റെ മൂന്നുവശത്ത് ആരു പാർക്കുന്നുവെന്ന് ഞാൻ നോക്കിയിട്ടില്ല അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല ഞാൻ ഈ അസ്ഥികളിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഈ മുള്ളുകളിൽ. ഈ പാലപ്പൂവിന്റെ രൂക്ഷമായഗന്ധത്തിൽ. ഈ വളഞ്ഞ മന്ദാരത്തിൽ, ഇതിന്റെയെല്ലാം അടിയിൽ ഒളിച്ചുകിടന്ന എന്റെ അവ്യക്തമായ ഏതോ പ്രത്യാശയിൽ.

ഒരു ഭയംതോന്നി. ഈ പറമ്പിൽവച്ച് ഈ കുഞ്ഞിന് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിരുന്നെങ്കിലോ?

ചുവന്നവെളിച്ചവും മറയുന്നു. സന്ധ്യകടന്നുവരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ പിൻവശത്തെവീട്ടിൽ ആരോ വിളിച്ചുചോദിക്കുന്നതുകേട്ടു. കുഞ്ഞെവിടെ? ഒരു സ്ത്രീയാണ്. കുഞ്ഞ്, കുഞ്ഞ്, കുഞ്ഞ് പലതും പറയുന്നു. ധൈര്യമായി ഞാൻ കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ട് വേലിയരികിലേക്കു നടന്നു. അവിടെ വേലിയും ഒന്നുമില്ല ഇരുന്നുകിടക്കുന്നു. എന്താ

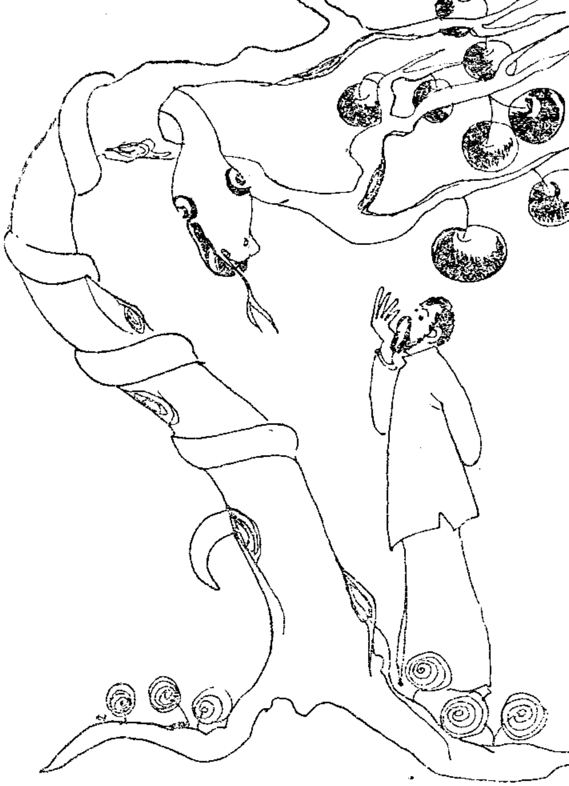

നും കൈതകൾ, ചെറുവൃക്ഷങ്ങൾ.

"അച്ഛോടോ ചോദിക്കരുതേ നീ നടന്ന് നീന്തി അങ്ങോട്ടുചെന്നു പററിക്കളഞ്ഞതല്ലോ—!" പ്രിയമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുടെ കുഞ്ഞിനെ വാങ്ങി. അവരുടെ മനസ്സിന്റെ അസ്വസ്ഥതയും പെട്ടെന്ന് ഒഴിച്ചുപോയി. ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞുമില്ല.

തിരിച്ചു പർണ്ണശാലയിലേക്കു നടക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ വിഷമിച്ചിരുന്നു. ഇത്രക എന്തെങ്കിലും ഒരു കൊച്ചു കാട്ടരണ്ട് അഘോരികൾ, ഒരു സ്ഥലത്താകെ കാട.

ആ കുഞ്ഞ് എങ്ങിനെ ഇതൊന്നും കേട്ടിട്ടുള്ളാതെ അഘോരികൾക്കിടയിലെത്തി?

ആരോ പറഞ്ഞു "ശരിയാണ്". കുഞ്ഞുങ്ങളെ ദൈവം കാക്കുന്നു...

അവരുടെ ഭാഷ ഈശോപാഠം ഈശോയുടെ ഭാഷ അവർക്കും മനസ്സിലാകും...

വീണ്ടും പർണ്ണശാലയിൽ ഇരുന്നുചാരിയിരുന്നു.

ഇരുട്ട് മുററുള്ളവരെകയറുന്നു.

ഒരു കാര്യം ഓർമ്മിച്ചു. ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ ആ കുഞ്ഞിന്റെ കൈയിൽവച്ച് അതു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് എന്തായിരുന്നു?

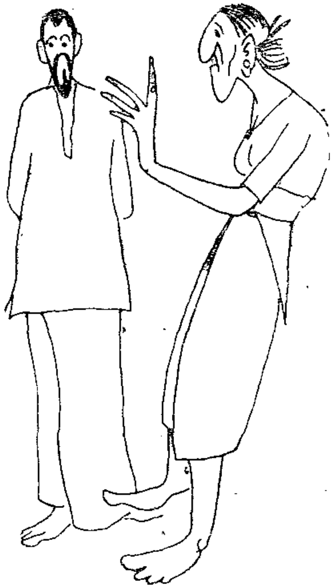

ഏഴുന്നേറ്റുചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ; അത് ഒരു അസ്ഥികഷണം.

മനസ്സിനസ്വസ്ഥതയുടെ ഭാരം.

ശവപ്പറമ്പിൽ വളരുന്ന ചെടികളുടെ ഇടയിലാണ് ആ കുഞ്ഞിനെ കണ്ടെത്തിയത്. എന്തോ ഒക്കെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന മഞ്ഞ പൂക്കൾ, വെള്ള പൂക്കൾ

എന്നാലും ആ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖം, ആ ചിരി മായാതെ നില്ക്കുന്നു.

അത് ജീവന്റെ ലോകത്തിലെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്, ആ ചിരി ജന്മാന്തരങ്ങളുടെ സഞ്ചാരത്തിലെ വെളിച്ചമാണ്.

പടിക്കലേക്കു നടന്നു. പുറത്തുകടന്ന്, വാതിൽ ബന്ധിച്ചിട്ട്, ആകെ നോക്കിനിന്നു ആ മുൾപ്പടർപ്പുകൾ എവിടെയോ ഒക്കെ തളിർത്തുനില്ക്കുന്നു.

ആ കുട്ടി ഇപ്പോൾ ഉറങ്ങിക്കാണുമോ രാത്രിയിൽ കിടന്നപ്പോൾ അവ്യക്തമായ ഒരു പാട്ടുചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ ഉയർന്നു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ വൃദ്ധയായ സ്ത്രീ ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു? അവർ ആശ്രമപടിയിൽനിന്ന് പുറത്തുപോകുന്നോ? അവരുടെ ആ മുഖം കൺമുമ്പിൽ കാണുന്നു. അവരോട് എന്താണ്, എനിക്ക് നീരസം തോന്നിയത്? അവർ എന്നോട് എന്തു തെററു ചെയ്തു.

ആ മുൾപ്പടർപ്പുകൾ അപകടമാണ്. കാട, അഘോരി, എരിഞ്ഞിട്ട്...

ആ കുഞ്ഞ് ഒരു പക്ഷേ ഇനിയും അങ്ങോട്ട് കടന്നുചെന്നേക്കാം...

എന്റെ കസ്തൂരി

ചിങ്ങത്തിലെ ആദ്യദിവസങ്ങളിൽ സൂര്യൻ വീണ്ടും മൺസൂൺമേഘങ്ങളെ അവരുടെ വീട്ടിലേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചു. എന്നിട്ട്, ക്ഷേത്രത്തിന്റെ താഴികക്കുടത്തിലും കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞ പാടങ്ങളിലും തെളിച്ചമുള്ള നേർത്ത മേഘങ്ങളിലും ആകാശത്തുനിന്ന് സ്വർണ്ണരശ്മികൾ തൂകി, ഒരു പുതിയ പ്രസാദത്തോടെ സഞ്ചരിക്കുന്നു. മേഘങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വെള്ളത്തൊപ്പിയും വെളുത്ത പൂക്കളുമണിഞ്ഞ് സൂര്യപ്രകാശത്തിനു കീഴെ കടന്നുപോകുന്നു.

ഭീകരതനിറഞ്ഞ മൂന്നു മാസങ്ങളിൽനിന്ന് പുറത്തുവന്നിരിക്കുന്നു. കാലവർഷത്തിന്റെ നനവുമുഴുവൻ മാറിയിട്ടില്ല. ചിങ്ങം കടന്നുവന്നപ്പോൾ, അവസാനത്തെ കുറെ മഴത്തുള്ളികൾ പെയ്തുവീണിരുന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ ശരീരം ഇളക്കിക്കഴിഞ്ഞ് അഞ്ചാറുദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയി.

വർഷകാലത്ത് ആശ്രമപ്പടിക്കൽ, ആ മുൾപ്പടർപ്പുകൾ വെട്ടിച്ചുകളയുകയായിരുന്നു. കാട, അഘോരി, എരിഞ്ഞിട്ട്... അവയുടെ വേരുകൾപോലും മാന്തിയെടുത്ത് ദൂരെക്കളഞ്ഞു. അമ്പലത്തോരികൾ വേരോടെ പിഴുതു കളഞ്ഞിട്ട് അപ്പോൾ പ്രശ്നം വന്നു. പഴയ അസ്ഥികൾ...

പണ്ട് പറഞ്ഞുവിട്ട ജോലിക്കാരിലൊരാളോട് ആലോചിച്ചു. അതിനെന്തു മാർഗ്ഗം?

അവർ എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയില്ല എന്ന്. മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാം നിരത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അസ്ഥികൾകാണാനില്ല. അവർ അതെല്ലാം കുഴിച്ചുമൂടി ആഴത്തിൽ മൂടിയിട്ടിരിക്കും.

ഇപ്പോഴും മനസ്സിൽ അവ കിടന്ന് വികൃതമായി ചിരിക്കുന്നു.

പല ദിവസങ്ങളിലും പടിഞ്ഞാറുവശത്തേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ആ പ്രായംചെന്ന സ്ത്രീ കുഞ്ഞിനെ കൊണ്ടുവന്നു.

അതിനെ കൈയിലെടുത്ത് കുറെനേരം ഇരുന്നു.

അവർ എന്തോ ഒക്കെ പറഞ്ഞു. ഒന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. കുഞ്ഞ് ചിരിച്ച്, ശബ്ദങ്ങൾ കേൾപ്പിച്ച്, മുടിയിൽപിടിച്ചുവലിച്ച് എന്നെ രസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

പിന്നെ, കുഞ്ഞിനെ എന്റെ കൈയിലേല്പിച്ച് പലപ്പോഴും ആ സ്ത്രീ പോയി. ഞാൻ വായിക്കാൻ പുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നുവച്ചു. വരയ്ക്കാൻ കടലാസും പേനയും.

ഞാനും അവനും പരസ്പരം മനസ്സിലാകാത്ത ഭാഷ സംസാരിച്ച് ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ മറ്റൊരു ഭാഷ സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ഓർമ്മവന്നു. ചെറുപ്പക്കാരൻ, പ്രശസ്തമായ ഒരു പത്രത്തിന്റെ ഓണപ്പതിപ്പിന് ഒരു കവിതവേണം എന്നുള്ള പെരുമാററവും സംഭാഷണവും കൊണ്ട് എന്നെ ആകർഷിച്ച ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഒരു തീയതി പറഞ്ഞ് യാത്രയാക്കി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്റെ കൈയിലിരുന്ന കുട്ടിയെ നോക്കി ചോദിക്കുന്നു:

"ഒരു കുട്ടിയേ ഉള്ളോ സാർ—"

ആത്മാവ് ഒരു മറുപടി നൽകി. ഞാനത് പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

"[illegible]—"

അദ്ദേഹം പോയപ്പോൾ എനിക്ക് വല്ലാത്ത കുററബോധം തോന്നി. ഞാൻ ആ മനുഷ്യനെ തെററിദ്ധരിപ്പിച്ചു...

വർഷകാലത്തിന്റെ അവസാനദിവസങ്ങളിലൊന്നിലാണ് ഒടുവിൽ, ആ വൃദ്ധയായ സ്ത്രീയെ കാണാൻപോയത്? അവർ ആശുപത്രിയിൽനിന്നു വിശ്രമിക്കുന്നു. സ്നേഹപൂർവ്വം അവർ എന്നെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തി.

"സുഖമല്ലേ—?" ഞാനന്വേഷിച്ചു.

അവർ പുഞ്ചിരിച്ചു.

"സുഖമാണ്. മറിച്ചുപറയുന്നതെങ്ങിനെ!!"

ആ മറുപടി എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെയൊക്കെ സംസാരിക്കാൻ അറിയാവുന്നവരാണോ ഈ സ്ത്രീ?

"എനിക്ക് ഒരല്പം കുണ്ഠിതമുണ്ട്—" അവർ പറഞ്ഞു.

"എന്തു?"

"ആ ജോലിക്കാർ എന്നോട് വന്നുപറഞ്ഞു. ആ പറമ്പിൽ നിറയെ സമാധികളുണ്ടെന്നും ഞാൻ അതിൽ വിഷവൃക്ഷമൂലം ഒക്കെ നിർത്തിവച്ചെന്നും—"

വിഷമിച്ച് ഒരു മറുപടിപറയാതെ, ഞാനിരുന്നു.

"അമ്മൂമ്മയോട് നീരസംതോന്നരുത്. ആ പണം ഞാൻ തിരിച്ചുതരട്ടെ? ആ പറമ്പ് എനിക്ക് മടക്കിത്തരണമേ?"

ഞാൻ തീർത്തും നിശ്ചലസ്വരനായിരുന്നു.

"ക്ഷമിക്കണം—ഞാൻ"

"എനിക്ക് നീരസമൊന്നുമില്ല—"

"വേണ്ട. എനിക്ക് ഇനി അതു സാധിക്കില്ല. ഞാൻ അമ്മൂമ്മയെ കാണാൻമാത്രം വന്നതാ—"

"മോനേ, ദാ ഇതു കണ്ടോ? രുദ്രാക്ഷമാല. പഴങ്കഥയാണ്. എന്നാലും കേട്ടോളൂ. പരമശിവൻ ത്രിപുരന്മാരെ വധിച്ചു അവർ മദംകയറി, ലോകത്തിലെല്ലാവരെയും ധിക്കരിച്ച്, അനുഗ്രഹിച്ചവരെയും പീഡിപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് ഇതു ചെയ്തത്. പക്ഷേ, അവർ ഭക്തന്മാരായിരുന്നു. ധർമ്മത്തിന്റെ പേരിൽ വധിച്ചെങ്കിലും അവരുടെ മരണത്തിൽ ശിവനു ദുഃഖമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചു. ആ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ മണ്ണിൽ വീണു മുളച്ച് വൃക്ഷങ്ങളായി, അവ പൂത്തു, കായിച്ചു ആ കായ്കളാണ് രുദ്രാക്ഷങ്ങൾ. അതു നാമിന്ന് അണിയുന്നു. എന്താണീ കഥ? അങ്ങിനെ

കണ്ണുനീരും വിയർപ്പും മാംസവും അസ്ഥിയും ഒക്കെ ഈ മണ്ണിലുണ്ട്. അതില്ലാത്ത സ്ഥലം തേടിയാൽ കണ്ടുകിട്ടുമോ മോനേ? ഈ മനസ്സിൽ ഇതിനെല്ലാം അഭയം കാണണ്ടേ?"

ക്ഷമ പറഞ്ഞു. വ്യസനം അറിയിച്ചു. മടങ്ങിപ്പോന്നു്. പരാജിതന്റെ മുഖത്തോടെയായിരുന്നു.

പർണ്ണശാലയിൽ ഇരുന്നു.

കുഞ്ഞിനെ കൊണ്ടുവന്നു.

ദിവസങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒഴുകിപ്പോകുന്നു.

മുൾച്ചെടിപ്പൂക്കൾ വെട്ടിക്കളഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ നിന്നിരുന്ന ഒരു അശോകച്ചെടി നശിപ്പിക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ ആ അശോകത്തൈകൾ പിഴുതുനശിപ്പിച്ചതിൽ ഖേദംതോന്നുന്നു.

അത് മനുഷ്യന്റെ മാംസാസ്ഥികളിൽ നിന്നു രസം വലിച്ചെടുത്തു വളരുന്നവെന്ന് ആരാണു പറഞ്ഞത്? അതിന്റെ പൂക്കൾക്ക് സത്യത്തിൽ മരണത്തിന്റെ നിറമാണോ?

എനിക്ക് ഒന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഓരോന്നു ചിന്തിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം.

ആ അശോകത്തിൽ ഒരു പൂവ് വിടർന്നിട്ടുണ്ട്!

പത്രത്തിനുള്ള ആ കവിത എഴുതണം. ഇന്ന് മാസത്തിലെ ആദ്യആഴ്ചയിലെ അവസാനദിവസമാണ്. ഇന്ന് അദ്ദേഹം വരും. ഞാൻ കടലാസെടുത്ത് പേനയെടുത്ത്, എഴുതാൻ തുടങ്ങി:

കസ്തൂരി, ഞാൻ നിന്റെ കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേൾക്കുന്നു.

ഇന്നലെ ആ വലിയ മാളികയുടെ പുറത്തെ തളത്തിൽ,

ആ വൃദ്ധയായ സ്ത്രീ;

പുരാതനങ്ങളായ മിഴികൾ എന്റെ നേർക്കുതിരിച്ച്,

രുദ്രാക്ഷമാല വിരലുകൾകൊണ്ട് തൊട്ട് ചോദിച്ചു

"ദുഃഖിക്കാനറിയാമോ?"

എന്റെ മൗനം അവർ കണ്ടുനിന്നു.

വീണ്ടും ചോദിച്ചു:

"ദുഃഖിക്കാതെ ജീവിക്കാനറിയാമോ?"

അതു ചോദിച്ചപ്പോഴെല്ലാം, ഞാൻ നിന്റെ മുഖം കാണുകയായിരുന്നു.

കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേൾക്കുകയായിരുന്നു.

നിന്റേതല്ല.

എന്റേത്. കാരണം, ഞാൻ നിന്നിൽ നിന്ന് നടന്നുനടന്ന്, അകന്നുപോവുകയായിരുന്നു.

അതിന്റെ ക്രൂരമായ ഒച്ചകൾ.

അത് ഇന്ന് എന്റെ ആത്മാവിലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നു.

ഇനി നീ തിരിച്ചുവരുന്ന കാലൊച്ചകൾ കേൾക്കുംവരെ എനിക്കു ശാന്തിയില്ല. കസ്തൂരി, നീയവിടെ?

ദാ, ഈ മുറ്റത്തുനിൽക്കുന്ന അശോകച്ചെടിയിൽ പൂപൂവന്നത് നിന്റെ മുഖം ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണോ?

പലാശത്തിന്റെ കൊമ്പിലിരുന്ന ഏതോ കിളി കൂവുന്നത് നിന്റെ ശബ്ദം മനസ്സിലുണർത്താൻ വേണ്ടിയാണോ?

കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേട്ടു. ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു നോക്കിയപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു: ആ കുഞ്ഞിന്റെ ചെറുപ്പക്കാരിയായ അമ്മ.

അവൾ ഉറങ്ങാറില്ല. ഇന്ന വന്നിരിക്കുന്നു.

കുഞ്ഞ് നിർബ്ബന്ധിച്ചു കരഞ്ഞതുകൊണ്ടു വന്നതാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു. അവളുടെ അമ്മ പനിച്ചുകിടക്കുന്നു.

കുഞ്ഞിനെ കൈയിലേക്ക് വാങ്ങി.

അവൾ പോയി.

ആ അശോകത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ മെല്ലിനെ നിന്ന് അവൾ ആ പൂവിൽ ഉറ്റുനോക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

അശോകം പൂക്കുന്നത് ചിലങ്കയിട്ട പാദങ്ങൾകൊണ്ട് ദോഹദം നൽകുമ്പോഴാണ്. ഒരുപക്ഷേ, എന്റെ കസ്തൂരിയുടെ ആത്മാവ് ഈ മുറ്റത്ത്, ഈ അശോകത്തിനരികിൽ, എത്തിയിരിക്കുമോ?

ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് സന്ധ്യാരാധനയുടെ മണിനാദം കേട്ടപ്പോൾ, പെട്ടെന്ന് എന്റെ മനസ്സിലെ ശബ്ദതരംഗങ്ങളെ വിചാരിച്ചു കുഞ്ഞ് എന്നെ തള്ളിപ്പിടിച്ച് ഒരങ്ങോട്ടു ചെരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്റെ മനസ്സു നിറച്ച മഞ്ഞപ്പൂക്കളാണ്. ആരു പറഞ്ഞു, അതിന് അവകാശികളുടെ നിറമെന്താണെന്ന്? ഞാൻ അവ നൽകിയ മഹാസന്ദേശം കേൾക്കുന്നു. ഈ കുഞ്ഞ് ജീവന്റെ പ്രവാഹം എന്നിലുണർത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഈ മാറിൽ ഒരു കുഞ്ഞ് കിടക്കുന്നു. അത് അമ്മയെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നു. മനുഷ്യൻ ഇതിനെ കണ്ടെത്തുന്നു...

ദാ, ദീപാരാധനയുടെ ശംഖനാദം:

ജഗന്മാതാവായ മഹാമായയുടെ നാദരൂപം അതിലുണ്ട്. പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ശബ്ദബ്രഹ്മമാണത്.

കസ്തൂരി, നീ മരിക്കിലും ഇനി എന്റെയുള്ളിലേക്ക് തിരിച്ചുവരില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും എന്നിൽ നീ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. എനിക്ക്, എല്ലാ സ്ത്രീയിലും നീയുണ്ട്. എനിക്ക് സംസാരിക്കാൻ കഴിയുന്നത്; നിന്നോടുമാത്രം: ദാ, ഈ കുഞ്ഞ് നിന്നിലേക്ക് എത്രമാത്രം എന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നുവെന്നോ? ശ്രേഷ്ഠമേറുന്ന, കസ്തൂരി, ഇതാണ്, ഇതുതന്നെയാണ്—അന്തിമമായ പ്രേമം. അത് കാണാൻവയ്യാതെ എവിടെയോ ഇരുട്ടിൽ കിടക്കുന്നു. പുരുഷനിലെ, പ്രിയ, അമ്മയെ സ്ത്രീയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ സത്യം സ്വന്തം ആത്മപ്രപഞ്ചത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന ആ കുഞ്ഞാണെന്ന...

ഇവൻ, എന്റെ മാറിൽ പറ്റിയിരുന്നു ചിരിക്കുന്ന ഇവൻ, എന്നിലെ കുഞ്ഞിനെ ഉണർത്തി... ഞാൻ നിന്നിലെത്തി.

കസ്തൂരി, ഇവിടെ ജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ മീരവായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഞാൻ ഇരിക്കുന്നു. ഈ മണ്ണിൽ കിടക്കുന്ന ജീവികൾ മുഴുവനും എന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്ക് ചിരിക്കാനറിയാം. പക്ഷേ, നീ അടുത്തുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്ക് ഭയമില്ല. കാരണം നീ എന്നിൽ കിടക്കുന്ന പുതിയ ജീവനെ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നവളാണ്; അതിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നവളാണ്. എന്നിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന പിറവിയെന്ന മഹാസത്യം നിന്നെ വിളിക്കുന്നത് കാറ്റിൽക്കൂടി, മേഘങ്ങളിൽക്കൂടി, നദീപ്രവാഹങ്ങളിൽക്കൂടി, കാനനഗീതങ്ങളിൽക്കൂടി, ഋതുഭേദങ്ങളിൽക്കൂടി നീ കേൾക്കുന്നില്ലേ? നോക്കൂ, ഈ കുഞ്ഞിനെ ഒന്നു നോക്കൂ. പിറവിയുടെ പ്രവാഹം അവന്റെ പുഞ്ചിരിയിൽ നീ കാണുന്നില്ലേ?

(അവസാനിച്ചു)

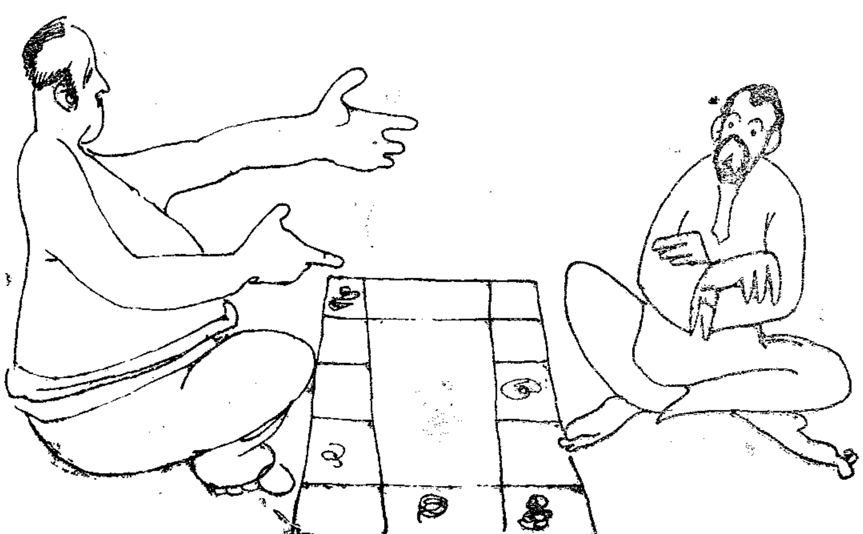

കഥ

ചിരിക്കരുത്

ടി. വി. കൊച്ചുബാവ

ആഹാ, എന്തൊരു രസമാണ്! ന്യായാധിപന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന് സ്നേഹത്തിന്റെയോ സഹാനുഭൂതിയുടെയോ കുറച്ചധികം ഉറവുകൾ എന്തിനോ പറന്നുവരുന്നു. ഉറവുകളാൽ പൊതിയപ്പെട്ട്, ഒരു പക്ഷിയുടെ ഗമയിൽ ശിരസ്സുയർത്തി, അഴിക്കൂട്ടിലെ അഴുക്കു ചുരണ്ടി മണ്ണിലേക്ക് ഞാൻ നിൽക്കുന്നു: ന്യായാധിപന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിനപ്പുറം വെയിൽ അതിന്റെ ഔദാര്യം തിളങ്ങുന്ന രൂപവുമായി ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിനെപ്പോലെ കളിക്കുന്നു. എന്നെയും ന്യായാധിപനെയും നോക്കി വീർപ്പുമുട്ടിയോ ദുഃഖിച്ചോ നിൽക്കുന്ന കാണികൾക്കൊക്കെ എന്തൊരു ചന്തമാണ്. നിരനിരയായി, ഒരു വിലാപയാത്രയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതു നിശ്ശബ്ദതയോടെ അവർ നിൽക്കുകയാണ്. അസഹ്യതയോ അതിന്റെ മുറുമുറുപ്പുകളോ ഇല്ല. ശാസ്ത്രവശത്തിൽ അച്ചടക്കം പഠിക്കണമെങ്കിൽ എല്ലാവരും വരേണ്ടതു കോടതിയിലാണ്. കോടതിയിലെത്തുന്ന വ്യക്തികളൊക്കെ പിന്നീട് കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്ന് ഒരു തീരുമാനമെങ്കിലും നടത്തുന്നില്ല. ഒരു പണംകൊടുത്തിട്ടായിരിക്കും ചേരുന്നില്ല ദിവസത്തിലെ ഒരു നിശ്ചിതസമയം എല്ലാ കുറ്റവാളിസ്വഭാവമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരെയും കോടതിനീക്കങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ച് സർവ്വഗുണസമ്പന്നരാകാൻ കൊണ്ടുവരേണ്ടതാണ്. അതൊരു പൊതുനിയമമാക്കുകയും, മന്ത്രിസഭകൾക്കപ്പുറം ചർച്ചചെയ്യുകയും നിയമവിധേയമാക്കി പാസ്സാക്കിയെടുക്കേണ്ടതുമാ

ണ്". ഇല്ലെങ്കിൽ തീർച്ചയായും നമുക്ക് നാട്ട് മുടിഞ്ഞുപോകും. ഞാൻ പറയാനുള്ളത് പറഞ്ഞു. നാളെ ഇതൊന്നും വിവരിച്ചുതന്ന് നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാൻ ഞാനുണ്ടാവില്ല. എന്റെ മേലെ വിധിയുടെ ആ പഴകി ദ്രവിച്ച വാള് തൂങ്ങിനിൽപ്പുണ്ട്. കഴുത്തിലേക്കാണ് കോടതിയലക്ഷ്യം—ടെറൻസ്, ഭരണം; പൊതുശ്മശാനം—

ഇപ്പോൾമാത്രം ജനങ്ങൾ—ഓ, ഒരു റി. കാണികൾ. കാണികൾമാത്രം—ഒരു കോട്ടുവായ്ക്കപ്പുറം മുതിരുന്നു. എന്നിട്ട് സാക്ഷിയും ന്യായാധിപനെയും കനിവോടെ എന്നെയും നോക്കുന്നു. ന്യായാധിപൻ ചില കടലാസുകൾ മുമ്പിൽ കൂട്ടിവച്ച്, തലമുടിയിൽ ചൊറിഞ്ഞും ഞെളിഞ്ഞിട്ടാട്ടിയും എന്തൊക്കെയോ ഗൗരവപൂർവ്വം വായിക്കുകയാണ്. എനിക്കൊന്നും കേൾക്കാൻവയ്യ ഞാനതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. ന്യായാധിപന് ഒരു ചെകുത്താന്റെ കൊമ്പുണ്ടോ, ന്യായാധിപന് കൂർമ്പൻ കോങ്കണ്ണുണ്ടോ എന്നെല്ലാം പേർത്തും പേർത്തും വിചാരിച്ച് ചിരിക്കാനാണ് എനിക്കിപ്പോൾ തോന്നുന്നത്. പക്ഷേ, ചിരിക്കരുത്! കോടതിയലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിൽ കേട്ടോ. കഴുവിലേറ്റുന്നവനെ നോക്കിയും ചിലപ്പോൾ കോടതിയലക്ഷ്യം ചാർത്തിവിട്ടേക്കാം. കോക്രികാണിച്ചേക്കാം. പഴങ്കാടിയും മുളകും ഒരുവെള്ളവും ചേർത്ത് കവിതവിരായി കളിപ്പിച്ചേക്കാം. അതുകൊണ്ട് ആ വക ഏടാകൂടത്തിനൊന്നും പോകേണ്ടതില്ല. ഇന്നലെയും ദിവസമാണ് അന്തപ്പനെ കോടതിയലക്ഷ്യം കടിച്ചത്, അന്തപ്പനൊന്ന കരഞ്ഞു. കരയരുത് ഛമ്കേ— കോടതി പറഞ്ഞു. ഞാൻ കരയും. ഞാൻ ഇനീം കരയും— അന്തപ്പൻ പറഞ്ഞു. കരയാനുള്ള കാരണം, അതിന് തനിക്കുള്ള അവകാശം എല്ലാം വഴിപോലെ അന്തപ്പൻ കോടതിമുമ്പാകെ നിരത്തിനിവർത്തിവച്ചു. അന്തക്കാരു മകനായ അന്തപ്പൻ, വേദപുസ്തകവചനമനുസരിച്ച് ജീവിച്ചുപോന്നവനാ, അതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്യർ കരയുന്നതിനൊപ്പംനിന്ന് വിതുമ്പി, പിന്നെ അലറിക്കരഞ്ഞു കരയുന്നവരുടെ

ന്നു. ഒരു സിനിമാപോസ്റ്ററിന്റെ ഇരുട്ടിലൊളിച്ചുകിടന്ന് ഒന്നു കിതച്ച്, ഒന്നു വിയർത്ത്, ഒന്നു തളർന്ന് നാടകളുള്ള നാലണ സമ്പാദിച്ച പതിനാലുകാരിയോടൊപ്പം, അവളുടെ കണ്ണീർകഥകേട്ട് സഹിക്കാനാവാതെ കരഞ്ഞ അന്തപ്പൻ കോടതിയിലും കരഞ്ഞു. പാവം അന്തപ്പൻ അവനിതുവരെ കോടതികണ്ടിട്ടില്ല. (അവന്റെ അപ്പൻ കോടതികണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുപ്പത്തിനാലാം വയസ്സിൽ അയാൾ ഒരു സ്മാരകശിലയായി. അന്തപ്പൻ അന്നാണ് അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ ചരിത്രമറിഞ്ഞത്) സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രത്തിൽ കോടതിക്കുള്ള പങ്കിനെക്കുറിച്ചോ, പൗരന്റെ അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ചോ നിയമചട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചോ അവനറിയില്ല. ഓടുന്ന അപ്പനെ ഒരു മുട്ടൻ വടിയുടെ ശുഷ്കതയിലോ മറിച്ചോ കോടതി.

ഓർക്കുന്നു എനിക്ക് ചിരി ഒതുക്കാനെത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ചിരി തെറിക്കാൻതുടങ്ങുന്നു. ഈ ചിരിയെന്നെ വല്ലാത്ത വിനനാക്കും കേട്ടോ. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഓർമ്മയിട്ട ചിരിക്കുന്നതാണിഷ്ടം. കുഞ്ഞിന്റെ സ്വഭാവമാണതെന്ന് സുമതി എന്നെ പലവട്ടം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സുമതി എന്റെ ഭാര്യയാകുന്നു. അസ്ഥാനത്തുള്ള ചിരിപൊട്ടലിന്റെ പേരിൽ ദിവസങ്ങളോളം അവർ പിണങ്ങുകയും, എന്നോടിഴുകിച്ചേരാൻമടിച്ച് കിടപ്പറയുടെ തണുപ്പിലേക്ക് കരയുകയും, ഞാൻ അപ്പോഴൊക്കെ ഓമനകളുടെ ചിരിക്കുകയും.........

നിങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ ചിരിച്ചോളൂ അതാണ് നിങ്ങളുടെ ജീവരക്ഷ— എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ ബസ്സോഫ് എന്നോടൊരിക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു ശരിയാണെന്ന് ഇന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നാൻതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. എന്റെ ജീവരക്ഷക്കും കോടതിനിയമത്തിനും മേലെനിന്ന്, ന്യായാധിപന്റെ വിഷമാവസ്ഥ കണ്ട് എനിക്ക് ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ചിരിക്കാൻ കഴിയുന്നു. എല്ലാ നല്ല മനുഷ്യരും ചിരിച്ച് ചിരിച്ച് മണ്ണുതിന്നാൻ പഠിക്കണം. ടൗൺബസ്സിൽ രണ്ടുപെൺകുട്ടികൾക്ക് പിറകിൽനിന്ന് പതിനെട്ട് ആൺകുട്ടികൾ ചിരിക്കുന്ന ചിരി ചിരിച്ചുകൂടല്ലേ ഇങ്ങോട്ടുനോക്ക്. ഇതുപോലെ ചിരിക്കണം. പല്ലെല്ലാം വെളിയിൽ കാണിച്ച്, ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ വെൺമയും (ആഹാ, എത്ര നല്ല സോപ്പ്). ഉള്ളിൽ നിന്നും പുറത്തേക്ക് അങ്ങനെ— അങ്ങനെ ഒരോമനച്ചിരി. ഒരു സെക്കന്റിലധികം ചിരിക്ക് ദൈർഘ്യവുമരുത്. നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ചിരിയുടെ പേരാണ് വാലൻ ചിരി അഥവാ ഇളിഭ്യച്ചിരി. അസ്ഥാനത്തുള്ള അത്തരം കോപ്രായങ്ങൾ എനിക്ക് വെറുപ്പാണ്. വെറുപ്പുമാത്രം, അതുകാണുമ്പോൾ എനിക്ക് ആ വ്യക്തിയെ കൊല്ലണമെന്നുപോലും തോന്നും.

ഇന്നാരെല്ലാം ദിവസം— ഓ, നശിച്ച ഇന്നാരെല്ലാം ദിവസം. തീയതി, മാസം, ആണ്ട് ഇതൊക്കെ ഞാൻ തെറ്റിക്കുന്നു. മറക്കുന്നു. പൊതുവേദികളിൽ അനുശോചനയോഗങ്ങളിൽ (ഇതിലെ ആരാന്റെ തലയെപ്പോഴും ആനറാട്ടെ വാളിൻതുമ്പിലാണ്) പ്രസംഗിച്ചും തെറ്റിച്ചും കഴിഞ്ഞുമാണ് കാലസമയബന്ധം ഞാൻ മറന്നത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ദിവസം കല്ലേറിൽ പരിക്കേറ്റുമരിച്ച നമ്മുടെ പ്രിയങ്കരനായ സഖാവ്— എന്നായിരിക്കും ആദ്യവരി. അതല്ലെങ്കിൽ ഇന്നാളൊരു ദിവസം അർദ്ധരാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ മറവന്റെ കത്തിക്കിരയായ നമ്മുടെ പ്രിയങ്കരനായ സഹപ്രവർത്തകൻ എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിനാല്പത്തിയൊമ്പതിലാണെന്നാണോർമ്മ മഹാത്മാഗാന്ധിക്ക് വെടിയേറ്റത്. എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ 1981 ലാണെന്ന തോന്നുന്നു ഈനാശുമാപ്പിള അധോരച്ചൻമാപ്പിളയെ കത്തിമലർത്തിയത്. പ്രസംഗവേദിയിലെ ശീലങ്ങൾക്കെപ്പോഴാണ് കയ്യടികൾ വീഴുന്നു. ആരും പ്രസംഗം ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. കയ്യടിക്കാനുള്ള അവസരത്തിനാണ് കാത്തിരിപ്പ്. 1947, 1955, 1932 എന്നിങ്ങനെ പ്രാസംഗികൻ വിയർക്കുമ്പോൾ കേൾവിക്കാർ ജയൻ പക്കബന്ധം പുലർത്തുന്നു. ആരിത് ജോർജ്ജ് ജോസഫോ എന്നായിനിന്റെ കത്തിന്റെ പൊറി? ആങ്ഹാ ശിവകുമാർ സാറല്ലേ ഇത്. പുതിയ കഥ ത

കർത്തിരിക്കുന്ന കേട്ടോ. തിരുവനന്തപുരം പോക്കിൽ എത്രകാലമിനി പിടിച്ചു? കാണട്ടെ. ഹല്ല നമ്മുടെ അന്നാമ്മയോ? ഇപ്പോഴും നിന്റെ ബിസിനസ്സൊക്കെ ഉണ്ടോടീ? പിന്നെ സംസാരത്തിരക്കിൽ നിന്നുണർന്ന് അവർ തിരക്കത്തിൽ ചൂളമടിച്ച് കയ്യടിക്കുന്നു. ഒരു പ്രാസംഗികൻ വിയർപ്പൊപ്പി, കണ്ണുനീര് തുടച്ച് കസേരയിൽ ചെന്നിരിക്കുമ്പോൾ അടുത്തയാൾ ബലിമൃഗത്തിന്റെ ഭാവഹാവാദികളുമായി വന്നെത്തി മൈക്ക് പിടിച്ചെടുക്കുന്നു. വെട്ടേറ്റുമരിച്ച സഖാവിന്റെ മനസ്സുകൊണ്ട് നല്ല നല്ല തെറിവിളിക്കുന്നു. ആവേശച്ചൂട് കോർത്ത് റഷ്യയും ലാറ്റിനമേരിക്കയും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗസംഗീതവും പിരിച്ചുകെട്ടി കേൾവിക്കാർക്കിടയിലേക്കെറിയുന്നു. മരിച്ചവനെ മറക്കുന്നു. മരിക്കാത്തവരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. ഇടയ്ക്ക് ഒരു തെട്ട ചോരയെ ഓർക്കുന്നു. [illegible] പുന്നാരവാക്കുകൾ ഉയർത്തിയെറിഞ്ഞ് നിർത്തുന്നു. മരിച്ചവന്റെ ബന്ധുക്കൾ മാത്രം അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അവർക്കു മാത്രം കൊട്ടാൻ കൈ ഉയരുന്നില്ല. മരിച്ചവൻ ക്ഷമിപ്പണിക്കാരനാകുന്നു. അവന്റെ കുടുംബം വരുംദിനങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ചിന്തിക്കുന്നത്. പുകയാത്ത അടുപ്പ്. കപ്പത്തൊട്ടിക്കു മേലെ തിളങ്ങുന്ന വിശന്ന കുഞ്ഞിക്കണ്ണുകൾ. പുത്തുകുഴത്ത നാളങ്ങൾ സ്വപ്നം കണ്ടുറങ്ങുന്ന ഇളയ മകൾ... ഇല്ല അവർ മാത്രം കയ്യടിക്കുന്നില്ല.

ഹാ ആളിയും പാളിയും ഞാൻ ഇരുളിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതാണെന്റെ ശാപം. വർത്തമാന ഇന്ത്യൻ യുവത്വം ഒന്നിൽനിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്കല്ല, ഒന്നിൽ നിന്ന് ഒരായിരത്തിലേക്കാണ് ചാട്ടം, ഒന്നിലും ഉറച്ചുനിൽക്കാതെ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ഉറപ്പില്ലാതെ... പ്ഫൂ! ഒ കിടക്കുന്ന മുണ്ടുമടക്കി മുഖം കുത്തി മറായി തെറ്റില്ലാത്തൊരു. അപ്പോൾ അതൊക്കെയാണ് സ്ഥിതി. ആയതിനാൽ ഞാൻ ഇന്നാളൊരുദിവസം— ശ്ശോ, അല്ല കഴിഞ്ഞ പത്തൊമ്പത് ദിവസം മുമ്പ് (എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ കൊട് കയ്യടി) എന്റെ ഡോക്ടറെ തട്ടി. പാവം ഡോക്ടർ! അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചോർത്ത് ഇപ്പോഴെനിക്ക് സങ്കടം വരുന്നു. കൊല്ലരുതായിരുന്നു. പക്ഷേ എന്റെ മനസ്സ് ആ സമയം എന്റെ കൈവശമല്ലായിരുന്നു. ഒരു കടിക്കുട്ടി എന്റെ മനസ്സിട്ട് തട്ടിക്കളിക്കുകയായിരുന്നു. നേരുപറഞ്ഞാൽ, ഡോക്ടറുടെ സമയദോഷമായിരുന്നു. ഓരോരുത്തന്റെ തലയിലും ഓരോന്നു കോറിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. തന്നെയുമല്ല, ആയാൾക്ക മൊട്ടത്തലയുമായിരുന്നു. അവിടെ തെളിഞ്ഞുനിന്ന അക്ഷരങ്ങൾ എത്ര അജ്ഞാനിക്കും വായിക്കാമായിരുന്നു.

ജനനം— ഡോക്ടർ.

മരണം— കൊലപാതകം.

കൊലയാളി— ശങ്കരൻകുട്ടിമകൻ കട്ടിശങ്കരൻ.

കട്ടിശങ്കരൻ ഞാൻ തന്നെ. അതിതുവരെ മനസ്സിലായില്ല അല്ലേ? ഹി ഹി ഹി അതാണ് എന്റെ കഴിവ്. പേര് ചൊല്ലാതെ പണിപറ്റിക്കുന്ന കള്ളവിദ്യ. കല്യാണം കഴിക്കുംമുമ്പ് ഞാനൊരു മിടുക്കൻ വേട്ടക്കാരനായിരുന്നു. (കല്യാണം കഴിച്ചതോടെ വേട്ടയൊക്കെ ഒരു വഹയാണ് കേട്ടോ. അതിനുള്ള കാടെവിടെ മക്കളേ, കൂടെവിടെ മക്കളേ, കിളിയെവിടെ മക്കളേ?) ഒരിക്കൽ കിഴക്കൻകാട്ടിൽ നല്ല കാറ്റുണ്ടായിരുന്ന ഒളിമയാർന്നൊരു ദിവസം ഞാൻ വേട്ടയ്ക്ക് പോയി. വേട്ടമൃഗങ്ങൾ എന്നെ പറ്റിച്ച് കാട്ടിനുള്ളിലിരുന്ന് എന്നെ നോക്കി കൊഞ്ഞനംകുത്തി. ഉച്ചവെയിൽപ്പടവുകളിൽ കയറി നാണംകെട്ടവനെപ്പോലെ ഞാൻ അലഞ്ഞുതിരിയുകയായിരുന്നു. ഒരു മൃഗത്തിനെയെങ്കിലും കൊന്ന് വേട്ട വിജയിപ്പിക്കണമെന്ന വാശിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, എന്നെ വീണ്ടും ലജ്ജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരെറുമ്പുപോലും പുറത്തു വന്നില്ല. അപ്പോഴാണ് എറുമ്പിന്റെ വഴിയേ മറമരികൾ പെരുകിവച്ച്, നിറഞ്ഞ മാറും നിറഞ്ഞ അരക്കെട്ടും കുണുക്കിക്കുലുക്കി...നിൽക്കട്ടെ. ഇത് നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു, അല്ലേ? ഈ സുന്ദരിയായ കാട്ടുപെണ്ണിന്റെ വരവ്. വരികൾക്കിടയിൽ കുറിച്ചിരുന്ന വായിക്കുന്നതിലാണല്ലോ നമ്മൾ, വിരുതന്മാർ. അതെയതെ, വേട്ട വൃഥാവിലായ ദുഃഖത്തിലിരിക്കുന്ന എന്റെ മുന്നിലേക്ക് ആ കാട്ടു

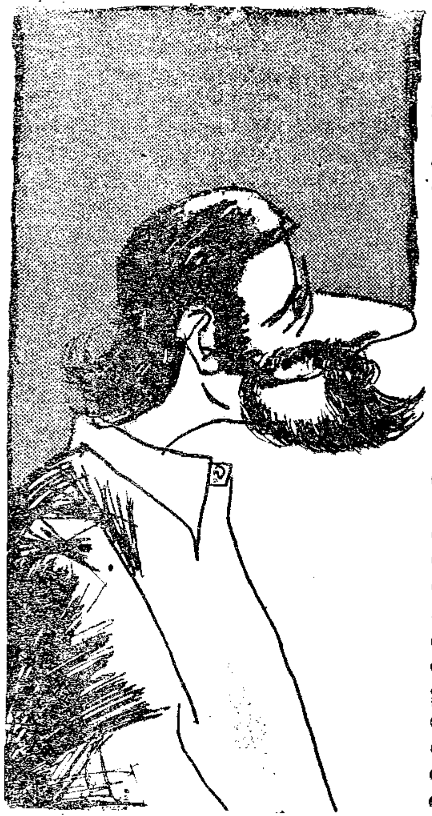

സുന്ദരി വന്നു. അന്ന് ഒന്നാം ദിവസം. ഞങ്ങൾ ചിരിച്ചു. എന്താ കൊച്ചുകള്ളാ എന്നവൾ നാണത്തോടെ കാൽപടം നിലത്തുരച്ചു. പിന്നെ രണ്ടാംദിവസം. ഞാൻ കാട്ടുകയറിച്ചെന്നു. ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചിരുന്ന് കളപ്പാട്ടുകേട്ടും ആകാശം നോക്കി. അന്ന് ഞാനവളെ ചുംബിച്ചു. പിന്നെ മൂന്നാംദിവസം. ഞാൻ കാട്ടിലേക്കോടിച്ചെന്നു. ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ഞങ്ങൾ ഉടുവസ്ത്രമഴിച്ചു. അന്ന് ഞാനവളുടെ നനവുള്ള, ചൂടുള്ള മേനിയിൽ തൊട്ടു. പിന്നെ നാലാം നാൾ, അഞ്ചാം നാൾ, ആറാംനാൾ...

അവളുടെ പേരെനിക്കറിയാമായിരുന്നു. അവളുടെ പേര് തന്നെ എന്നാകുന്നു എന്നാലോ, എന്റെ പേര് ഞാനവളോട് പറഞ്ഞതേയില്ല. അവളെ പൂർണ്ണമായി അനുഭവിച്ചിട്ടും പേര് പറയാതെ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു? അതാണ് നഗരവാസികളായ നമ്മുടെ വിരുത്. ഇതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും നഗരങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങുക, കാട് വെളിനഗരമാക്കുക എന്നതൊക്കെ ഞാൻ വാശിപിടിക്കുന്നത്. ആണായി പിറന്നവനാണെങ്കിൽ പൂർണ്ണമായി പിടിയവരോട് പേര് പറയാതിരിക്കാനുള്ള വകതിരിവെങ്കിലും കാണിക്കണം. ഞാൻ പറയാനുള്ളതു പറഞ്ഞു. നാളെ ഇതൊന്നും വിവരിച്ചുതന്ന് നിങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ സത്യമായും ഞാനുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങളും കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ ന്യായാധിപൻ വിധി ചൂണ്ടി വിവരിക്കുന്നത്.

ന്യായാധിപൻ വിവരിക്കുന്നു:

— അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ഒരുപാട് ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമായിരുന്നു പ്രതിയുടെ സ്വകാര്യജീവിതമെന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. പ്രതിക്ക് രാഷ്ട്രീയമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നും ആ കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു. ഉറക്കെ ചിരിക്കുക, പേരു പറയാതെ പെണ്ണുങ്ങളെ വലയിലാക്കുക, അനുശോചനയോഗങ്ങളിൽ നിലവിളിച്ച് ആളെ കൂട്ടുക—ഇങ്ങനെയുള്ള നിയമവിധേയമല്ലാത്ത തെറ്റുകളെല്ലാം പ്രതി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. താൻ സർവ തെറ്റുകൾക്കും അതീതനാണെന്ന നാട്യവും പ്രതി വച്ചുപുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ദിവസം ഡോക്ടർ ചിരിച്ചു എന്ന കേവലം ബാലിശമായ കാരണംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നത്. പ്രതിയുടെ ഭാര്യ പിണങ്ങിപ്പോയതുതന്നെ, പ്രതിയുടെ ചിരി അസഹ്യമായതിനെത്തുടർന്നാണെന്ന വസ്തുത പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഇപ്രകാരം പ്രശ്നങ്ങൾ അടുക്കിവച്ചുനോക്കിയാൽ പ്രതിയെ തൂക്കിക്കൊല്ലാതിരിക്കാൻ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നും...

ഇപ്പോൾ കാര്യത്തിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലായല്ലോ. ഞാൻ കള്ളംപറഞ്ഞതാണെന്നു വിചാരിച്ചോ? ചില ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ എല്ലാ മാന്യരായ വ്യക്തികളെപ്പോലെ ഞാനും ചില ചില കൊച്ചുതമാശകൾ തട്ടിവിടാറുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം തന്നെ ഉദാഹരണത്തിന് ഇക്കണ്ട കാലമായിട്ടും സ്ത്രീമാംസത്തിന്റെ രുചിയറി

ഞെട്ടില്ലാത്ത സുഹൃത്തിനോട്, അവ
ൻെറ അസൂയ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ കാ
ണാനായി ഞാൻ പറയും: കേട്ടോ മാർ
ക്കോസ്, ഇതുവരെ ഞാൻ മുപ്പത്താറു
സ്ത്രീകളെ ശരിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അ
തിൽ അച്ചാമ്മയുടെ രൂപവും, അമ്മക്കുട്ടി
യുടെ ഉറപ്പും, നിർമ്മലബെന്നിൻെറ എടുപ്പും
അടിവയറിൻെറ മിനുപ്പും... ആഹാ,
ആഹാ. വിയർപ്പിൽ കുളിച്ചുകിടന്ന് അജ്ഞാ
സുഹൃത്ത് എൻെറ കാൽക്കീഴെ. അച്ചാ
മ്മയെ ഒന്നു പ്രാപിക്കാനുള്ള ആവേശ
ത്താൽ അവൻ എന്നെ ഉപദേശകനായി
സ്വീകരിക്കുന്നു. മുപ്പത്താറു സ്ത്രീകളുടെ
ഉറപ്പുള്ള മേനിയിൽ തൊട്ട എൻെറ
കൈകഴുകി— കൈമാത്രം, വെള്ളം കൂ
ടെ കുടിക്കുന്നു. അച്ചാമ്മയെ കണ്ടാലല്ലാ
തെ അവനിനി സ്വസ്ഥതയില്ല. അവ
ൻെറ രാവുകളിലേക്ക് നേരിയ വസ്ത്രങ്ങ
ളണിഞ്ഞ് അച്ചാമ്മ കടന്നുവരുന്നു. അ
ച്ചാമ്മയെ ഹൃദയത്തിൽ നിറച്ചു നിറച്ച്
ട്രാഫിക് മുറിച്ചുകടക്കുന്ന അവൻ വാ
ഹനങ്ങളിൽ ചെന്നിടിക്കുന്നു ഡ്രൈ
വർമാർ അവനെ പുളിച്ചതെറിവിളിച്ച്
കോപം തീർക്കുന്നു. അവൻ വാങ്ങിത്തന്ന
കോഴിയിറച്ചിയും ബിയറും കഴിച്ചുകഴി
ച്ച് എനിക്ക വയറുരോഗം പിടിപെ
ടുന്നു. അവനിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനായി
ഞാൻ വഴിമാറിച്ചവിട്ടുന്നു.

ഇതൊക്കെ എൻെറ നിലനില്പിനാ
യുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ, എന്നാലിപ്പോൾ നി
യമപാലകർക്കുമുൻപിൽ സത്യത്തിൻെറ പതി
നെട്ടാംപടിയിലാണ് ഞാൻ നിൽക്കു
ന്നത്. എല്ലാവരും എന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുക.
ഞാനിതു ചെയ്തു. ഡോക്ടറെ നിഷ്ക്ക
രുണം കൊന്നു. കുഴിയിലിറക്കിപ്പിടിച്ച്
ശ്വാസംമുട്ടിച്ചുകൊന്നു. കാരണമുണ്ടോ?
കാരണമുണ്ട്. ന്യായാധിപൻ സൂചിപ്പി
ച്ചതുതന്നെ. ഡോക്ടർ എന്നെ ചിരിച്ചു.
ചിരിച്ചതിന് കൊല്ലുമോ? അത്,
കൊല്ലും. എന്തെന്നാൽ ഡോക്ടറുടെ ചി
രിതാം ജാതകമുണ്ട്. അതിലടങ്ങുന്നതാ
ണ് അനാരോഗ്യകരമായ ഗർവ്വം. നമ്മോട്ട
മിണ്ടിയാൽ കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന എ
ന്തോ ചിലത് അയാൾക്കുണ്ട്. ഹോ!
എനിക്കതാണ് പിടികിട്ടാത്തത്. ഇവ
നൊക്കെ വരുന്നത് രോഗികളോട് സല
ക്ഷണം മിണ്ടിയാലെന്താ? പ്രൊഫഷണൽ
ഡീസൻസി എന്നാണതിനെ. നമ്മൾ
രോഗം ചികിത്സിക്കാൻ ചെല്ലുന്നു. നടക്കു
മ്പോൾ ലോകംമുഴുവൻ തിരിയുകയും;
രാത്രിയായാൽ മനസ്സിൽ തെറിപ്പാട
രിയുകയും, ചത്തുപോകുമെന്നു തോന്നുന്ന
വിധം പേശികളിൽ വേദനയും. ഡോ
ക്ടർ തിരക്കിനിൽ തലയാട്ടുന്നു. ഓ, ഇ
താണോ ഇത്രവലിയ രോഗം എന്ന പുച്ഛ
ഭാവം മുഖമാകെ. ഡോക്ടർക്കാവശ്യം
ക്യാൻസറോ, ബ്രെയിൻഹെമറേജോ, ഹെഡ്സ്ട്രോ
ക്കോ ജോണ്ടിസോ ആകണം. ഡോക്ട
റുടെ മുമ്പിൽ അങ്ങനെയുള്ളവരേ
രോഗങ്ങളാകുന്നുള്ളു. എന്നാലും ഞാ

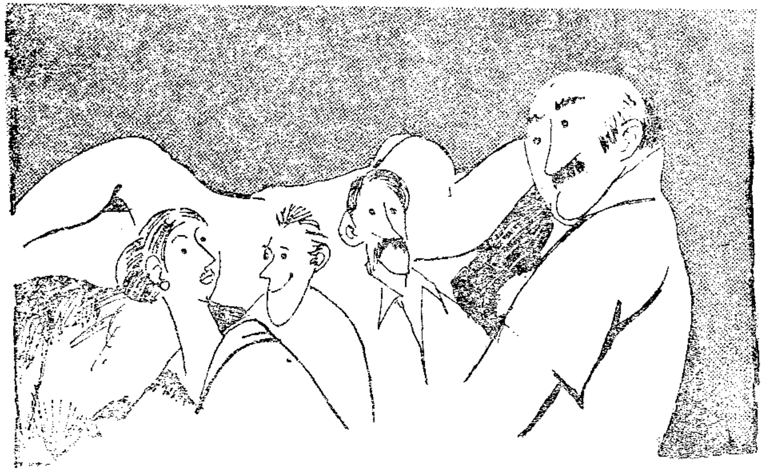

കടാക്ഷമെന്നമട്ടിൽ, ഒന്നു ചീറി, ഒന്നു
തുപ്പി, സാവകാശം മേശക്കപ്പുറത്തുനി
ന്നെഴുന്നേൽക്കുന്നു. നമ്മെ അഴുക്കും പുപ്പ
ലുംപിടിച്ച ടേബിളിൽ കയററിക്കിട
ത്തുന്നു. ശ്വാസം വലിച്ചുവിടാൻ ആം
ഗ്യം കാണിക്കുന്നതോടൊപ്പം ദേഷ്യ
ത്തിൽ ദേഹമവിടവിടെ കൊട്ടുന്നു. എ
ല്ലാം പിടികിട്ടിയെന്നമട്ടിൽ തിരിച്ച്
കസേരയിൽ ചെന്നിരിക്കുന്നു. പതിവു
രീതിയിൽ ഒരു ഗുളിക, ഒരു ടോണിക്.
(അല്പസമയംമുമ്പാണ് ആ ടോണിക്
കമ്പനിയുടെ റെപ്രസന്ററേറീവ് സാ
മ്പിളുമായി വന്നുപോയത്). രോഗല
ക്ഷണങ്ങൾമുഴുവൻ നമ്മൾ വിവരിച്ചുതീ
രുംമുമ്പേ പരിശോധന കഴിയുന്നു; പ്രി
സ്ക്രിപ്ഷൻ കയ്യിൽ കിട്ടുന്നു. മുറി
വിടുംമുമ്പേ പരിശോധനാഫീസ് മേശ
പ്പുറത്തുവെയ്ക്കാൻ അയാൾ മുരളുന്നു.
പിന്നീട് ഫീസിൻെറ തോതനുസരിച്ചാ
ണ് ഡോക്ടർ ചിരിക്കുന്നത്. പത്താ
ണെങ്കിൽ ഒരു വിറപ്പിച്ച്, പുണ്ടുകോട്ടി
യുള്ള ഒരു പുച്ഛച്ചിരി. ഇരുപതാണെ
ങ്കിൽ സൗഹാർദ്ദത്തിൻെറ നോട്ടമെറിഞ്ഞ്
കുലുങ്ങിക്കുലുങ്ങിയുള്ള ഒരു സ്നേഹച്ചിരി.
ഇരുപതിൻെറ നോട്ടിൻമുമ്പിൽ അള്ളി
പ്പിടിച്ച് കൂട്ടിച്ചേർക്കാനും അയാൾ മറ
ക്കുന്നില്ല. മരുന്നുകഴിച്ച് രണ്ടുനാൾ ക
ഴിഞ്ഞ് വരൂ

കാശ് കിട്ടിക്കഴിയുമ്പോഴുള്ള അയാ
ളുടെ ആ ചിരിയുണ്ടല്ലോ, അതാണ് എ
ൻെറ സമനില തകർത്തുകളഞ്ഞത്. രണ്ട
ക്ഷരം മിണ്ടി, ഒന്നു മന്ദഹസിച്ച് എ
ൻെറ കുഞ്ഞിൻെറ രോഗംമുഴുവൻ കേട്ടി
രുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഞാനയാളെ
കൊല്ലുമായിരുന്നില്ല. എൻെറ കുഞ്ഞി
നെ അവൻ നേരാംവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെ
ന്നതു കളയ്. കാശുകൊടുത്തു തിരിഞ്ഞ
പ്പോഴുള്ള നായിൻെറമോൻെറ ആ സ്നേ
ഹച്ചിരി. അല്ല, അവനെ പറഞ്ഞിട്ടും
കാര്യമില്ല മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ
ഗൗരവം, പിന്നെ ചിരി എന്നിവയിലാ
ണല്ലോ പ്രാക്ടീസ്.

അപ്രകാരം നോക്കിയാൽ സർവ്വവിധ
ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്ന അവൻ മറെറാ
രു ദുർഗ്ഗുണംകൂടി കാട്ടുന്നു. എന്നെ
കൊല്ലാൻ കോടതിയും തയ്യാറാവുന്നു.
ഞാനാലോചിക്കുകയാണ്. യഥാർത്ഥ

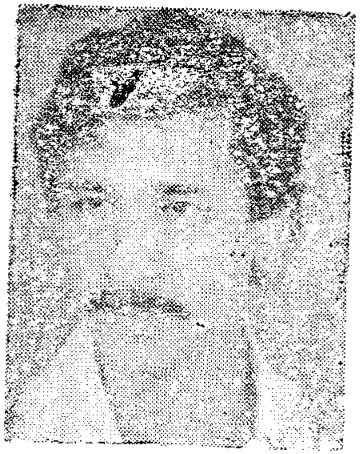

കഥാകൃത്ത്

ത്തിൽ ഈ വക പ്രവൃത്തികളെയല്ലേ ഈ
സാഹോദര്യം, ഒരുമ എന്നൊക്കെ
നാം വിളിക്കുന്നത്? അതുകൊണ്ട് എ
ല്ലാവരും എൻെറ പിറകേ വരിക. വരി
ക വരിക സോദരരെ, സഹനസമരസമയ
മായ്...

ന്യായാധിപൻ എഴുന്നേററുകഴിഞ്ഞി
രിക്കുന്നു; വിധിന്യായം പൂർണ്ണമായി
വായിച്ചവതരിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
വീണ്ടും നാളെ മറെറാരു അറവാടിൻെറ
കഥ കേൾക്കാൻ വരാനായി ജനങ്ങളും—
ഓ, തെററി. കാണികൾ— കോടതി വി
ടാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കൈകൾ പര
സ്പരം കോർത്തിണക്കി, ഇതെല്ലാമെന്നാണെ
ങ്കിലും നാമൊന്ന്— നാം രണ്ട് എന്ന പു
ണ്യഗാനമുരുവിട്ട് അവർ ധൃതിയിൽ പ
ടവിട്ടുപടികളിറങ്ങുന്നു.

—അടുത്തദിവസം നിങ്ങൾ എനിക്കു
വേണ്ടി അനുശോചനയോഗം വിളിച്ചു
കൂട്ടും. ചില മരത്തലയന്മാരൊക്കെ എ
നിക്കുവേണ്ടി നിലവിളിക്കും. എൻെറ
ഓർമ്മ ശരിയാണെങ്കിൽ 1982 മാർച്ച്
30-ാം തിയതി തൂക്കിലേററപ്പെട്ട കുട്ടി
കൾ... ഞാനിതാ മുൻകൂറായി കയ്യടി
ക്കുന്നു. ⊙

അഗ്നിപാത

നോവൽ

പതിനൊന്ന്

ശ്രീധരൻ ചമ്പാട്

ആ കൊസ്റ്റേക്കൊള്ളി ബാലൻ വലിയ നേതാവാകാൻ നോക്കുന്നുണ്ട്. ഓൻറച്ഛൻ ഓൻറമ്മേനെ മംഗലം കഴിക്കുന്നേനുമുമ്പെ ഈ കർക്കാസ് കുഞ്ഞൂട്ടി കമ്മൂണിസ്റ്റാ. നാല്പതില് തലശ്ശേരി കടപ്പുറത്ത് വെടിവെപ്പുണ്ടായപ്പോ ഒച്ച് കൂടിനാരിന്റെ വെങ്കാസത്തിനു എന്റേം ഗോവിന്ദൻമേസ്ത്രീന്റേം കൂടി കയ്ച്ചിലായത്. കടപ്പുറത്തിന്റെ പേരറിയൊ? ജവഹർഘട്ട്...

കുഞ്ഞൂട്ടി വാചാലനായി.

അബ്ദുള്ളയും, നാണുവും, കുങ്കനും, കുഞ്ഞാമനും, ഉപ്പുണ്ണും, പൊട്ടൻശേഖരനും മൂകരായി കേട്ടിരിക്കുന്നു. ജിതൻ ഒരു സിഗററിന് തീകൊളുത്തി.

ആരുടെയോ പെഗ് ഗ്ലാസ്സിൽ ശേഷിക്കുന്നു.

ഗ്ലാസ്സിലെ ദ്രാവകത്തിന്റെ നിറം മാറിവരുന്നതായി ജിതന് തോന്നി. പതഞ്ഞുപൊന്തുന്ന ചോരയുടെ നിറം. ഗ്ലാസ് നിറയെ ചോരയാണ്. ചൂടാറാത്ത ചോര തീയുണ്ടകളും, ബയണറ്റുകളും തുളച്ചുകയറിയ മുറിവുകളിലൂടെ വാർന്നുവീണ ചോര......

ഗ്ലാസ് നിറയുന്നു. വീണ്ടും നിറയുന്നു.

കുഞ്ഞൂട്ടി നല്ല മൂഡിലാണ്. നാവ് കുഴഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗൗരവം നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഓർമ്മയുടെ അടുക്കുകൾ തെറ്റിപ്പോകുന്നുമില്ല.

വാക്കുകളിലൂടെ ചോയ്പ്പോയ കാലത്തിന്റെ ചുരുൾ നിവരുന്നു. പലതും, വളരെ പലതും. ചില വാക്കുകൾ ചുണ്ടുകൾക്കിടയിലൂടെ അടർന്നുവീഴാൻ നിമിഷങ്ങൾതന്നെ വേണ്ടിവരുന്നു.

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി നാല്പതു സപ്തംബർ പതിനഞ്ച്...

അന്ന് വൈകുന്നേരമാണ് അബുമാഷും ചാത്തുക്കുട്ടിയും തലശ്ശേരി കടൽക്കരയിലെ ജവഹർഘട്ടിൽ വെടിയേറ്റ് വീണത്.

കൊല്ലവും മാസവും തിയ്യതിയുമെല്ലാം കുഞ്ഞൂട്ടി ഓർത്തുവച്ചിരിക്കുന്നു.

ജിതൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു ഈ ചെറിയ മനുഷ്യനിൽനിന്നു ഇത്രയൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല

ഇല്ല. ഒന്നും മറക്കില്ല മോനേ. ഒര് നാളും മറന്ന്പോവൂല്ല ഇല്ല. മരിച്ച് മണ്ണടിയുംവരെ.

ലഹരിയുടെ തീക്ഷ്ണതയിൽനിന്നും വാർന്നുവീഴുന്ന വാക്കുകൾക്ക് ആവശ്യത്തിലേറെ മൂർച്ച.

മരണത്തെ മുഖാമുഖം സന്ധിച്ച ഒരു സന്ധ്യയായിരുന്നു അത്. അത്തരമൊരു മുഹൂർത്തം ആരായാലും മറന്നുപോകില്ല.

കുഞ്ഞൂട്ടിയുടെ ലഹരികലങ്ങിയ കണ്ണുകളിൽ ആ ദുർദ്ദിനത്തിന്റെ ഭീകരസ്മരണകൾ കത്തിപ്പടരുന്നു.

ഇനി തലശ്ശേരിക്ക് പോകുമ്പോ ജവഹർഘട്ടം പോയി കാണണം.

എന്ത് കാണാൻ? അവ്ടെ എന്ത്ണ്ട് കാണാനായിട്ട്?

ഒന്നുമില്ലേ?

കുഞ്ഞൂട്ടി പല്ല് ഞെരുമ്മി. പിന്നെ അമർഷം അടക്കിയൊതുക്കിയ ശബ്ദത്തിൽ എന്തോ മുരണ്ടു.

ജവഹർഘട്ട് മുക്കാൽപങ്കു കടൽ കാർന്നെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവിടെ സ്മാരകസ്തൂപങ്ങളുയർന്നില്ല. ശിലാഫലകം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടില്ല അബുമാസ്റ്ററെയും ചാത്തുക്കുട്ടിയുടെയും ചോരയിൽ കുതിർന്ന കുറെപിടി മൺതരികൾ, ഒരു പക്ഷെ അവിടെ ഇന്നും ശേഷിപ്പുണ്ടാവാം. ആ മൺതരികളെയും ഏതെങ്കിലുമൊരുനാൾ കടൽ വെട്ടിവിഴുങ്ങും.

കുഞ്ഞൂട്ടി ചിരിച്ചു

ജിതൻ കുഞ്ഞൂട്ടിയുടെ മുഖത്തേക്കു ഉറ്റുനോക്കി.

കുഞ്ഞൂട്ടി ചിരിക്കുകയായിരുന്നില്ല. ചിരിയല്ലാത്ത ചിരിയുടെ ശബ്ദം, കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ശബ്ദം ചിലമ്പിച്ചുപോകുന്നു.

ജിതന്റെ കണ്ണുകളിലും നനവൂറി. മറ്റുള്ളവരിൽ ജിജ്ഞാസ മൗനമായി ഘനീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതം ഒരു കാർണിവൽപോലെ മാത്രമായി കാണുന്ന അബ്ദുള്ളപോലും മൗനം ഭേദിക്കുന്നില്ല.

അന്ന് ഞങ്ങളൊക്കെ കോൺഗ്രസ്സാ. മുപ്പത്തിനാല് മുപ്പത്തഞ്ചിലെ കഥയാ. ഗാന്ധിയെയ്റ്റ്ങ്ങ് ഞങ്ങക്ക് [illegible]. ഞങ്ങളൊന്ന് പത്തിരുപത്തേഴ് പേരുണ്ടാര്. ഗോവിന്ദൻമേസ്ത്രി. കുഞ്ഞമ്പു [illegible] എന്റെ അനിയൻ കുഞ്ഞനന്തൻ. ഓനന്ന് പതിനെട്ടോ പത്തൊമ്പതോ വയസ്സ്. എനിക്ക് പതിനാറും.

കുഞ്ഞൂട്ടിയിൽനിന്നും ചിതറിവീഴുന്ന വാക്കുകളുടെ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ട് തന്റെ മനസ്സ് [illegible] കാലത്തിന്റെ അകത്തളങ്ങളിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പോകുന്നതായി ജിതന് തോന്നി...

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി മുപ്പത്തിനാല്.

അന്ന് ഈ ജില്ലയിലെങ്ങും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരായി ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നത് മുഴുവൻ കോൺഗ്രസ്സുകാർമാത്രം.

[illegible] ക[illegible] ജനാധിപത്യബോധത്തിന്റെ കിളുന്തുകളെ ബൂട്ടിട്ടും, ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളമായിരുന്നു.

ഞങ്ങളെ അവർ രാജ്യദ്രോഹികളെന്ന് വിളിച്ചു. പോലീസിന് ഒറ്റിക്കൊടുത്തു. പോലീസുകാർ ഞങ്ങളെ തല്ലിച്ചതയ്ക്കുന്നത് കണ്ട് രസിച്ചു. അപ്പോഴും ഞങ്ങൾ ഗാന്ധിക്ക് ജയ്‌വിളിച്ചു [illegible] കൊ

ജന്മപാട്ടമെന്ന കുടിനീരിന് പകരം മൂത്രമൊഴിച്ച് തന്നപ്പോഴും ഞങ്ങൾ ഒന്നും വഴങ്ങിക്കൊടുത്തിട്ടില്ല. [illegible] അങ്ങനത്തെ കാലം...

ആവേശമായിരുന്നു. അടങ്ങാത്ത ആവേശം. മാതൃഭൂമിയുടെ മോചനത്തിനായി ആത്മാവുപോലും ബലിയർപ്പിക്കാനുള്ള ആവേശം.

എന്നും സന്ധ്യയോടെ എല്ലാവരും ഗോവിന്ദൻമേസ്ത്രിയുടെ ഉമ്മറപ്പീടികയിൽ ഒത്തുചേരും. മാതൃഭൂമി പത്രം മേസ്ത്രി ഉറക്കെ വായിച്ച് കേൾപ്പിക്കും. പിന്നെ ചർച്ചയാണ്. രാഷ്ട്രീയ വാർത്തകളൊന്നും ഇതൾവിടർത്തി അടർത്തിയെടുത്ത് പരിശോധിക്കും. പഠിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചർച്ച വാദപ്രതിവാദമായി മാറും. ചേരിപിരിഞ്ഞു തർക്കിക്കും. തർക്കിച്ച് തമ്മിൽ പിണങ്ങും. എങ്കിലും, പിറ്റേന്ന് സന്ധ്യയാകുമ്പോൾ വീണ്ടും എല്ലാവരും ഒത്തുകൂടും.

ഗോവിന്ദൻമേസ്ത്രിയും കണ്ണൻമാഷും തമ്മിലായിരിക്കും പലപ്പോഴും ഏറ്റുമുട്ടുക. മാഷ് വലിയ ഗാന്ധിഭക്തനായിരുന്നു. മേസ്ത്രിക്കാണെങ്കിൽ അഹിംസാമാർഗ്ഗത്തിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ധീരരായ വിപ്ലവകാരികളോട് ഗാന്ധി കാണിച്ചിരുന്ന നിസ്സംഗതയെ ഗോവിന്ദൻമേസ്ത്രി കഠിനമായി വിമർശിക്കുമായിരുന്നു.

ബംഗാളിലും പഞ്ചാബിലും ആളിപ്പടർന്ന വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനം കെട്ടണയാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. വിപ്ലവകാരികളിൽ ഒട്ടേറെപ്പേർ തൂക്കിലേറ്റപ്പെടുകയോ; മറ്റുവിധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. ശേഷിച്ചവർ കൽത്തുറുങ്കുകളിലുമായി. മരണമോ ജയിലറയോ ലഭിക്കാതെ പോയവർ തീർത്തും അനാഥത്വത്തിലേക്കാണ് വലിച്ചെറിയപ്പെട്ടത്.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിലും; ഗാന്ധിമാർഗ്ഗത്തിലും; വിപ്ലവ

സ്ഥാനത്തിലും പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസവും നഷ്ടപ്പെട്ട യുവാക്കൾ ഇന്ത്യയിലെല്ലായിടങ്ങളിലും പെരുകിവരികയായിരുന്നു.

അസ്വസ്ഥരായ യുവചേതന അകലങ്ങളിലെ മരുപ്പച്ചകൾ തേടി. പുതിയൊരു മാർഗ്ഗം. കരുത്തുറ്റ നേതൃത്വം. അതായിരുന്നു അവരുടെ ദാഹമോഹങ്ങൾ.

അമേരിക്കയും ബ്രിട്ടനും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ രാജപാതയിലാണ്. സമ്പന്നതയുടെ കത്തിജ്വലിപ്പിനിടയിലും അവിടങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും തൊഴിലില്ലായ്മയുടെയും ചുഴികൾക്കും കയങ്ങൾക്കും ആഴമേറിവരികയായിരുന്നു. സോവ്യറ്റ് റഷ്യയിലെ സ്ഥിതി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾ തകർത്ത തൊഴിലാളികളും കർഷകരുമാണ് റഷ്യയിലെ ഭരണകർത്താക്കൾ. ലെനിനും സ്റ്റാലിനും പുതിയൊരു പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രായോഗികവിജയം ലോകത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ ദാരിദ്ര്യമില്ല. തൊഴിലില്ലായ്മയില്ല. ഒക്ടോബർ വിപ്ലവത്തിന്റെ ചരിത്രക്കുറിപ്പുകൾ തിളച്ചുമറിയുന്ന യുവരക്തത്തിൽ ആവേശത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണജ്വാലകൾ കലർത്തുന്നവയായിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിലെ തീവ്രവാദികളും അസ്വസ്ഥരായ യുവാക്കൾ സംഘടനയിൽനിന്നും അകന്നുമാറി. അവർ പുതിയ സംഘടനകൾ രൂപീകരിച്ചു:

ജയപ്രകാശ്നാരായണനും, ആചാര്യ നരേന്ദ്രദേവും സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഗ്രൂപ്പിന് നേതൃത്വം നല്കി. പി. സി. ജോഷിയും, എം. എൻ. റായിയും, ബി. ടി. രണദിവെയും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി സംഘടിപ്പിച്ചു...

അന്തമാൻ ജയിലറകളിൽ അടക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മുപ്പതോളം വിപ്ലവകാരികൾ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരായി. അവർ ജയിലിൽതന്നെ പാർട്ടിയുണ്ടാക്കി. മുപ്പത്തഞ്ച് മെയ് ഒന്നിനായിരുന്നു അത്. ഏതാണ്ടിതേ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെയാണ് മലബാറിലും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ വേരോടിത്തുടങ്ങിയത്.

നൂറ്റാണ്ടുകളായി അസംഘടിതരായി അടിമത്വം അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന കർഷകരെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു മലബാറിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ അരങ്ങേറ്റം. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ നിർജ്ജീവതയോട് വിടപറയാൻ സന്ദർഭം കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്ന വിഷ്ണുഭാരതീയനും; എ. വി. കുഞ്ഞമ്പുവും, സുബ്രഹ്മണ്യൻ തിരുമുമ്പും, കെ. പി. ആർ. ഗോപാലനും, ഒറാക്കൽ കുഞ്ഞിരാമനും; കെ. എ. കേരളീയനും മറ്റും അവശരും അടിമകളുമായ കർഷകരുടെയിടയിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു. അഖിലേന്ത്യാ കിസാൻസഭ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുംമുമ്പുതന്നെ ചിറക്കൽ താലൂക്കിൽ കർഷകസംഘങ്ങൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മുപ്പത്തഞ്ച് ഡിസംബറിൽ മീററ്റിൽ ചേർന്ന കോൺഗ്രസ് സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമ്മേളനമാണ് അഖിലേന്ത്യാ കിസാൻസഭയ്ക്ക് രൂപമേകിയത്. ഇന്ത്യയിലെ കർഷകജനവിഭാഗത്തെ ഒരു കൊടിക്കീഴിൽ അണിനിരത്താൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങിയത് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും, സോഷ്യലിസ്റ്റുകാരുമായിരുന്നു. മുപ്പത്താറിൽ അഖിലേന്ത്യാ കിസാൻസഭ രൂപീകൃതമായി. പക്ഷേ, കൊളച്ചേരി കർഷകസംഘം മുപ്പത്തഞ്ച് ജൂലായിൽതന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു.

പെട്ടെന്നൊരുനാൾ നാലഞ്ച് ചെറുപ്പക്കാർക്ക് വെളിപാടുണ്ടായി രൂപംകൊണ്ടതൊന്നുമല്ലായിരുന്നു കൊളച്ചേരി കർഷകസംഘം. അതിദാരുണമായ ഒരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കാലത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ ഒരു വ്യതിയാനമായാണ് കൊളച്ചേരിയിലെ കർഷകർ വിഷ്ണുഭാരതീയന്റെ നേതൃത്വത്തിലെ ഭരണകൂടത്തിനെതിരെ സംഘടിച്ചത്. കല്യാട്ടെജമാനന്റെ പഴശ്ശിക്കണ്ടത്തിലും കരിക്കാട്ടിടം തമ്പുരാന്റെ രാമത്ത്പാലം കഴകത്തിലും ജീവനൊടുക്കേണ്ടിവന്ന നൂറ് നൂറ് കർഷകരുടെ അനന്തരപരമ്പരയിൽപെട്ടവരായിരുന്നു അവർ.

അന്നത്തെ ജന്മിമാരുടെ കൊടുംക്രൂരതകളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞാൽ ഇന്ന് നിങ്ങൾക്കാർക്കും വിശ്വാസംവരില്ല. വയലേരിക്കാഞ്ഞിരോടത്ത വലിയതമ്പുരാന്റെ

കണ്ണിൽ കുടിയാന്മാരായ ഞങ്ങളൊക്കെ മൃഗങ്ങളായിരുന്നു്, വെറും മൃഗങ്ങൾ

കുഞ്ഞൂട്ടി പറഞ്ഞു് പറഞ്ഞു് എവിടെയോ എത്തിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ജവഹർഘട്ട് വെടിവയ്പിനെക്കുറിച്ച് കേൾക്കാനാണ് ജിതന് തിടുക്കം.

നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയത് ജവഹർഘട്ട് വെടിവെപ്പിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

ഓർമ്മയുണ്ട്. ഇത് ചരിത്രമാണ് സാറെ. കെട്ടുകഥയല്ല.

കുറ്റബോധം മാച്ചുപിടിക്കാൻ ജിതന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ ചിരിവരുത്തി. ശരിയാണ്; കുഞ്ഞൂട്ടി പറഞ്ഞുവരുന്നത് വെറും കഥകളല്ല, ചരിത്രസംഭവങ്ങളാണ്. ഓരോരോ സംഭവങ്ങൾക്കും അതാതിന്റേതായ പശ്ചാത്തലങ്ങളുണ്ടാവും.

ഞങ്ങാക്ക് ഒരുക്ക് ബെറ്ന്. ഞങ്ങാ പോയൊറങ്ങട്ടെ കുഞ്ഞൂട്ടിയപ്പാറെ?

കുഞ്ഞാമനും കൂടനും എഴുന്നേറ്റു യാത്ര ചോദിച്ചു. അനുവാദത്തിന് കാത്തു

നില്ക്കാതെ അവർ ഇറങ്ങിനടന്നു.

നീ പോന്നില്ലേ ശേഖരാ?

ഇല്ല. ഞാനിബ്ടെ കെടന്നോളും.

കെട്ടണിയ ഇലക്കണിക്ക വിരിച്ച ചാക്കിൽ നാണുവിന്റെ കൂർക്കംവലി. ബട്ടുള്ള സിഗരറ്റ് പുകച്ച് മൗനിയായി ഇരിക്കുന്നു. പിന്നെ ഒരു സിഗരറ്റുകൂടി ചുണ്ടുകൾക്കിടയിൽവച്ചു.

ബംഗാളിലായാലും, പഞ്ചാബിലായാലും, തെലുങ്കാനയിലായാലും, മലബാറിലായാലും ജന്മിമാരെവിടെയും ജന്മിമാരായിരുന്നു. ചിലർക്ക് തമ്പുരാനും, കല്യാട്ടെജമാനനും, വന്മേരിക്കായിലൊള്ള് തമ്പുരാനും; വേറെങ്ങിൽ നാഥനാ നാമങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ദശാബ്ദങ്ങൾമാത്രം പഴക്കമുള്ള കഥകളാണ് കുഞ്ഞൂട്ടിപറഞ്ഞുവരുന്നത്. എങ്കിലും നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പഴംചൂര് വെളിപ്പെടുന്നു. ഏതോ കിരാതയുഗത്തിന്റെ ഭീതിസ്മൃതികൾ വാക്കുകൾക്കിടയിലെ ശൂന്യതയിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. മനസ്സാക്ഷിക്കും പൗരാവകാശങ്ങൾക്കും ഇരുണ്ടറകളൊരുക്കിയ കാലത്തോടൊപ്പം ചക്രവാളച്ചരിവിലിറങ്ങിപ്പോകുകയായിരുന്നില്ല ആ കിരാതനീതികൾ, നിയമങ്ങൾ: കോവിലകങ്ങളും, പൂമുഖങ്ങളും, കളങ്ങളും ഇടിച്ചുനിരത്താൻ എത്രയെത്രയോ ധീരയോദ്ധാക്കൾ ചോരചിന്തിയിട്ടുണ്ട്. ജീവൻ കുരുതിത്തറകളിൽ തർപ്പണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

വാസ്കോഡിഗാമ കപ്പലടുപ്പിച്ച് കപ്പലിറങ്ങുന്നതിനും എത്രയോ കാലംമുമ്പ് നാടുവാഴികളും, ദേശവാഴികളും അവരുടെ പുരോഹിതന്മാരും തുടങ്ങിവച്ചതാണ് ജന്മാവകാശത്തിന്റെ തേർവാഴ്ച. അവർ അടിമകളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. താഴ്ന്ന നിലങ്ങളിൽ കുടിയാന്മാരെ കുടിയിരുത്തി. കുടിയാന്റെ ചോര നീരായൊഴുകിവീണ ചെളിക്കുണ്ടങ്ങൾ കുളിർത്തു. കുളിർത്ത കതിർന്ന കന്നിമണ്ണിൽ എള്ളും, മഞ്ഞളും: കരിമുളകും, ചുക്കും ചന്ദനക്കട്ടയും വിളഞ്ഞു. മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞ് നിറംമാറിയ ചോരയുടെ സുഗന്ധംതേടി അറബികളും അർമേനിയക്കാരും കടൽ കടന്നെത്തി. അവരോടൊപ്പം പോന്ന പായക്കപ്പൽപ്പാളികളിലൂടെ പറങ്കികളും; പരന്ത്രീസുകാരുമെത്തി. അവരുടെ കാലടിയൊച്ചകൾ കണ്ടും കേട്ടും ഇംഗ്ലീയർ കൊത്തളങ്ങൾ തീർത്തു. വെള്ളക്കാരുടെ കൂട്ടങ്ങളിൽ വെള്ളിക്കോലും, പളപളപ്പൻ പൊന്നുനാണയങ്ങളും പറങ്കിപ്പുണ്ണുമായി കരങ്ങളിലണഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ അറക്കൽ ബീബിയും, അഞ്ചുതെങ്ങിൽ ആറ്റിങ്ങൽ റാണിയും, തലശ്ശേരിക്കോട്ടയുടെ [illegible] വാഴുന്നോരും [illegible] കമ്പനിക്ക് [illegible] കൊടുത്തു. [illegible] വിരിച്ച് അങ്ങാടിവാണിഭത്തിനിറങ്ങിയവർ വെള്ളിക്കോലിൽ [illegible] നിറച്ചു. പാണ്ട്യാലകളിൽ പട്ടാളത്തെ നിരത്തി [illegible] ചാലിയും, ചിപ്പവും, കുരുമുളകും, പഴശ്ശിയും, കരിമ്പുപ്പും [illegible] കൈക്കലാക്കി. കുരുമ്പ്രനാട് [illegible], ഇരുവഴിനാട് നമ്പ്യാന്മാരും തറവാട്ടുകാരും, അറക്കൽ ബീബിയും, കോലത്തിരിമാരും, ഒരു സാമൂതിരിയും തലശ്ശേരിക്കോട്ടയിൽ തമ്പടിച്ചിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനിക്ക് അടിയറവ് തീരുമാനിച്ചു. [illegible] ഫാർവിബാഷവും, വില്യം [illegible] രാജ്യഭാരമേറ്റു. കിരീടവും [illegible]. അങ്ങനെ [illegible] നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും, നാടുവാഴി [illegible] വാഴിതങ്ങളും സ്വന്തം സിംഹാസനങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനി [illegible] കൊടിയും [illegible] കുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. [illegible] കുടിയാന്മാരും [illegible] [illegible] ഒരുക്കി ബാഹ [illegible]. അവരുടെ [illegible] കടിക്കുന്നിൽ [illegible] തെളിക്കണി [illegible], [illegible] ഇടിച്ചുള്ള [illegible] പെണ്ണുങ്ങളിൽ [illegible] [illegible] ഇംഗ്ലീഷുകാർ [illegible] [illegible].

ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനികൾ [illegible] നാടുവാഴി [illegible] രാജാക്കന്മാർ കുടിയാന്മാരുടെ ചോരയിൽ കുളിർക്കുന്ന പൊലിമകൾ [illegible]. [illegible] ഭൂരാജാവിന്റെ [illegible] തിൽ [illegible] മഹാരാജ്യത്തിന്റെയും, ഉപദ്വീപുകളുടെയും ഉടമയായ ബ്രിട്ടീഷ് ഈസ്റ്റിന്ത്യാകമ്പനി വിക്ടോറിയാ മഹാറാണിയിൽ ലയിച്ചതോടെ നാടുവാഴിദേശവാഴികളും അവരുടെ സാമന്തന്മാരും എന്നത്തെയുംകാൾ മേലെ സുരക്ഷിതരായി.

പുതിയ നീതികളും നീതിപാലകരും: പഴയ മര്യാദകളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും എല്ലാമെല്ലാം എന്നുമെന്നും അനുഭവിക്കുന്നവരും ഭോഗിക്കുന്നവരും എതിരായിരുന്നു. മലബാറിന്റെ പൂർവ്വവൃത്തം തേടിയലഞ്ഞ വില്യം ലോഗന്റെ റവന്യൂറിപ്പോർട്ടും; മൊണ്ടേഗു ചെംസ്ഫോഡിന്റെ കാർഷിക പരിഷ്കാരവും കുടിയാന്മാർക്ക് ആശ്വാസമരുളിയില്ല. ഒക്ടേവിയൻ ഹ്യൂമിന്റെ നാഷണൽ കോൺഗ്രസ്സിൽ മോഹൻദാസ് കരംചന്ദ് ഗാന്ധിനേതാവായിവന്നപ്പോഴും പ്രശ്നമായിക്കണ്ടതില്ല, അന്തിപ്പോരായിലും കർഷകരുടെ ശവശരീരങ്ങൾ കഴുകന്മാർ കൊത്തിപ്പറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കുടിയാൻ ജന്മിക്കാണെ ഇങ്ങനെക്കൂട. വായപൊത്തി ഓഛാനിച്ച് ആചാരവാക്കുകളെ പറയാവൂ. മുട്ടിന് താഴെ ഉടുക്കാൻപാടില്ല, മുടി ക്രോപ്പ് ചെയ്യരുത്: മീശ വളർത്തരുത്. പെണ്ണുങ്ങൾ മുലക്കച്ച കെട്ടാൻ പാടില്ല. ചെരുപ്പ് ചവിട്ടാൻ പാടില്ല. അങ്ങിനെ നൂറു നൂറു വിലക്കുകൾ. ഒക്കെ ആചാരമര്യാദകളാണ്. തെറ്റിനടക്കുന്നവൻ ശിക്ഷിക്കപ്പെടും. വണ്ണാത്തിമാറ്റും, ക്ഷൗരവും, പന്തിഭോജനവും വിലക്കും. കുടിയാന്റെ കുടിയിലെ സദ്യക്ക് പപ്പടം കാച്ചണമെങ്കിൽ ജന്മിയുടെ അനുവാദം വേണം. ജന്മിയുടെ അനുവാദം തേടാതെ മക്കളുടെ കല്യാണസദ്യക്ക് പപ്പടം കാച്ചി വിളമ്പിയ കുടിയാന് കുടുംബത്തോടെ നാട്ടുകടന്ന് ഊരുവിട്ട് ഓടിപ്പോകേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

പുത്തരിക്ക്, ഓണം, കുടിയിരിപ്പ്, കാണപ്പണം, ജന്മഭോഗം തുടങ്ങി നൂറുനൂറു പിരിവുകൾ ജന്മിക്ക് കുടിയാൻ കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. നിയമവും, കീഴ്വഴക്കവും പറഞ്ഞു വിളവിന്റെ മുക്കാൽപങ്കും ജന്മി കട്ടിയെടുക്കും.

ജന്മി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ പൊളിച്ച് ചാർത്ത് നടത്തിക്കൊടുക്കണം. പുറപ്പാടും, ചാവും, ജന്മഭോഗവും വർദ്ധിപ്പിക്കാനും, കുടിയാൻ അധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ കുഴിക്കൂറ് ചമയങ്ങൾ ജന്മിയുടെ അടക്കിത്തീർക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള കുറുക്ക് വഴിയാണ് പൊളിച്ചുചാർത്ത്.

കുടിയാൻ പൊളിച്ചുചാർത്തിന് ഒരുക്കമായില്ലെങ്കിൽ മറ്റാർക്കെങ്കിലും മേൽച്ചാർത്ത് കൊടുക്കും. മേൽച്ചാർത്ത് വാങ്ങി ഇടജന്മിമാരായി തെളിഞ്ഞുനടക്കാനും, കുടിയാന്മാരെ ദ്രോഹിക്കാനും ചില പുത്തൻപണക്കാരും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. സുലൈമാൻ ഹാജിയും, കണാരൻ നമ്പ്യാരുമൊക്കെ ഇടജന്മിമാരായി രംഗപ്രവേശംചെയ്തവരാണ്.

ഓണത്തിനും വിഷുവിനും കുടിയാൻ ജന്മിയുടെ ഇല്ലങ്ങളിൽ കാഴ്ചകൾവെക്കണം. വാഴക്കുല, കോഴി, പശുവിൻനെയ്യ്, പച്ചക്കറികൾ, പപ്പടം അങ്ങിനെ ഒരു നൂറുകൂട്ടം വിഭവങ്ങൾ.

ജപ്തിയും, കുടിയൊഴിപ്പിക്കലും, ലേലവിളിയും, ബലാൽക്കാരവുമെല്ലാം അന്നിവിടെ സാധാരണസംഭവങ്ങളായിരുന്നു. അക്രമങ്ങളെ ചെറുക്കാനോ എതിർക്കാനോ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എതിർക്കുന്നവന് കഴുമരമോ, പുകയറയോ ആയിരുന്നു ഇനാം.

മുപ്പതുകളുടെ ഇടക്കാലത്തിൽ ചിറക്കൽ താലൂക്കിലെ കാറൂരിൽ കരുത്തരായ രണ്ട് കർഷകയുവാക്കൾ ജന്മിമാരുടെ ആക്രമങ്ങൾക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തി. വണ്ണത്താൻ രാമനും, കോടിലോൻ രാമനും. ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കളായിരുന്ന അവരിലാരും, പക്ഷെ, അധികം ഏറെനാൾ എതിർത്ത് നില്ക്കാനായില്ല.

ജന്മിയുടെ ഗുണ്ടകൾ കാറൂർ പുഞ്ചപ്പാടത്തിട്ട് വണ്ണത്താൻ രാമനെ അടിച്ചുകൊന്നാക്കി. ആശുപത്രിയിൽ അഭയംതേടിയ രാമന്റെ കാലിലെ അമ്പ് ഡോക്ടർ മുറിച്ചുമാറ്റി. ജന്മിക്കുവേണ്ടി.

വണ്ണത്താൻ രാമൻ ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ ജന്മിയുടെ ഉപ്പും ചോറും തിന്ന കാര്യസ്ഥന്മാർ കോടിലോൻ രാമനോടും പകതീർത്തു.

വയലിൽ കന്നുപൂട്ടുകയായിരുന്നു കോടിലോൻ. അതുവഴി നടന്നുവന്ന ഒരു കിഴവൻ കാലിൽകൊണ്ട മുള്ളെടുക്കാനാ

നികുതിദായകരേ!

7–വർഷ ദേശീയ ഗ്രാമവികസനബോണ്ടുകളിലെ നിക്ഷേപം മൂലധന നേട്ടങ്ങളിന്മേലുള്ള ആദായനികുതിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?

മൂലധന ആസ്തികൾ കൈമാറുന്നതുവഴി ലഭിക്കുന്ന തുകകൾ, കൈമാററം നടത്തിയ തീയതിമുതൽ ആറു മാസത്തിനകം 7-വർഷ ദേശീയ ഗ്രാമവികസന ബോണ്ടുകളിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇത്തരം ദീർഘകാല മൂലധന നേട്ടങ്ങളെ നികുതിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുമെന്ന് വകുപ്പ് 54-ഇ വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്നു.

രാജ്യമൊട്ടുക്കുള്ള റിസർവ്വ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ഓഫീസുകളിൽനിന്നും സ്റ്റേററ് ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ഏതാനും നിർദ്ദിഷ്ട ശാഖകളിൽ നിന്നും ഈ ബോണ്ടുകൾ ലഭിക്കും.

ഡയറക്ടർ ഓഫ് ഇൻസ്പെക്ഷൻ
(റിസർച്ച്, സ്റ്റാററിസ്റ്റിക്സ് ആൻഡ് പബ്ലിക് റിലേഷൻസ്)

ഇൻകംടാക്സ് ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറ്,
ന്യൂഡൽഹി – 110001.

davp 81/379

മെന്നപ്പോലെ കോടിച്ചോന്റെ കണ്ണിലെ കരടാക്കി. എന്നിട്ടും ചാടിവീണ ജന്മിയുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരും ഗുണ്ടകളും കൂടി ബലമായി പിടിച്ച് കേടിച്ചോനെ കുത്തിക്കൊലപ്പെടുത്തി. പിന്നെ ബന്ധനത്തിലെ സർവ്വ അടവുകളും പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടു. കസ്റ്റഡിയിലായി രിക്കെ രാമനെ പോലീസ് കുത്തിക്കൊന്നു. ജന്മിക്കുവേണ്ടി അംശം അധികാരിയായ പട്ടേലർ താക്കാതെയില്ല. കോടിച്ചോൻ രാമന്റെ ദേഹത്തെ തറിച്ച് മർദ്ദനമുറിയാക്കാൻ പിന്നീടാരും ധൈര്യപ്പെട്ടതായില്ല.

ജീവിതത്തിൽ എന്നന്നേക്കുമായി മുടന്തനായി ആശുപത്രിയിൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോരേണ്ടിവന്ന കുഞ്ഞമ്പാൻ രാമന് ഉത്തമചങ്ങാതിയുടെ ചോരക്കുരുതിക്ക് നിരപേക്ഷിക്കുന്ന പുഞ്ചപ്പാടങ്ങളിലെ നിലക്കുന്ന കണ്ണുകളെ നിസ്സഹായനായി നോക്കിയിരിക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

മലബാറിലെ കർഷകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ധീരോദാത്തമായ സമരചരിത്രം വണ്ണത്താൻ രാമന്റെയും കോടിച്ചോൻ രാമന്റെയും ചോരത്തുള്ളികൾ ചിന്തിയ ഓർമ്മകളുണർത്തുന്ന കുറ്റൂർ പുഞ്ചപ്പാടത്തിൽനിന്നാരംഭിക്കുന്നു. കുറ്റൂർ പുഞ്ചപ്പാടങ്ങളിൽ ഇടഞ്ഞുപൊട്ടിച്ച അമർഷച്ചുഴലികൊടുങ്കാറ്റാണ് വിഷ്ണുഭാരതീയന്റെയും, കേരളീയന്റെയും, കെ. വിഷ്ണുവിന്റെയും കെ. പി. ആറിന്റെയും അനുഭവങ്ങളിലെ വിപ്ലവവീര്യങ്ങളെ ആളിപ്പടർത്തിയത്.

ചിറക്കൽ താലൂക്ക് കർഷകസംഘം മലബാറിലെങ്ങും കർഷകരിൽ പുതിയൊരുണർവ്വ് പകർന്നു. പറശ്ശിനിക്കടവിലും, കാട്ടാമ്പള്ളിയിലും, ബക്കളത്തും ചേർന്ന കർഷകസമ്മേളനങ്ങൾ മുഴക്കിയ സംഘടനാശക്തിയുടെ സമരകാഹളം മലബാറിലെ ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

ഗ്രാമങ്ങൾ ഉണരുകയായിരുന്നു.

ജന്മിമാരും അവർക്ക് തണലേകിവന്ന അധികാരവർഗ്ഗവും ചുകപ്പ് കണ്ട കാളകളായി.

ജന്മിത്തത്തിന്റെ അഹങ്കാരം ഹാരി സിരാപടലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുനടന്ന മെർഹിററ്ലർ അടക്കമുള്ളവരി പടയിളക്ക കളിയുള്ള് കേർക്കാപ്പുറത്തായിരുന്നു, മാഷിസ്റ്റ് ലാമെയിൻ ഗൃഹഗ്രഹങ്ങളിലും, സീഗ്ഫ്രീഡ് ലൈൻ കോട്ടകൊത്തളങ്ങളിലും ഫ്രഞ്ച് പട്ടാളങ്ങളും, ജർമ്മൻ നാസിപ്പടയും പതിനായിരക്കണക്കിനായി മുഖാമുഖം അണിനിരന്നു. ഫ്രാൻസിന്റെ അസ്ഥിവാരം ബ്രിട്ടനെതിരെയും നാസിപ്പടയാളികൾ പിടിച്ചുകുലുക്കി തുടങ്ങി.

ഇപ്പോഴിതാ ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയിലെ എട്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സിംഹാസനമേറിയ ഇടക്കാലമന്ത്രിസഭകളിലൂടെ ലഭിച്ച അധികാരത്തിന്റെ അപ്പക്കഷണങ്ങൾ തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങി സ്വന്തം ശബ്ദം പോലും നഷ്ടപ്പെട്ട് നിർവീര്യതയിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുകയായിരുന്നു ഇന്ത്യൻ നാഷനൽ കോൺഗ്രസ്. ബൈബിളും ഖുറാനും ഭഗവത്ഗീതയും തലയിണയാക്കിവച്ച് വലതുപക്ഷം ചരിത്രത്തിന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിലെ ഹരിജനസന്താനങ്ങൾക്ക് രാമരാജ്യകഥകൾ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുകയായിരുന്നു ഗാന്ധിജി. ഗാന്ധിജിയുടെ രാമരാജ്യകഥകൾ കേട്ടുകേട്ട് ചൊടിച്ച് കയറിയ മുഹമ്മദലി ജിന്ന പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞ് കറാച്ചിയിൽ താവളമടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി ചേമ്പർലെയിനും, ഇന്ത്യാ വൈസ്രോയി ലിൻലിത്ഗോപ്രഭുവും ബ്രിട്ടന്റെ യുദ്ധം ഇന്ത്യയുടെ യുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെ പുകഞ്ഞുമൂടിയ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഇരുണ്ട പുകച്ചുരുളുകൾ ഭാരതീയഗ്രാമങ്ങളുടെ കളങ്കപ്പെടാത്ത ഇടവഴികളിലോളം ഇഴഞ്ഞെത്തി. ഏഴുറുപ്പിക പത്തണയ്ക്ക് വിറ്റിരുന്ന ഒരു ചാക്ക് കൂൺ പുഴുങ്ങലരിക്ക് മുപ്പതുറുപ്പിക പത്തണയായി. ഉപ്പ് തൊട്ട് കർപ്പൂരംവരെയുള്ള നിത്യോപയോഗവസ്തുക്കൾക്കെല്ലാം വില കുതിച്ചുകയറാൻ തുടങ്ങി. മണ്ണെണ്ണയും പെട്രോളും തീപ്പെട്ടിപോലും കിട്ടാതായി. വാഹനങ്ങൾ നിലച്ചു. ഫാക്ടറികൾ പൂട്ടിയിട്ടു. അദ്ധ്യാപകർക്ക് ഗ്രാന്റ് കിട്ടാതായി. ബ്രിട്ടന്റെ താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇന്ത്യ ഭീകരമായ യുദ്ധക്കെടുതികളിലേക്ക് വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു...

അന്നൊരുനാൾ സന്ധ്യക്ക് അണിയറ

യങ്ങാടിയിൽ അപരിചിതൻ സംശയിച്ചുനില്ക്കുന്നത് കണ്ടു. ഇരുട്ടിനെത്തിൽ ഏറെ ഉയരമില്ലാത്ത മെലിഞ്ഞ ശരീരം. ക്ഷീണിതനെങ്കിലും ശാന്തഗംഭീരമായ ഭാവം. പത്തൊമ്പത് വയസ്സ് തോന്നിക്കും. അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ എണ്ണൂറിന്നോ നീലാംബരി നാരായണൻനായർ ഓടിക്കിതച്ചെത്തി, അപരിചിതനോട് ദേഷ്യമായി സംസാരിക്കുന്നത് കണ്ടു. അപരിചിതന്റെ മുഖത്ത് അപ്പോഴും വല്ലാത്ത ഗൗരവമായിരുന്നു. (തുടരും)

(19-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

മൗക്തികം ആ മൗക്തികം എനിക്കവർ നൽകി. കൃതജ്ഞതയോടെ ഞാനതേറ്റുവാങ്ങി. അവർ ജലത്തിനുള്ളിലേക്ക് പോയിമറഞ്ഞു; ആ ചെപ്പ് തുറന്ന് ഞാൻ നോക്കി. അത്യുഗ്രജ്വാലകളുടെ നിറമുള്ള, നിലാവിന്റെ തണുപ്പുള്ള ഒരു മുത്ത്. സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു മുത്ത്.

ആ മുത്ത് ഭദ്രമായി എന്റെ കരളിന്റെയുള്ളിൽ ഒരറയുണ്ടാക്കി, അറയിൽ ഒരു പൂമെത്തവിരിച്ച് അതിൽ വെച്ചു. ഒരു വിജിഗീഷുവിന്റെ ഭാവമായിരുന്നു എനിക്ക്. ഒരു സ്നേഹസാമ്രാജ്യം വെട്ടിപ്പിടിച്ച പടയാളിയുടെ ദിവ്യാനുഭൂതിയായിരുന്നു എന്നിൽ.

ഞാൻ മെല്ലെ എണീറ്റു. എന്റെ കാലുകൾ പതുക്കെ മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. പടവുകൾ കയറി. പടവുകൾ പിന്നിട്ട് ഞാൻ കടന്നുവന്ന ഉദ്യാനത്തിനടുത്തെത്തി. എന്റെ ചുറ്റിനും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നൂറായിരം കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി ജ്വലിക്കുന്നതായെനിക്ക് തോന്നി. ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

എന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് ഞാനൊന്നെത്തിനോക്കി. എന്റെ കരളിന്റെ ഉള്ളിലെ അറയിൽ ഭദ്രമായി വെച്ച മുത്ത് ശാന്തമായുറങ്ങുന്നു. ഞാൻ നേടിയെടുത്ത സ്നേഹത്തിന്റെ മുത്തിനെയോർത്ത് പേടിച്ചിരുന്നു— കാക്കനാടൻ.

അടുത്തലക്കം

കൽക്കണ്ടത്തിന്റെ കഷണങ്ങൾ

പണ്ഡിതാഗ്രേസരനായ ശ്രീ വൈശ്രവണത്ത്
രാമൻനമ്പൂതിരി ശ്രീധരീയ വ്യാഖ്യാനത്തെ
ആസ്പദമാക്കി തയ്യാറാക്കിയ

ശ്രീമദ്ഭാഗവത വ്യാഖ്യാനം

(ശ്രീഗുരുവായൂരപ്പൻ സങ്കീർത്തനട്രസ്റ്റ് പ്രസിദ്ധീകരണം)
വീണ്ടും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു.

പേജ് 3200 — വലുപ്പം—ക്രൗൺ 1/4 — 4 വാല്യം.

പ്രീ-പബ്ലിക്കേഷൻ വില 125 ക.
5 ഗഡുക്കളായി (50+25+25+25+25) 150 ക.
പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുശേഷം—200 ക.
(രണ്ടിനും പോസ്റ്റേജ് പുറമെ)

ശ്രീമദ്ഭാഗവതത്തിന് മലയാളത്തിൽ ഇന്ന് ഒരു വ്യാഖ്യാനം അത്യാവശ്യമായതിനാലാണ് ഈ ബൃഹദ് പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനൊരുങ്ങുന്നത്. മൂലശ്ലോകവും, സാരാംശവും, പദാർത്ഥവും ചേർന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഏതൊരു ഹിന്ദുഗൃഹത്തിനും അമൂല്യനിധിയാണ്, നാലുവർഷംമുമ്പ് 80 രൂപക്ക് ലഭിക്കുമായിരുന്ന ഇത് ഇന്നത്തെ ക്രമാതീതമായ വിലവർദ്ധനവും മറ്റും കാരണം 200രൂപയാക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു അതിനാൽ ഈ സുവർണ്ണാവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക.

ആഞ്ഞം കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരി,
പണമയക്കേണ്ട വിലാസം: നാരായണാലയം,
ഗുരുവായൂർ 680101.

ഡോക്ടറുടെ പംക്തി

ഡോക്ടർ കാനം ശങ്കരപ്പിള്ള

പുള്ളികൾ

ചോദ്യം: ഞാൻ 30 വയസ്സുള്ള വിവാഹിതനാണ്. എന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് നാലുമാസത്തോളമായി. മൂന്നുമാസം മുമ്പ് എന്റെ വലതു കണങ്കാലിൽ ഒന്നുരണ്ട് വെളുത്ത ചെറിയ പുള്ളികൾ കാണാനിടയായി. ഇതു അത്ര കാര്യമായി കരുതിയില്ല എന്നാൽ കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഇതേ നിറത്തിൽ കുറെക്കൂടി വലിയ പുള്ളികൾ കാലിന്റെ മുട്ടിലും, പാദത്തിലും കണങ്കയ്യിലും കണ്ടു. പുള്ളികൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ചൊറിച്ചിലോ മറ്റു അസ്വസ്ഥതകളോ അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. തൊലി അല്പം കറുത്ത് ചുവന്നതിനു ശേഷമാണ് ഈ പുള്ളികളുണ്ടാകുന്നത്. ഇതു ശരീരത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളതായി തോന്നുന്നു. ഇതു പാണ്ഡുരോഗത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണോ? ദയവായി ഇതിന്റെ പ്രതിവിധി പറഞ്ഞുതരാനപേക്ഷ.

(ബേബി)

ഉത്തരം: ഒരു ത്വക്ക്രോഗവിദഗ്ധനെ കാണുക. അദ്ദേഹം നിങ്ങളെ സഹായിക്കും. നിസ്സാര രോഗമാകാം. പൂർണ്ണമായി മാറിക്കിട്ടും.

നിങ്ങളുടെ ചോദ്യങ്ങൾ ഡോക്ടർ കാനം ശങ്കരപ്പിള്ള C/o മലയാളനാട് വാരിക, കോട്ടമുക്ക്, കൊല്ലം എന്ന മേൽവിലാസത്തിലയക്കുക.

അടയാളം

ചോദ്യം: അവിവാഹിതയായ ഒരു സ്ത്രീ അവിഹിതബന്ധത്തിൽ ഗർഭം ധരിച്ചു. ഒന്നുമുതൽ മൂന്നോ നാലോ മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഗർഭഛിദ്രം നടത്തിയാൽ അത്തരം സ്ത്രീകളിൽ അതിന്റെ എന്തെങ്കിലും അടയാളങ്ങൾ കാണാൻ സാധിക്കുമോ? ശരീരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തോ മറ്റ് അവയവങ്ങളിലോ കാണാൻസാധിക്കുന്ന അടയാളങ്ങൾ ഏതെല്ലാം?

ഹംസ

ഉത്തരം: ചിലരിൽ കണ്ടേക്കാം. മറ്റു ചിലരിൽ കണ്ടില്ല എന്നും വരാം.

'ഏതോ ഒന്ന്'

ചോദ്യം: ഞാൻ വിവാഹിതയും 25 വയസ്സ് ഉള്ള ഒരു മുസ്ലീം പെൺകുട്ടിയാണ്. ഞാൻ അദ്ധ്യാപികയും ഭർത്താവ് ക്ലർക്കുമാണ്. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വണ്ണംകുറവുള്ളവരാണ്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഒരു വർഷമായി. ഇതുവരെയും എനിക്ക് ഒരു വിശേഷവും ഇല്ല. അതിനു ഒരിക്കൽ ഡോക്ടറെ കണ്ടു. അപ്പോൾ പറഞ്ഞു കുട്ടിക്ക് തകരാർ ഒന്നും ഇല്ലയെന്ന്. എന്റെ ഇക്കാക്ക് ഏതോ തകരാർ ഉണ്ട് എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. എന്നെ ഒരിക്കലും സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചിട്ടില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് വേദനിക്കുന്നകാരണം ഞാൻ സുഖം ഉണ്ട് എന്ന്

പറയും. അദ്ദേഹം എന്തോ ഒന്ന് ചെയ്യുന്നു എന്നല്ലാതെ എനിക്ക് ഒന്നും തോന്നാറില്ല. എന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണോ എനിക്ക് കുട്ടികൾ ഉണ്ടാകാത്തത്? ഇക്ക എന്നോട് പറയും ഭാര്യയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയാത്തവൻ പുരുഷൻ അല്ലയെന്ന്. ഇക്ക അറിയാതെയാണ് ഞാൻ കത്ത് അയക്കുന്നത്. ഞാൻ ജോലിസ്ഥലത്താണ്. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് വിശദമായി മറുപടി അയച്ചുതരണം. എന്റെ ഇക്കായെ പിരിഞ്ഞ് ഇരിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പക്ഷെ, രാത്രിയെ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. ഇക്കായുടെ സന്തോഷം എന്റെ ദുഃഖംമാത്രം. താങ്കൾ എന്റെ ദുഃഖംമാററാൻ വിശദമായി മറുപടിതരണം.

റസിയ

ഉത്തരം: ലൈംഗിക സംതൃപ്തിയും ഗർഭധാരണവുമായി ബന്ധമൊന്നുമില്ല. ലൈംഗികകാര്യങ്ങളിലുള്ള ഭർത്താവിന്റെ അജ്ഞതയാവാം സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം. മാനസികകാരണങ്ങൾ, ശാരീരികകാരണങ്ങൾ എന്നിവയാലും ഇത് സംഭവിക്കാം. ഭർത്താവ് ഒരു ഡോക്ടറെ നേരിൽ കാണണം.

പല്ലിന്റെ പ്രശ്നം

ചോദ്യം: എന്നെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നം ഉന്തിനിൽക്കുന്ന എന്റെ പല്ലുകളാണ്. ഞാൻ 17 വയസ്സുള്ള ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. ഒരു പ്രാവശ്യം കമ്പി കെട്ടിച്ചതാണ്. യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. താങ്കളുടെ വിലയേറിയ പരിഹാരമാർഗ്ഗം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്

അനിൽ

ഉത്തരം: ഡന്റൽ കോളേജിൽ ഒന്നു കാണിച്ചുനോക്കുക.

രഹസ്യം

ചോദ്യം: ഞാൻ 21 വയസ്സുള്ള ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. എന്നെ അലട്ടുന്നത് ലൈംഗികപരമായ പ്രശ്നമാണ്. എന്റെ വൃഷ്ണസഞ്ചിക്ക് ഇടക്കിടെ ചൊറിച്ചിൽ അനുഭവപ്പെടുന്നു. കുറച്ചുനാളുകളായി ഈ രോഗം തുടങ്ങിയിട്ടെങ്കിലും അത് അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. അങ്ങനെയാണ് ഇത്രയുംനാൾ നീണ്ടുപോയത്. ഇപ്പോൾ ഇടയ്ക്കിടെ നല്ല ചൊറിച്ചിൽ ഉണ്ട്. ഇത് പൂർണ്ണമായും വിട്ടുമാറുന്ന രോഗം തന്നെയാണോ? വേണ്ട ഉപദേശം എല്ലാം നൽകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ജോൺ

ഉത്തരം: പൂർണ്ണമായും മാറുന്ന രോഗമാണ്. ഇത് രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കേണ്ട കാര്യമൊന്നുമല്ല. ഒരു ത്വക്‌രോഗ വിദഗ്ധനെ നേരിൽ കാണുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഔഷധങ്ങൾ കഴിക്കുക.

Tel. : 333181
Eranch : 331323
P. O. Box: 6720
Cable ; JINZY

GEMINI STORES

Sh. Zayed 2nd Street AbuDhabi – U. A. E.
Importers, Dealers famous brands export quality Lalit, Sharda. Raj Indian Stainless Steel Utensils and household and Electric Appliancef, Dinner Sets Crockeries and Cutleries etc.
ALSO VISIT OUR BRANCH NEAR HOLIDAY INN

മിനിലാപ്

ചോദ്യം: ഞാൻ വിവാഹിതനാണ്. ഞങ്ങളുടെ രണ്ടാമത്തെ കുഞ്ഞിന് രണ്ടര വയസ്സ് പ്രായമായി. പല കാരണങ്ങളാലും അടുത്ത കുട്ടി കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞു മതി എന്ന് ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിനാൽ സംഭോഗസമയത്ത് ഉറ (കോഹിനൂർ) ഉപയോഗിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഭാര്യക്ക് ആർത്തവം 27-28 ദിവസം കൂടുമ്പോൾ കൃത്യമായി ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ ആർത്തവം തുടങ്ങിയത് നവംബർ 13-ാം തീയതി ആയിരുന്നു. ഈ മാസം (ഡിസംബർ) 4-ാം തീയതി ഞങ്ങൾ ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉറപൊട്ടി ശുക്ലം യോനിയിൽ പതിക്കാൻ ഇടയായി. അതിനാൽ അവൾക്ക് ഗർഭം ഉണ്ടാവാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ? അങ്ങിനെ ഗർഭം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഗർഭം അലസിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രായോഗികനിർദ്ദേശങ്ങൾ മലയാളനാടിലൂടെ അറിയിക്കണം

ഗോപകുമാർ

ഉത്തരം: രണ്ടാമത്തെകുഞ്ഞിനു രണ്ടര വയസ്സായ സ്ഥിതിക്ക് ഇനിയും താൽക്കാലിക മാർഗ്ഗങ്ങൾ നോക്കേണ്ട കാര്യമല്ലല്ലോ. സ്ഥിരമായ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കാം. ഭാര്യയെ "മിനിലാപ്പിനു" വിധേയമാക്കുക. ഗർഭധാരണം സംഭവിച്ചാൽ (ആർത്തവം തെററി പതിനഞ്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ) ചെയ്യാവുന്ന ഏററവും നല്ല കുടുംബസംവിധാനം M. R അഥവാ ആർത്തവക്രമീകരണമാണ്. "മങ്കമാരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ" (പേജ് 63-66) ആർത്തവക്രമീകരണം (പേജ് 34-39) മിനിലാപ് (പേജ് 63-66) കാണുക.

ഏതായാലും അടുത്ത കുഞ്ഞ് കുറേക്കൂടി കഴിഞ്ഞു മതി എന്ന ചിന്താഗതി മാററാം. "അടുത്ത കുഞ്ഞ് വേണ്ടേവേണ്ട" എന്നതാവട്ടെ മുദ്രാവാക്യം.

രോഗമല്ല

ചോദ്യം: ഞാൻ പത്തൊമ്പതുവയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവാണ്. എനിക്ക് ആഴ്ചയിൽ ഒരു പ്രാവശ്യംവീതം സ്വപ്നസ്ഖലനം ഉണ്ടാകുന്നതുകാരണം ഞാൻ വളരെയധികം അധഃപതിച്ചിരിക്കയാണ് സാർ. ഇത് എന്റെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിനെ തകരാറുണ്ടാക്കുമോ? എനിക്ക് വിവാഹിതനാകാൻ പറ്റുമോ. ഈ ദുഃഖത്തിൽനിന്ന് ഡോക്ടർ എന്നെ രക്ഷിക്കണം. ഞാൻ ഡോക്ടറെ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നെ രക്ഷിക്കൂ സാർ, രക്ഷിക്കൂ...

ശശികുമാർ

ഉത്തരം: സ്വപ്നസ്ഖലനം രോഗമല്ല. ഈ പ്രായത്തിലുള്ള യുവാക്കൾക്ക് ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. ചികിത്സ വേണ്ട. രോഗമല്ല എന്ന ബോധമാണാവശ്യം.

കാൻസർ അല്ല

ഞാൻ ഇരുപത്തിമൂന്നു വയസ്സുള്ള അവിവാഹിതനാണ്. മെലിഞ്ഞ ശരീരമാണെന്റേത്. തൂക്കം നാല്പത്തിയഞ്ചു കിലോഗ്രാം മാത്രമാണ്;

ആറു മാസത്തിനുമുമ്പ് എന്റെ മൂക്കിനു താഴെയായി മേൽച്ചുണ്ടിനു മീതെയായി വെളുത്ത പാടുകൾ കണ്ടിരുന്നു. അവിടെ വരുന്ന രോമങ്ങളെല്ലാം വെളുത്തവയായിരുന്നു. വെളുത്ത രോമങ്ങളെല്ലാം ഞാൻ പിഴുതുകളയുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്, ഇപ്പോൾ ആ പാടുകൾ നിശ്ശേഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

എന്നാൽ രണ്ടുമാസംമുമ്പ് എന്റെ ഇടത്തെ കൈമുട്ടിനുതാഴെയായി ഒരു ചെറിയ മുഴ കാണാനിടയായി. അത് സ്പർശിച്ചാൽ മാത്രമേ കണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം എന്റെ വയറിന്റെ ഇടത്തെ ഭാഗത്തു പൊക്കിളിനു അല്പം മീതെയായി ഒരു ചെറിയ മുഴ കാണാനിടയായി. അതും സ്പർശിച്ചാൽ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ വലതുഭാഗത്തെ അടിവയററിലും രണ്ടു കൈമുട്ടിനും മീതെയായി ഈ മുഴകൾ കണ്ടുവരുന്നു. 18-10-81 ലെ മലയാളനാട് വാരികയിലും 8-11-81 ലെ മലയാളനാട് വാരികയിലും "കാൻസർ" എന്ന രോഗത്തെപ്പററിയുള്ള ലേഖനം ഞാൻ വായിച്ചിരുന്നു. അതിൽ ഏ ഗ്രൂപ്പ് രക്തമുള്ളവർക്ക് രോഗസാധ്യത കൂടുതലാണെന്ന് എഴുതികണ്ടു. എന്റെ രക്ത

ഗ്രൂപ്പ് എ തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ രോഗം കാൻസർ തന്നെയാണോ യെന്ന് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. കാൻസർ ഇവിടന്ന് ചികിത്സിച്ചു മാറ്റാൻ കഴിയുമോ?

അഞ്ചുവർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എനിക്ക് ടി. ബി. എന്ന രോഗം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഡോക്ടറുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മരുന്ന് കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ വീണ്ടും കഫത്തിൽ രക്തം കണ്ടതിനെ തുടർന്ന് എന്റെ വലതുഭാഗത്തെ ശ്വാസകോശത്തിൽനിന്നും രക്തംവരുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്തിട്ട് നാലു വർഷത്തോളമായി ഞാൻ രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഇവിടെ വരുമ്പോൾ എന്നെ ചികിത്സിച്ച ഡോക്ടർ കുറച്ചുനാളത്തേക്ക് കാത്സ്യംസാൻഡോസ് ബിപ്ലോൾവ്; അഡക്സോലിൻ കാപ്സൂളും കഴിക്കാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു ഞാൻ അതു കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ റോബ്ലരോസ് എത്രനാൾ കഴിക്കാം? എനിക്ക് കണ്ണിന് അല്പം കാഴ്ച കുറവാണെന്നു തോന്നുന്നു. കാരണം അല്പ ദൂരെയുള്ള എഴുത്തുകൾ വായിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. ഈ സുഖക്കേടും കണ്ണുമായി വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ? ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് ഞാൻ മാനസികമായും ശാരീരികമായും തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

കെ. വി. രാജൻ

ഉത്തരം: വെളുത്തപാട്, സ്പർശിച്ചാൽമാത്രം അറിയുന്ന മുഴകൾ ഇവ എന്തൊക്കെയാണ് എന്നു കത്തിലെ വിവരംവച്ചു പറയാനാവില്ല. ഏതായാലും കാൻസർ അല്ലതന്നെ. നിരുപദ്രവിയായ ഏതോ അസുഖമാകാനാണിട. ഒരു ഡോക്ടറെ നേരിൽ കണ്ടു സംശയനിവാരണം നടത്തിയാൽ വെറുതെ മനസ്സു പുണ്ണാക്കേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ.

"എ" ഗ്രൂപ്പു രക്തമുള്ളവർക്ക് കാൻസർ വരും എന്നൊന്നും എഴുതിയിരുന്നില്ല ചില രോഗങ്ങൾ ചില പ്രത്യേക രക്തഗ്രൂപ്പുള്ളവരിൽ കൂടുതലായി കാണപ്പെടുന്നു. രണ്ടു രോഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആമാശയവ്രണം (പെപ്റ്റിക് അൾസർ) "ഒ" ഗ്രൂപ്പുകാരിനാണ് കൂടുതൽ കാണുന്നത്. ആമാശയത്തിലെ അർബുദബാധ (സ്റ്റൊമക് കാൻസർ) "എ" ഗ്രൂപ്പുകാരിലാണ് കൂടുതലായി കാണപ്പെടുന്നത് ഇതിനർത്ഥം "എ" ഗ്രൂപ്പുകാർക്കെല്ലാം കാൻസർ വരുമെന്നോ, ആമാശയകാൻസർ പിടിപെടുമോ എന്നല്ല.

ക്ഷയരോഗചികിത്സയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്ന ചില ഔഷധങ്ങൾ കാഴ്ചയെ ബാധിച്ചുവെന്നുവരാം. കാഴ്ചക്കുറവുണ്ടെങ്കിൽ ഡോക്ടറെ കാണുകയും ഔഷധം നിർത്തുകയും വേണം. □

(15-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

ഉദയം തുടങ്ങിയതേ ഉള്ളൂ.

അപ്പോഴേക്കും കാറ്റുപെയ്ത്കപോലെ ശാന്തമായി അലസമായി നിശ്ചലമായി കിടന്നിരുന്ന മാനസസരസ്സിൽ ഗ്രീഷ്മകാലാരംഭത്തിൽ വടക്കൻതീരങ്ങളിൽനിന്നും പറന്നെത്തുന്ന കാട്ടാറാവുകളെപ്പോലെ ഓർമ്മകൾ ഒന്നൊന്നായി പറന്നിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ആ പറവകൾ ഇളക്കിവിട്ട പരശതം കുഞ്ഞോളങ്ങൾ ആ സരോവരത്തിന്റെ പുളിനങ്ങളിൽ ഒന്നിനു പിന്നാലെ ഒന്നായി ഓടിക്കയറി.

കഴിഞ്ഞുപോയ അറുപതോളം സംവത്സരങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നുപോന്ന ദീർഘിച്ച ജീവിതയാത്രക്കിടയിലെ മറക്കമുടിക്കല്ലും മറക്കാനാവാത്ത മുഖങ്ങൾ, മാഞ്ഞുപോകാത്ത ദൃശ്യങ്ങൾ, തേഞ്ഞുപോകാത്ത പാടുകൾ, ഉണങ്ങാത്ത മുറിവുകൾ, മറിയാത്ത പോറലുകൾ, നീരുവരാത്ത ചതവുകൾ, അങ്ങനെ എല്ലാം ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ തിരശ്ശീലയിലെന്നപോലെ ഒന്നൊന്നായി വന്നു നിരന്നു തുടങ്ങി.

ഓർമ്മകളുടെ ഓളങ്ങൾ!

എന്തു നല്ല പേര്!

അല്ലെങ്കിൽ അതു വേണ്ട; എന്റെ കഥ, ഏകാന്തപഥികൻ, ആത്മകഥ, ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ, ചിന്താതരംഗങ്ങൾ, അനുസ്മരണം, ഞാൻ, ഏകാന്തലോകം, വഴിയമ്പലം, വഴിവിളക്കുകൾ, ഒരു യാത്ര, ആൾത്തിരക്കിൽ ഒറ്റയ്ക്ക്, ഉദയംതൊട്ട് അസ്തമയംവരെ, ഞാൻ ഞാൻ മാത്രം, അങ്ങനെ... അങ്ങനെ... അങ്ങനെ.

(തുടരും)

കാലവർഷരാത്രികളിലൊന്നാണിതെന്ന് എങ്ങനെ പറയാനാവും.

നക്ഷത്രങ്ങൾനിറഞ്ഞ ആകാശം.

തെളിഞ്ഞ നിലാവ്!

പ്രസാദൻ കാതോർത്തുകിടന്നു;

അമ്മയുടെ കിടപ്പറവാതിൽ അടയുന്ന ശബ്ദത്തിനുവേണ്ടി.

സമയം പിന്നെയും കുറേക്കഴിഞ്ഞു.

അമ്മയെന്താണുറങ്ങാൻ വൈകുന്നത്?

അർദ്ധരാത്രിയാവാൻ ഇനി അധികനേരമില്ല.

രണ്ടു മുഖങ്ങൾ ഒരു മനുഷ്യ

ഇത് പതിവുള്ളതല്ലല്ലോ.

പതിനൊന്നുമണിക്കുമുമ്പ് അമ്മ ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എത്രയോ വർഷങ്ങളായിട്ടങ്ങനെയാണ്.

അയാൾ സാവധാനം എഴുന്നേറ്റു.

ശബ്ദമുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ട് ഇടനാഴിയിലൂടെ മുന്നോട്ടുനടന്നു.

അമ്മ കിടക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ബെഡ്ഷീറ്റ് കുടഞ്ഞുവിരിച്ചു.

മേശവിളക്കിന്റെ തിരിനാളം താഴ്ത്തി.

മങ്ങിയവെളിച്ചത്തിൽ അമ്മ വാതിലടയ്ക്കാൻ വരുന്നതും കതകടയ്ക്കുന്നതും കണ്ടു.

പ്രസാദൻ കിടക്കയിൽ തിരിച്ചുവന്ന് പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ കരുതലോടെ തുറന്നു.

മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി.

പാതിരാക്കാറ്റിൽ കുവളച്ചില്ലകൾ ഇളകി. അവ്യക്തമധുരമായ ഗാനാലാപംപോലെ മർമ്മരം ഉതിർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

കാലവർഷം കഴുകിത്തുടച്ച വെള്ളിമണൽത്തരികളിൽ പുതഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നിലാവിലൂടെ അയാൾ നടന്നു.

അകലെയെവിടെയോ നായ്ക്കൾ ഓലിയിടുന്ന ശബ്ദം രാത്രിയുടെ മൗനസംഗീതത്തിൽ അപസ്വരം കലർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രിയംവദയുടെ വീട്ടുവളപ്പിലെ വലിയ ഇലഞ്ഞിമരത്തിന്റെ നിഴൽപ്പാടിൽ തെല്ലിട നിന്നുപോയി.

അതിന് തൊട്ടപ്പുറത്താണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യവിശ്രമസ്ഥലം.

അവിടെനില്ക്കുന്ന ചെന്തെങ്ങിന്റെ പീലിയോലകൾ നിലാവിൽ ഇളകിയാടുന്നു.

അവയെന്തോ പിറുപിറുക്കുന്നതുപോലെ.

"ഈ രാത്രിയിൽ നീയെന്തിനുവന്നു?!!

അങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നില്ലേ?

കിഴക്കുവശത്തെ മുരിങ്ങ് ചില്ലകൾ വീശിനില്ക്കുന്ന രാജമല്ലിയുടെ ചുവട്ടിൽ അദ്ദേഹമുണ്ടോ?

അറിയാതെ നോക്കിപ്പോയി.

ഏറവും ഒടുവിൽ പ്രിയംവദയുടെ അച്ഛനുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നത് ആ രാജമല്ലിയുടെ ചുവട്ടിൽവച്ചായിരുന്നല്ലോയെന്ന് ഓർത്തു

ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ.

മൂന്നുവർഷങ്ങൾക്കപ്പുറത്തെ സായാഹ്നം. പക്ഷേ അതിന്നലെയായിരുന്നെന്ന് തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചുവെന്ന് ഇപ്പോൾപോലും വിശ്വസിക്കാനാവുന്നില്ല...

പ്രസാദൻ മുന്നോട്ടുനടന്നു.

പ്രിയംവദയുടെ കിടപ്പുമുറിയുടെ അരികിൽ എത്തി.

ജനൽപാളികൾ പുറത്തുനിന്ന് തുറ

നോവൽ

തോപ്പിൽ രാമചന്ദ്രൻപിള്ള

ഞാനാവുമോയെന്ന് നോക്കി.

ഇല്ല.

കണ്ണ് കൊളുത്തിട്ടിരിക്കുകയാണ്.

സന്ധ്യക്ക് കുവളത്തറയിൽ വിളക്ക വച്ചിട്ട് വരുന്ന പ്രിയംവദയോട് സംസാരിച്ചതോർത്തു.

"എനിക്ക് നാളെ പോവണം".

"ഞാൻ കൂടെവരണോ?"

"വേണ്ടാ"

"പിന്നെ?"

"ചിലകാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കണം".

"ഇപ്പോ സംസാരിക്കാമല്ലോ."

"പറ്റില്ല".

"അതെന്താ?"

"രഹസ്യമാണ്".

"എന്നോട് സംസാരിക്കാൻമാത്രം എന്തുരഹസ്യമിരിക്കുന്നു?"

"ഉണ്ട്"

"എങ്കിൽ പറഞ്ഞോളൂ".

"ഇവിടെവെച്ചുവേണ്ട. രാത്രി വീട്ടിൽവരാം". അവളൊന്നു കുലുങ്ങിച്ചിരിച്ചു.

കളിയാക്കുംപോലെ.

"നീയെന്താ ചിരിച്ചത്?"

"എനിക്ക് ചിരിക്കാൻപാടില്ലേ?"

സാന്ധ്യമാരുതനിൽ കൽവിളക്കിലെ തിരിനാളങ്ങൾ മെല്ലെ മെല്ലെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പരസ്പരം നോക്കിനിന്നു.

കുറച്ചധികംസമയം.

ഒടുവിൽ അവൾപറഞ്ഞു.

"ഞാൻ പോവുന്നു".

"രാത്രി വരും".

"വേണ്ടാ".

"അത് തീരുമാനിക്കുന്നത് ഞാനാണ്".

"അല്ല".

"പിന്നെ?"

"എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് എപ്പോൾ വരണമെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിക്കും".

"ഓ. അങ്ങനെയാണോ?"

അതിനവൾ മറുപടിപറഞ്ഞില്ല

"എന്താ ഒന്നും പറയാത്തത്?"

"എല്ലാം പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു".

"നീയെന്നെ ശരിക്കും സ്നേഹിച്ചില്ല"

"രാത്രി കതക് തുറന്നിടലാണോ സ്നേഹം"

"അതും കൂടിയുണ്ട്".

"എങ്കിൽ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്ന് കരുതിക്കോളൂ".

"തീർച്ചയാണോ?"

അവൾ തലയാട്ടി.

ആണെന്നോ അല്ലെന്നോ അർത്ഥംവരാവുന്നമട്ടിൽ.

കൂടുതലൊന്നും പറയാൻനിൽക്കാതെ അവൾ പോയി.

കരിനാഗങ്ങൾപോലെ കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വാർമുടിയും ഇളകിമറിയുന്ന കൊഴുത്ത നിതംബവുംനോക്കി അഭിനിവേശത്തിന്റെ തിരയേറ്റങ്ങളോടെ നയനങ്ങളുമായിനിന്നു.

പിന്നെ കടന്നുപോയ മണിക്കൂറുകൾ

അപ്പോഴൊക്കെ ആലോചിച്ചത് അവൾ പറഞ്ഞകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്...

അയാൾ ജാലകത്തിനരികിലേക്ക് കൂടുതൽ ചേർന്നുനിന്നു.

K. BALAN TAILORS

Near Grindlays Bank. P. B. 3127.

BUR DUBAI Tele: 434011.

One of the oldest gents Tailoring establishment in DUBAI.
Specialists in suits, safaris and uniforms.
Reduced rates prompt delivery and customer satisfaction Guaranteed.

We have a branch also near INDIA HOUSE,
BUR DUBAI Tele: 436879.

കൂർക്കംവലിയുടെ ശബ്ദമുണ്ടോ?

ഇല്ല

അപ്പോഴവൾ ഉറങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവില്ലേ?

ഇത്രനേരവും പിന്നെന്തു ചെയ്യുകയാണ്?

അയാൾ ജാലകത്തിൽ മുട്ടി.

വീണ്ടും വീണ്ടും.

"ആരാ അത്?" അടക്കിയസ്വരത്തിലുള്ള ചോദ്യം.

"ഞാനാണ്".

ജനൽപാളികളുടെ കൊളുത്ത് ഊരുന്നതുപോലെ...

കുറച്ചുസമയം പിന്നെയുംകഴിഞ്ഞു.

ജാലകം തുറന്നു.

മുറിയിൽ നിറഞ്ഞവെളിച്ചം.

മേശപ്പുറത്ത് കത്തിനിൽക്കുന്നവിളക്ക്

തുറന്നുവച്ച ഏതോ പുസ്തകം.

പ്രിയംവദ വായിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് അറിഞ്ഞു. കിടന്നാൽ ഉറങ്ങിപ്പോവുമെന്ന് കരുതിയാവും.

ജാലകത്തിനപ്പുറവും ഇപ്പുറവുമായി അവർനിന്നു.

"കടക്ക് ഉള്ളേക്ക്".

"കടക്കില്ല".

"അതെന്താ?"

"ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ വരുമെന്ന്".

"നീയെന്നെ തോല്പിക്കാൻനോക്കുന്നു"

"തോന്നലാണ്".

"അല്ല".

"ഞാൻ ആരെയാണ് തോല്പിച്ചതെന്ന് അറിയാവുന്ന ആളല്ലേ?"

"നിന്റെ വേദാന്തം കേൾക്കാനല്ല ഞാൻ വന്നത്"

"പിന്നെന്തിനാ?"

ഒരു വശ്യമന്ദഹാസം അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ വിടർന്നു! ആ മന്ദഹാസംപോലും തന്നെ അപഹസിക്കാൻവേണ്ടിയാണെന്ന് പ്രസാദന് തോന്നി.

"ശരി ഞാൻ പോവുന്നു"

"ഇനിയെന്നു കാണും?"

"ഒരിക്കലും കാണില്ല"

"ഈ അർദ്ധരാത്രിക്ക് തമാശ പറയാതെ"

"നീയൊരു വിഡ്ഢിയാകുകയാണല്ലോ"

"നേരത്തെതന്നെ അതാണല്ലോ"

വീണ്ടും ചിരി.

കൊല്ലുന്ന ചിരി.

പ്രസാദൻ തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

അമർഷവും രോഷവും മനസ്സിൽ കത്തിക്കാളി.

ഇല്ല.

ഈ രാത്രി എല്ലാം തീരുകയാണ്.

വർഷങ്ങളിലെ ബന്ധം ഇതോടെ അവസാനിക്കുന്നു.

മുറിക്കുള്ളിൽനിന്ന് നേർത്ത ശബ്ദം.

"പ്രസാദേട്ടാ"

തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല.

വീണ്ടും കേട്ടു.

"പോവരുത്"

വേഗത്തിൽ നടന്നു.

കതക് തുറക്കുന്ന ശബ്ദം.

പ്രിയംവദ പിന്നാലെ കുതിച്ചെത്തി.

രണ്ടു കൈകളുംകൊണ്ട് അയാളെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി.

കിതച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ...ഞാനാണ് പറയുന്നത്... പോവരുത്"

പ്രസാദൻ നിന്നു.

ഒരു ശിലാവിഗ്രഹംപോലെ...

"വരൂ. നമുക്ക് മുറിയിലേക്കുപോവാം"

"വേണ്ട. ഞാൻ വരുന്നില്ല"

ഒരു തേങ്ങലോടെ അവളയാളുടെ മാറിലേക്ക് വീണു.

* * *

ജാലകത്തിലൂടെ ഒഴുകിയിറങ്ങുന്ന നിലാവിന്റെ വെൺമയിൽ, നേർത്ത കുളിരിൽ, മുങ്ങിക്കുളിച്ച് പ്രിയംവദ കിടന്നു.

മെത്തയിലെ അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ മുടിയിഴകൾ തലയിണയിലും തൂവെള്ള വിരിപ്പിലും ഇരുണ്ട പുഴയുടെ പലശാഖാവഴികൾപോലെ ഒഴുകിപ്പരന്നു.

വർഷമേഘങ്ങൾക്കിടയിൽ എത്തിനോക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾപോലെ വിടർന്ന കുടമുല്ലപ്പൂക്കൾ... കരിമഷിയെഴുതിയ അർദ്ധനിമീലിതങ്ങളായ കണ്ണുകളിൽ സുരതത്തിന്റെ തളർച്ച.

പട്ടുരോമങ്ങൾ പൊടിച്ചുനിൽക്കുന്ന മേൽച്ചുണ്ടിനു മീതെ വിയർപ്പുമണികൾ. ദന്തക്ഷതങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഇരുണ്ട കീഴ്ച്ചുണ്ടിൽ സംതൃപ്തിയുടെ മാസ്മര മന്ദഹാസം... പ്രസാദന്റെ കണ്ണുകൾ അവസാനിക്കാത്ത ആർത്തിയോടെ അവളെ അ

ടിക്കടിയുഴിഞ്ഞു;

കസ്തൂരി നിറഞ്ഞ ചിമിഴുകൾ പ്രിയംവദയുടെ വിശാലനീലമേഘനഗ്നതയിൽ അടിച്ചുടച്ചു നടന്നു. വടിവൊത്ത കണങ്കാലുകളുടെ മാർദ്ദവത്തിലൂടെ, കൊഴുത്ത തുടകളുടെ തണുപ്പിലൂടെ, വിടർന്ന അരക്കെട്ടിലൂടെ, പൊക്കിൾച്ചുഴിയിലൂടെ മേലോട്ട്... പിന്നെയും മേലോട്ട്...

സുരതാലസ്യത്തിൽനിന്ന് വീണ്ടുമവളുണർന്നു. ഒരു സർപ്പനാഗംപോലെ പുളഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാളിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുകയറി.

കോരിത്തരിച്ച പേശീവലകളുടെ കുളിർമ്മയിൽ പ്രസാദൻ മുഖമർത്തി·

ചുണ്ടുകൾ മുലഞെട്ടുകളിൽ ഇഴയവേ അവളയാളെ കൊഴുത്ത കണങ്കൈകൾകൊണ്ട്, തുടകൾകൊണ്ട്, കണങ്കാലുകൾകൊണ്ട് വരിഞ്ഞുമുറുക്കി.

ആദിപാപത്തിന്റെ ആയിരം ഫണങ്ങൾ വിടർന്നാടി.

രതിമൂർച്ഛയുടെ കാളിയമർദ്ദനത്തിൽ കിതപ്പും സീൽക്കാരങ്ങളും ഉയർന്നു. കാലം പ്രകമ്പനംകൊണ്ടു നിൽക്കവേ, സുഖാലസ്യത്തിന്റെ നിമിഷാർദ്ധങ്ങളിൽ ജന്മാന്തരങ്ങൾ പൂത്തു......

• • •

അഞ്ചു് പടിഞ്ഞാറൻ ആകാശത്തു് വിളറിയ ചന്ദ്രബിംബം അസ്തമയവും കാത്തുകിടന്നു.

മരച്ചില്ലകളിൽ രാക്കിളികൾ ഉണർന്നു പാടി. പ്രഭാതത്തിനു മുമ്പുള്ള കുളിർകാറ്റ് പ്രിയംവദയുടെ അളകങ്ങളിൽ തെന്നിയൊഴുകി.

അവ മെല്ലെ മെല്ലെ ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ മാറിൽ മുഖമമർത്തിക്കിടക്കുന്ന പ്രിയംവദയോടു് പ്രസാദൻ ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ പോവട്ടേ"

"കുറച്ചുകൂടി കഴിയട്ടെ"

"നേരംവെളുക്കാറായി"

"തോന്നുന്നതാണു്"

"കോഴികൂവി"

"ഞാൻ കേട്ടില്ലല്ലൊ"

"ഈ രാത്രി നീയൊട്ടും ഉറങ്ങിയതല്ലല്ലോ"

"ഉറക്കാഞ്ഞിട്ടല്ലേ!"

അവൾ സാവധാനം തലയുയർത്തി.

ചുണ്ടിൽ തെളിയുന്ന പുഞ്ചിരിയുടെ പുലർകാലവെളിച്ചം!

പ്രിയംവദയുടെ കൈത്തലങ്ങൾ രണ്ടു താമരവളയങ്ങൾപോലെ അയാളെ ചുറ്റിപ്പുണർന്നു.

(തുടരും)

(8-ൽനിന്നും തുടർച്ച)

ത്തിൽനിന്നു് മാത്രമാണു് ഹൃദയബന്ധങ്ങളുടെ ആരംഭം ആകുന്നില്ലെന്നും, അതു് ശരീരാതിവർത്തിയാണെന്നും പുതിയ ലോകങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് പ്രണയബന്ധം ഉടലെടുക്കുന്നതുള്ള ബോധം ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ അവൾ യോഗിനിയായിത്തീരുന്നു. സ്ത്രീകൾ ലൈംഗികോപഭോഗത്തിനുള്ള സജീവമായ കളിപ്പാട്ടമായി കാണുന്നവരുണ്ട്. ശരീരത്തിന്റെ ഘടനയല്ലാതെ ഹൃദയത്തിന്റെ ലയമില്ല. ശരീരത്തിന്റെ ഘടനയില്ലാതെയുള്ള ഹൃദയബന്ധം അവർക്ക് സങ്കല്പിക്കാനേ കഴിയില്ല.

പാശ്ചാത്യലോകം, "പ്ലേറ്റോണിക് പ്രേമം" എന്ന മാംസനിബന്ധമല്ലാത്ത രാഗവും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. പരസ്പരം കാണാതെയും ആശയമല്ലാതെ, ആശയത്തിന്റെ സുരഭിലതയിൽ പരസ്പരം ലയിച്ചുവരാതി, സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് സ്നേഹബന്ധമുണ്ടാകാമല്ലോ.

ശരീരികളായ നാം മറ്റൊരാത്മാവിനെ അറിയുന്നതു് ശരീരംവഴിയാണു്. ആദ്യം ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നതു്, ശാരീരികഭാവങ്ങളാലാവും. എന്നാൽ ശാശ്വതമായ സ്നേഹം, ഹൃദയത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്താൽ നിബദ്ധമാകുന്നതാണ്. അതു് ശരീരത്തിന്റെ പരിണാമങ്ങൾക്കപ്പുറം ശാശ്വതത്വം നേടുന്നു. പത്തമ്പതുകൊല്ലം വായിച്ചിട്ടും ഇന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കതിർവീശിനിൽക്കുന്ന, 'രാധ' എന്ന ഉള്ളൂർക്കവിത അതിനെ ഉജ്ജ്വലമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഘോരമായ [illegible], രാധയുടെ 'രൂപ' [illegible] ബീഭത്സകരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന തന്റെ രൂപം എന്നറിഞ്ഞ അവൾ, സുന്ദരിയായ മറ്റൊരു വധുവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ ഭർത്താവിനോടപേക്ഷിച്ചു. അയാളാകട്ടെ, 'എന്റെയുമെൻപ്രാണനും റാണിയായി വിളങ്ങീടുമെൻ 'രാധ'യ്ക്കിന്നെന്നിലീയവിശ്വാസം' എന്നു നിർബന്ധന്നായി ചോദിച്ച് രാധയെ ആശ്ലേഷിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. മാംസനിബദ്ധമായിരുന്നോ ആ പ്രേമം.

കർമ്മസാധനമുള്ള ശരീരത്തിൽക്കൂടെയാണ് പരബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരവും നേടുന്നതു്. ശരീരം ഉപയോഗിച്ച് ശരീരാവർത്തിയായ മണ്ഡലം നാം പ്രാപിക്കുന്നു. ശരീരബന്ധമായിരിക്കവേ ചെയ്യുന്ന പ്രേമസാധനയും ശരീരാതിവർത്തിയായ പ്രേമമണ്ഡലത്തിൽ നമ്മെ എത്തിക്കും. മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത രാഗത്തിന്റെ മണ്ഡലം അവിടെയാണു്. അതിനു്, ശാരീരികസൗന്ദര്യത്തിനപ്പുറമുള്ള ആത്മസൗന്ദര്യംവേണം. ശാരീരികസൗന്ദര്യവും സൗഭാഗ്യവുമുള്ള എത്രയോ ദമ്പതികൾ പരസ്പരം വിദ്വേഷിച്ചു കഴിയുന്നു. ഗതിയില്ലാത്തവർ അന്യോന്യ [illegible]ായി കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. മാംസനിബദ്ധമായ രാഗത്തിൽനിന്നുയർന്നു് ശരീരാതിവർത്തിയും ബ്രഹ്മാനന്ദസഹോദരവുമായ ആനന്ദം അവർ അനുഭവിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തോടുകൂടിയ ദാമ്പത്യം ഗാന്ധിജി ഉപദേശിച്ചിരുന്നതോർക്കുക. അവിടെ എന്താണു് നമുക്കു കഴിയില്ലെന്നതുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെയൊന്നില്ല എന്നു പറയാൻ നമുക്കധികാരമുണ്ടോ? മരിച്ചുപോയ ഭാര്യയെ അനുസ്മരിച്ചുകഴിയുന്നതും മാംസാതിവർത്തിയായ രാഗമല്ലേ? അങ്ങനെയും ചിലരില്ലേ? ഒരു പടികൂടെ കടന്നാൽ, മീരയ്ക്കു് കൃഷ്ണനോടുതോന്നിയ രാഗം മാംസബദ്ധമേയായിരുന്നില്ലല്ലോ? ഭക്തി ഉന്മാദമാണു്. മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത രാഗവും ഒരുവക ഉന്മാദമാണു്! രാഗം മാംസനിബദ്ധമാക്കി ആസ്വദിക്കാൻകഴിയാത്ത നിർഭാഗ്യവാന്മാരുടെ മനോരാജ്യസങ്കല്പമാവാം 'ധ്രുവമിഹ മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത രാഗം' എന്ന പ്രലപനം!

—0—

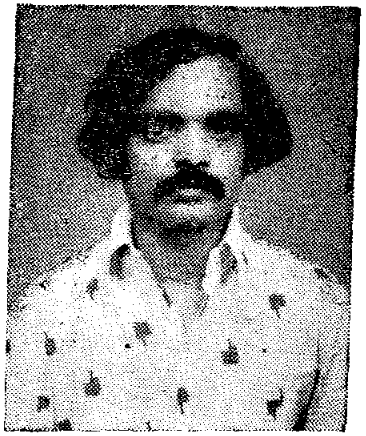

ജീർണ്ണതകൾ വേരോടിനിന്ന എഴുപതുകളിലെ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ തീവ്രമായ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കവുമായി കടന്നുവന്ന കഥാകാരനാണു് എം. മുകുന്ദൻ. ഇരുട്ടിൽനിന്നുകൊണ്ടു് വെളിച്ചത്തിനുവേണ്ടി കരയുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ ശബ്ദമാണു് ആ കഥകളിൽ നാം കേൾക്കുന്നതു്.

മുകുന്ദന്റെ കഥകൾ

—ശ്രീനിവാസൻ

തിരക്കേറിയ ജീവിതപ്രവാഹത്തിനിടയിൽ പുറന്തള്ളപ്പെട്ടുപോയ ഗതകാലസ്മരണകളുടെ ശിഥിലച്ഛായ അങ്കുരിപ്പിക്കാൻ മുകുന്ദന്റെ സൃഷ്ടികൾക്കു് കഴിയുന്നു. ആൾക്കൂട്ടങ്ങളിൽ മുഖങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു് അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന മനുഷ്യൻ "എന്റെ പേരെന്താ നാണപ്പായരേ? ഞാനാരാ നാണപ്പായരേ" എന്നു് ചോദിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലെത്തിപ്പെട്ടപ്പോഴുള്ള ദുരന്തം, ദുരന്തംതന്നെയാണു്. മനുഷ്യന്റെ

സഞ്ചിത സംസ്കാരബോധങ്ങളിന്റെ തീക്ഷ്ണതകളിൽ നിന്നുദാഹരണവുമായി നിഷ്കരുണം പര്യാപ്തമാണ് ആ കഥകൾ.

പടിഞ്ഞാറൻ ജീവിതദർശനങ്ങളിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്ന് പരിണമിച്ച ഒന്നാണ് മുകുന്ദന്റെ കഥകളെന്ന് പലരും പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അതെന്തായാലും, ബഷീറിന്റെ കാലഘട്ടത്തിന് ശേഷം മലയാളകഥാസാഹിത്യത്തിൽ ചൈതന്യവാഹിയായി നിൽക്കാൻ മുകുന്ദന്റെ കഥകൾക്ക് സാധിച്ചു. 1962 മുതൽ 1981 വരെയുള്ള കാലത്ത് മുകുന്ദൻ നൂറിയൻപതോളം കഥകൾ എഴുതി. "മുകുന്ദന്റെ കഥകളുടെ ഒരു സൂക്ഷ്മ പരിശോധന." എന്ന വിശേഷണത്തോടെ അതിൽനിന്ന് മുപ്പത്തിനാല് കഥകൾ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പുസ്തകപ്രകാശനവേളയിൽ പങ്കെടുത്തുകൊണ്ട് മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖരായ പലരും സംസാരിച്ചു. വി. രാജകൃഷ്ണൻ, മാധവിക്കുട്ടി, നരേന്ദ്രപ്രസാദ്, വിലാസിനി, വിനയചന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയവർ മലയാളചെറുകഥയുടെ പരിവർത്തനത്തിൽ മുകുന്ദൻ വഹിച്ച പങ്കിനെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു

മുകുന്ദന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മുപ്പത്തിനാല് കഥകളാണ് ഡി. സി. ബുക്സിനുവേണ്ടി വി. രാജകൃഷ്ണൻ തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. മലയാളികളുടെ ദേശീയ കലാരൂപമാണ് കഥയെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. കയറൂരി പ്രാധാന്യമുള്ള കഥകൾ മലയാളത്തിൽ ബഷീറിന്റെ കാലംമുതൽതന്നെയുണ്ടായെങ്കിലും ടി. പത്മനാഭൻ, എം. ടി, മാധവിക്കുട്ടി തുടങ്ങിയവരുടെ അരുമ വരുത്തിയ വ്യതിയാനങ്ങൾ അവഗണിക്കാവുന്നതല്ല.

ചിത്രകലയുടെ സ്വാധീനം മുകുന്ദന്റെ കഥകളിൽ ധാരാളമായുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഒരു ചിത്രകാരൻകൂടിയാണ്. മാധ്യമബോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിലുടനീളം വ്യാപരിക്കുന്നു. കഥകളിലെ രതിമയുടെ വിജയം ഇതൊക്കെ

മുകുന്ദന്റെ തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകളുടെ പ്രകാശനവേളയിൽ മാധവിക്കുട്ടി സംസാരിക്കുന്നു

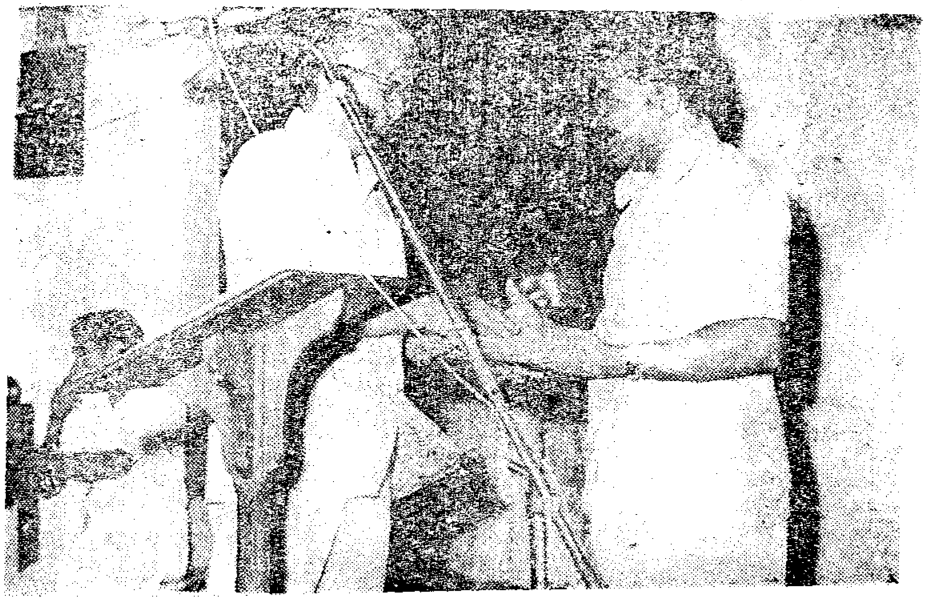

എൻ. ആർ. എസ്. ബാബു വിലാസിനിയിൽനിന്നും പുസ്തകത്തിന്റെ കോപ്പി ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു.

കൊണ്ടാകണം,

മലയാള കഥാകാരന്മാരോട് ഇവിടത്തെ നിരൂപകർ കാണിച്ച അവഗണന കണ്ടോ? നമുക്കായിരുന്നില്ല മാധവിക്കുട്ടിയെന്ന കഥാകാരിയെ ഇംഗ്ലീഷ് കവിതകളെഴുതി സംതൃപ്തിപ്പെടുവാൻപോലും പ്രേരിപ്പിച്ചത് നമ്മുടെ നിരൂപകരാണ് എന്ന് രാജകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു.

മുകുന്ദനെ മുകുന്ദനാക്കി കാണാൻ സഹായിക്കുകയാണ് പുതിയ സമാഹാരംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യവുമായി നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെടാനും ചിത്രകലയും സംഗീതവുമായി നിരന്തരം സമ്പർക്കം പുലർത്താനും അവസരം കിട്ടിയതുകൊണ്ട് മുകുന്ദന് തന്റെ വീക്ഷണചക്രവാളം വികസ്വരമാക്കാൻ സാധിച്ചു "ദൽഹി 1981" എന്ന മുകുന്ദന്റെ ഏറ്റവും പുതിയ കഥ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണത്തിന്റെ സങ്കേതം പിൻതുടർന്നുകൊണ്ട് രചിച്ചതാണ്. ഇതുവരെയുള്ള മുകുന്ദന്റെ കഥകളിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായിരിക്കും ഇനി വരാനിരിക്കുന്ന രചനയെന്നാണ് ഈ കഥ തെളിയിക്കുന്നതെന്ന് രാജകൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

കേരളത്തിന് പുറമെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് വളരെയധികം പഠിച്ചുകൊണ്ട് കഥകൾക്ക് കരുത്ത് നൽകാൻ ചില കഥാകൃത്തുക്കൾ കഴിഞ്ഞെന്ന് മാധവിക്കുട്ടി പറഞ്ഞു. മുകുന്ദന്റെ കഥകൾക്ക് മാർക്കറ്റുണ്ടാവാൻ കാരണം അതിലെ ജീവിതദർശനമാണ്. സെക്സിന്റെ പേരിൽ മുകുന്ദന്റെ കഥകളെ മാററിനിർത്തുന്ന ക്രൂരത നമ്മുടെ നിരൂപകർ ഒഴിവാക്കണമെന്നവർ പറഞ്ഞു. വായനക്കാരിൽനിന്ന് പലതും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഓരോ കഥയും എഴുതുന്നത്. പക്ഷെ, അവഗണനയാണ് ഇവിടെനിന്ന് കിട്ടുന്നത്.

മുകുന്ദന്റെ കഥകളിൽ മാധവിക്കുട്ടിക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒന്നാണ് "തെ

ട്ടി എന്ന ഞാൻ". മലയാളിയുടെ നിറമുള്ള മുഖവുമായി നില്ക്കുന്ന ജോട്ടി ജീവിതത്തിന്റെ യാതനകളിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമാണ്. ഓരോ കഥയുടേയും വിജയം എഴുത്തുകാരന്റെ വിജയമാണ്. എഴുത്തുകാർ ചരിത്രപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന വ്യക്തികളാണ്. പക്ഷേ, ആ സത്യം നമ്മുടെ സർക്കാർപോലും വിസ്മരിക്കുന്നതിൽ മാധവിക്കുട്ടി വിഷാദിച്ചു.

മുകുന്ദൻ ഒരു കഥാകാരനല്ല; ഒളിച്ച് കഥ പറയുന്നവനാണ്. എഴുത്തുകാരനെന്നുപോലും അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കാൻ പററില്ല. ആ രചനയുടെ പ്രത്യേകത അതാണ്. ലളിതമായെഴുതുന്ന മുകുന്ദന്റെ രീതി നാലായിരംപേജുള്ള നോവലെഴുതി റിക്കാർഡ് സ്ഥാപിച്ച (അവകാശികൾ) തനിക്ക്പോലും വിസ്മയമുണ്ടാക്കിയെന്ന് വിലാസിനി പറഞ്ഞു. എൻ. ആർ. എസ്. ബാബുവിന് പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പി നൽകിക്കൊണ്ടാണ് വിലാസിനി പ്രകാശനകർമ്മം നിർവഹിച്ചത്.

രീതി, മനസ്സ് ഇവയാണ് കഥയിൽ പ്രാധാന്യമെന്നും മുകുന്ദൻ മൗലികരൂപം സ്വീകരിച്ച കഥാകാരനാണെന്നും നരേന്ദ്രപ്രസാദ് പറഞ്ഞു. ലളിതമായ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതി ഈ കഥാകാരന്റെ ഒരു നേട്ടമാണ്. ആഖ്യാനത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊരു അവസരത്തിൽ കഥയുടെ ചട്ടക്കൂട്ട് തകർക്കുന്ന രീതി പുതുമനിറഞ്ഞതുതന്നെ. നാടകീയനിമിഷങ്ങളുടെ മുഹൂർത്തങ്ങളും കുറവല്ല. നിർവ്വചികരമായ സാക്ഷികളുടെ കഥയാണ് — "ദൽഹി". റിയലിസവും, ഫാന്റസിയും തമ്മിലുള്ള ഇഴകിച്ചേരലാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. താൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന രാജ്യത്തിന്റെ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾ മുകുന്ദന്റെ കഥകളിൽ പ്രകടമായി കാണാം. വിപ്ളവത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റേയും നനുത്ത ചട്ടക്കൂടുകൾ ഇവിടെയുണ്ട്.

മാർക്സിസം, അസ്തിത്വവാദം തുടങ്ങിയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ മുകുന്ദനെ സ്വാധീനിച്ചു. മനസ്സിനെ തകർത്തിരുന്ന അസ്വാസ്ഥ്യം ആ വഴി കഥാകാരനിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഒരു ഭക്തന്റെ സത്യാന്വേഷണ ത്വരതയോടെ നോക്കിനില്ക്കുന്ന കഥാകാരന്റെ ഇനിയുള്ള ആവിഷ്കാരരീതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് തന്നെ പ്രവചിക്കാൻ പററില്ല. അത്രമാത്രം അനുഭവത്തിന്റെ റേഞ്ച് (Range) മുകുന്ദനിലുണ്ട്.

നിസ്സഹായതനിറഞ്ഞ മനുഷ്യന്റെ വിളിയാണ് മുകുന്ദന്റെ കഥകളിൽ കാണുന്നതെന്ന് ഡി. വിനയചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു. മനുഷ്യാവസ്ഥയെസംബന്ധിച്ച് തോന്നുന്ന ചില ഉൾക്കാഴ്ചകൾ കഥയുടെ രൂപത്തിലെത്തുമ്പോൾ അതിന് ആസ്വാദകരുണ്ടാകുന്നു.

മുകുന്ദന്റെ രചനകൾക്ക് മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുന്നവർക്ക് തെരഞ്ഞെടുത്ത മുപ്പത്തിനാലുകഥകൾ ഒരു നേട്ടമാണ്. നാലുതട്ടുകളായാണ് ഇതിനെ തിരിച്ചിരിക്കുന്നത്. റിയലിസ്റ്റിക്—റൊമാന്റിക് അംശങ്ങളുള്ളതാണ് ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ. "മുകുന്ദനെ മുകുന്ദനാക്കിമാററിയ കഥകളാണ് മൂന്നാംഭാഗത്തിലുള്ളത്" സ്വപ്നങ്ങളും, മിത്തുകളും, മനോരാജ്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് നാലാംഭാഗം. ഇരുപത്തിയാറു പേജുകളിൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന രാജകൃഷ്ണന്റെ പഠനം മറെറാരു നേട്ടമാണ്. "മുകുന്ദന്റെ കഥകൾ" മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണു്; സംശയമില്ല.

—0—

വായന
നമുക്കിന്നൊരു
ദിനചര്യയാണ്
നല്ല വായനയ്ക്ക്
മലയാളനാട്
രാഷ്ട്രീയവാരിക

സിനിമ

സിന്ദൂരസന്ധ്യക്ക് മൗനം

മറുനാടൻ മൂവീസിനുവേണ്ടി ഐ. വി. ശശി സംവിധാനം ചെയ്യുന്ന സിന്ദൂരസന്ധ്യക്ക് മൗനം എന്ന ചിത്രത്തിൽ മമ്മൂട്ടി, പ്രതാപ്പോത്തൻ, രവീന്ദ്രൻ, രതീഷ്, ബാലൻ കെ. നായർ, പപ്പു, ജഫർഖാൻ, കുഞ്ചൻ, കുട്ട്യാണി, ലക്ഷ്മി, മാധവി, ജയചിത്ര, സത്യചിത്ര, സത്യകല, ജയശ്രീ എന്നിവർ അഭിനയിക്കുന്നു. ഈ ചിത്രത്തിനുവേണ്ടി ചന്ദ്രമോഹൻ, വാസു എന്നിവർ ചേർന്നാണ് ഛായാഗ്രഹണം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. വി. ബി. കെ. മേനോന്റെ കഥയ്ക്ക് ഡോക്ടർ ബാലകൃഷ്ണനാണ് സംഭാഷണമെഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ബിച്ചുവിന്റെ ഗാനങ്ങൾക്ക് ശ്യാം സംഗീതം നൽകിയിരിക്കുന്നു. നേപ്പാളിൽവച്ചാണ് ഈ ചിത്രത്തിന്റെ ഷൂട്ടിങ്ങ് നടന്നത്.

കോമരം

താത്രിരിയാട്ട് ഫിലിംസിന്റെ ബാനറിൽ പ്രഭാകരൻ താത്രിരിയാട്ട് നിർമ്മിക്കുന്ന "കോമരം" എന്ന ചിത്രത്തിൽ ഇപ്പോൾ സംസ്ഥാന അവാർഡുകൾ നേടിയ അഞ്ച്പേർ അണിനിരക്കുന്നു. നെടുമുടിവേണു, മമ്മൂട്ടി, ജലജ എന്നീ താരങ്ങളും എഡിറ്റർ കെ. നാരായണനും ഗായകൻ യേശുദാസുമാണ് ഈ അഞ്ചുപേർ. ജെ. സി. ജോർജ്ജ് സംവിധാനംചെയ്ത് പൂർത്തിയാക്കിയ ഈ ചിത്രത്തിൽ ജയൻ, സീമ, എന്നിവരെ കൂടാതെ ബാലൻ കെ. നായർ, കലാരഞ്ജിനി, ശ്രീനി, മാള അരവിന്ദൻ, ബാലൻ, രാജി, ബീന തുടങ്ങിയവരാണ് കോമരത്തിലെ മററു താരങ്ങൾ. കോട്ടയം ജോയിയാണ് ഈ ചിത്രത്തിന്റെ സംഗീതസംവിധായകൻ.

"മൈലാഞ്ചി"യിൽ കെ. ആർ. വിജയയും, അംബികയും

മലയാളനാടിന് ഒരനിയത്തികൂടി

മധുരം

സചിത്ര കുടുംബവാരിക

മധുരിമ കിനിയുന്ന മലയാളത്തിലെ ഏക കുടുംബവാരിക
മെയ് അവസാനവാരംമുതൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങുന്നു!

മധുരമാധുരീനിറഞ്ഞ നോവലുകളും കഥകളും ചിത്രകഥകളും

ചിന്തിക്കുവാനും ചിരിക്കുവാനും രസിക്കുവാനും പററിയ പുതുമയാർന്ന പംക്തികൾ.

കാർട്ടൂണുകൾ, വിനോദഭാവനകളും നർമ്മവീഥികൾ.

കുട്ടികൾക്കും കുടുംബിനികൾക്കും പ്രത്യേകം പേജുകൾ.

ജാതകഫലവും ഇന്നത്തെ സിനിമ, എന്റെ ഇഷ്ടതാരവും എന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലെ വിവാഹം.

വടക്കൻപാട്ടിലെ വീരാംഗനകൾ, എരിയും പുളിയും, കൗതുകവാർത്തകൾ.

ചോദ്യോത്തരപംക്തി, മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മറുപടി.
മററും മററും...

മനോഹരമായ ഓഫ്സെററ് അച്ചടി

ഡെമ്മി $\frac{1}{4}$ സൈസ്

വില : ഒരുരൂപ.

ചീഫ് എഡിററർ: എൻ. കുമാരൻനായർ.

Printed & published by S. K. Nair at New India Printers, Quilon-13